

ஈழத்தமிழரின் ஆதிச் சுவடுகள்

30
யாக
|PR

கலாநிதி
எஸ்.தியாகராஜா

ஈழத் தமிழரின் ஆதிச் சுவடுகள்

கலாநிதி எஸ். தியாகராஜா
B.Sc., M.B.B.S., Ph.D.

தேசம் வெளியீடு
இலண்டன்
2004

ஈழத் தமிழரின் ஆதிச்சுவடுகள்

ஆசிரியர் : டாக்டர் எஸ்.தியாகராஜா
பதிப்பு : முதற்பதிப்பு, 01 ஆகஸ்ட் 2004
வெளியீடு : தேசம் வெளியீட்டகம்,
த.பெட்டி இல. 35806, இலண்டன், E11 3JX
அச்சுப்பதிப்பு : ரெக்னோ பிரின்ட், கொழும்பு, இலங்கை
அட்டை வடிவமைப்பு : மயூரன்
கணனியாக்கம் : என்.செல்வராஜா
பக்கங்கள் : xxviii + 84

பதிப்புரிமை © எஸ்.தியாகராஜா

Eelath Thamilarin Aathich Chuvadukal

(Ancient Imprints of Eelam Tamils)

Author : Dr. S. Thiyagarajah
Edition : First Edition, 01 August 2004
Publishers : TheSam Publications,
P.O.Box 35806, London, E11 3JX
Printers : Technoprint, Colombo, Sri Lanka
Cover Design : Mayooran
Typesetting : N.Selvarajah
Pages : xxviii + 84

© Copy Right 2004 by S.Thiagarajah

All Rights Reserved. No part of this publication may be reproduced or utilised, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the author.

அட்டைப்பட விளக்கம்

ஆனைக்கோட்டையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட “கோவேதம்” என்ற தமிழ்ப் பிராமி வாசகம் கொண்ட வெண்கல முத்திரை. இம்முத்திரையின் மேல்-வரிசையிலுள்ள இரட்டைத் திரிகுலக் குறியீடுகள் அரச சின்னங்களாகும். இதன் காலம் கி.மு.300ஆம் ஆண்டாகக் கணிக்கப்பெற்றுள்ளது.

நூலாசிரியர் எஸ்.தியாகராஜா: ஓர் அறிமுகம்

இந்நூலாசிரியர் டாக்டர் எஸ்.தியாகராஜா உயிரியல், மருத்துவம், மனோவியல், தொல்லியல் ஆகிய வேறுபட்ட பல துறைகளில் பல்கலைக்கழகப் பட்டங்கள் பெற்றவர். இப்போது பிரித்தானியாவில் மனநோய் மருத்துவ ஆலோசகராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று அழிந்துபோய்விட்ட கட்டுவன் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை தெல்லிப்பழை மகாஜனாக் கல்லூரியிலும், உயர்தரக் கல்வியை யாழ்ப்பாணம் சென்ற ஜோன்ஸ் கல்லூரியிலும் பயின்றார். பின்னர் 1963இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் உயிரியல் (Biology) B.Sc பட்டத்தையும், 1969இல் கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியின் MBBS வைத்திய கலாநிதிப் பட்டத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார். 1967, 1968, 1969 ஆண்டுகளில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக கிரிக்கெட் அணியில் இவர் இருந்துள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1971இல் டாக்டர் தியாகராஜா எழுதிய “A Hundred years of Darwinism” (டார்வினின் பரிணாம வளர்ச்சித் தத்துவத்தின் நூறு ஆண்டுகள்) என்ற கட்டுரை புகழ்பெற்ற Science Today (April 1971) விஞ்ஞான சஞ்சிகையில் வெளியானது.

வைத்திய பட்டதாரிப் படிப்பை முடித்தபின் மட்டக்களப்பு பொது வைத்தியசாலை, யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலை, கொழும்பு கண் வைத்தியசாலை ஆகிய இடங்களில் பணியாற்றினார். 1975-1979 ஆம் ஆண்டுக்காலங்களில் யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலையில் “யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையில் கண்ட சினைப்பைக்கு வெளியிலேற்பட்ட கர்ப்பத்தரிப்பு – ஒரு நான்கு ஆண்டுகால மேலாய்வு” என்ற வைத்திய ஆய்வை மேற்கொண்டார். (Ectopic Pregnancy at the Jaffna General Hospital- a four year study) இலங்கையில் முதல்தடவையாக மேற்கொள்ளப்பட்ட வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்த மருத்துவ ஆய்வுக்காக

பிரசித்திபெற்ற டாக்டர் கிரீன் நினைவுப்பரிசை (Dr.Green Memorial Prize) இவர் பெற்றுக்கொண்டார். மருத்துவத்துறையின் மேம்பாட்டிற்கான தரவுக்காக வழங்கப்படும் இப்பரிசு பல ஆண்டுகளுக்கொரு தடவையே வழங்கப்படுகின்றது. இந்த ஆய்வு ஜனவரி 1980இல் வெளியான யாழ்ப்பாண மருத்துவ சஞ்சிகையில் (Jaffna Medical Journal Vol xv,1980, No.1) பிரசுரமாகியுள்ளது.

1983ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் பூதாகாரமாக வெடித்த இனக்கலவரங்களைத் தொடர்ந்து பிரித்தானியாவுக்குத் தனது குடும்பத்துடன் இடம்பெயர்ந்த டாக்டர் தியாகராஜாவுக்கு 1992இல் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் மனநோய் மருத்துவப் பட்டதாரிப் பட்டம் கிடைத்தது.

தொல்லியல், வரலாறு ஆகிய துறைகளில் கொண்ட ஆர்வத்தினால் 1999 முதல் சன்ஸெக்ஸ் பல்கலைக்கழகத்திலும் இலண்டன் ஓரியண்டல்-ஆபிரிக்க கலைக் கல்லூரியிலும் (SOAS) பயின்று வந்த இவர் 2003இல் சமர்ப்பித்த "திராவிட நாகரீகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்" (The Origins and Evolution of Dravidian Civilization) என்ற ஆய்வுக்கு தத்துவக் கலாநிதிப் பட்டம் Ph.D பெற்றுள்ளார்.

கடந்த கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக இலக்கியம், மருத்துவம், தொல்லியல், மனோவியல், சினிமா, சிறுகதை, ஆகிய பலதரப்பட்ட துறைகளில் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இவர் எழுதிய கதை, கட்டுரைகள் இலங்கை, இந்திய, பிரித்தானியப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன.

இவர் எழுதிய சிறுகதைத் தொகுப்பு (நீ சாகமாட்டாய் ராதா), இரு நாவல்கள் (லைலா மஜ்னூ, தேன் சிந்தும் மலர்), தொல்லியல்-இலக்கிய ஆய்வுநூல் (கில்கமேஷ் காவியம்), இரு சினிமா நூல்கள் (The King of Hearts, எம்.ஜி.ஆர்., சிவாஜி, ஜெமினி- சில இனிய நினைவுகள்) ஆகியன நூலுருவில் வெளிவந்துள்ளன.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் வரலாற்று ஆய்வுக்கட்டுரைகள் இலங்கை வீரகேசரி பத்திரிகையிலும், இலண்டன் தேசம் சஞ்சிகையிலும் வெளிவந்து பல வாசகர்களின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றுள்ளவை.

என். செல்வராஜா.
நூலகவியலாளர், இலண்டன்.
15 மே 2004.

புராதன இலங்கையில் தமிழர் வரலாறு

இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறு பற்றிய ஆய்வுகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு எதிரான தடைகள் பல. அவை மிகவும் பலமானவை. அவை பல முனைகளிலிருந்தும் ஏற்படுகின்றன. அவற்றுட் சில எதிர்பாராத வண்ணமாக ஏற்படுபவை. தமிழர் சிலர் இத்தகைய தடைகளை அமைத்துக் கொள்வதற்கு அனுசரணையாளராகவும் பங்காளிகளாகவும் இருந்தமை வேதனைக்குரியதாகும்.

இலங்கையில் அரசியலின் செல்வாக்கு அறிஞர்களின் மட்டத்திலும் அமைந்து விடுகின்றது. 1950 கள் முதலாக ஆட்சியதிகாரம் தீவிர தேசியவாதத்தின் வலைக்குள் அகப்பட்டுவிட்டது. லங்காதீபம் அனைத்தும் அதில் வாழும் ஓரினத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் ஏகபோக உரிமையானது என்ற நிலைப்பாடு உறுதியாகி வருகின்றது. இங்கு வாழும் தமிழர் ஐரோப்பியர் காலத்திலே வந்து குடியேறியவர்களின் சந்ததியினரென்று பொறுப்பு வாய்ந்த பதவிகளில் உள்ளவர் சிலரும் கூறிவருகின்றனர்.

இலங்கையில் வாழும் சைவர்கள் திருக்கோணேஸ்வரத்தை தமது மிகவும் புராதன தலமாகப் போற்றி வழிபடுகின்றனர். மகாவம்சம், வாயுபுராணம் முதலான புராதனமான நூல்களே அதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. எனினும் ஏறக்குறைய 35 வருடங்களுக்கு முன் தொல்பொருள் திணைக்களத்து நாயகராக விளங்கிய சார்ள்ஸ் கொடகும்புற திருக்கோணேஸ்வரம் என்னும் புராதனமான கோயிலெதுவும் இருக்கவில்லை என்றும், அது 20ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழும் தமிழரின் கற்பனையில் எழுந்ததென்றும் சொல்லிப் பகிரங்கமாக ஆங்கிலத்திலே வெளிவரும் தினசரியொன்றிலே கட்டுரை வெளியிட்டார். திருக்கோணேஸ்வரத்தைப் புனித நகராக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்ட காலத்தில் அவருடைய கட்டுரை வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசியல் நாகரீகமுள்ள நாடொன்றிலே, மேலைத்தேய நாடுகளில் ஒன்றிலே, பொறுப்பு வாய்ந்த பதவியிலுள்ளவர் இவ்வாறான பொறுப்பற்ற கதைகளை, ஒரு சமுதாயத்துக்கு விரோதமான கதைகளைக் கூறினால் அவருடைய பதவி உடனடியாகவே பறிமுதலாகும். தமிழர் வரலாறு தொடர்பாக அதிகார வர்க்கத்திலுள்ளவர்களால் ஏற்படக்கூடிய அனர்த்தங்கள் எவ்வகையானவை என்பதை உணர்த்தும் வண்ணமாகவே வேதனைக்குரிய இந்த விடயத்தை இங்கு கூறவேண்டியுள்ளது. அவருடைய பக்கச் சார்பான, அரசியற் பிரசார நோக்கில் அமைந்த அந்தக் கட்டுரைக்கு மறுப்பெழுத எவரும் முன்வரவில்லை. அதனால், இலங்கையிலே தமிழர் தங்கள் வரலாறு பற்றிய அறிவினை முற்றாக இழந்து விட்டார்கள் என்றே கருத வேண்டும்.

வரலாறு பற்றிய தமிழரின் எண்ணப்பாங்கும் மிகவும் விசனத்துக்குரியதாகும். யாழ்ப்பாணத்திலே கல்லூரிகளில் வரலாறு ஒரு பாடமாகப் போதிக்கப்படுவதில்லை. இந்நாட்களில் வடகிழக்கு மாகாணத்திலே மூன்று பல்கலைக்கழகங்கள் உள்ளன. பட்டதாரி மாணவர்களுக்குரிய ஒரு பாடமென்ற வகையில் வரலாற்றைப் போதிப்பதைப் புறக்கணிப்பதால் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகமும் அதன் கலை-பண்பாட்டுப் பீடமும் அரிய சாதனை புரிந்துள்ளன.

வரலாறு, பாரம்பரியமான கலாசாரம் என்பன தொடர்பான ஆவணங்களையும் தொல்பொருட் சின்னங்களையும் பேணிப் பாதுகாக்கும் மரபு தமிழரிடையிலே காணப்படாதவொன்று. தென்னிலங்கையிலே ஏடுகளையும் செப்பேடுகளையும் புராதனமான பிற சின்னங்களையும் விகாரங்களிலுள்ள சங்கத்தார் மிகுந்த கவனத்தோடு பாதுகாக்கின்றனர். இந்து சமயக் கோயில்களில் அத்தகைய பண்பின் அடையாளத் தன்னும் காணப்படுவதில்லை. கிழக்கு மாகாணத்திலே தேசத்துக் கோயில்கள் சிலவற்றிலே செப்பேடுகள் உள்ளனவென்று அங்குள்ள பலரிடமிருந்து அறிந்தோம். அறியாமையின் காரணமாக அவற்றை வண்ணக்கர் முடக்கி வைத்துள்ளனர். அவற்றை வெளிக்கொணராதவிடத்து மட்டக்களப்புத் தமிழரின் பூர்வீகமான வரலாற்றை வரையறை செய்வது சாலாக்காரியம்.

மிகவும் பாதகமான சூழ்நிலையிலும் மகிழ்ச்சிக்குரிய சில சாதனைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்து வரலாற்றுத் துறையைச் சேர்ந்த இளம் விரிவுரையாளர் சிலர் குடாநாட்டிலும் அதற்கப்பாலுள்ள பூநகரி முதலான பகுதிகளிலும் அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தொல்பொருட் சின்னங்கள் பலவற்றைக் கள ஆய்வுகளின் மூலம் தேடிப் பெற்றுள்ளனர். இலங்கையிலே கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முந்திய காலம் முதலாகத் தமிழரின் குடியிருப்புகள் ஈழத்தில் அமைந்திருந்தமையினையும் இலங்கைத் தமிழருக்குப் புராதன காலம் முதலாக ஒரு தொடர்ச்சியான

வரலாறு உண்டென்பதை அவை தெளிவுபடுத்துகின்றன. தென்னிலங்கையிலே மிக அண்மைக்காலத்திலே கிடைத்த நாணயங்கள் சிலவற்றில் உதிரன், கஜபன், மகாசாதன் முதலான தமிழ்ப் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் இறுதி எழுத்தாகத் தமிழ்ப்பிராமிக்குச் சிறப்பாகவுள்ள "ன" கரம் வருகின்றமை ஒரு சிறப்பம்சமாகும். அப்பெயர்களின் சில உயர்திணை ஆண்பால் ஒருமையினைக் குறிக்கும். "அன்" விசுவயைப் பெற்றுள்ளன. கி.மு.2ஆம் நூற்றாண்டிலே தங்கள் பெயர்களைக் குறித்து நாணயங்களை வழங்கும் அளவுக்குத் தென்னிலங்கையிலே தமிழர் செல்வமும் அதிகாரமுங் கொண்டவராக விளங்கினர் போலத் தெரிகின்றது.

துட்டகாமனி பற்றிய காவியப் பாங்கிலமைந்த மகாவம்சப் பகுதியில் அவன் அந்நராதபுரம் நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்ற பொழுது 32 தமிழ் அரசரைப் போரிலே வென்றமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அந்தக் குறிப்பு சீகனவத்துப்பக்கரண என்னும் நூலிலும் காணப்படுகின்றது. அண்மையிற் கிடைத்துள்ள நாணயங்கள் சிலவற்றிற் காணப்படும் தமிழரின் பெயர்களை அக்குறிப்புகளின் அடிப்படையிலே நோக்க முடிகின்றது.

இன்னொரு நாணயத்திலே திஸபுரத்துச் சடணாகராசந் என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது. அது சடைநாகராசன் என்ற பெயரின் பிராகிருதமயமான வடிவம் என்று கருதலாம். நாகராசந் நாகர் குலத்தைச் சேர்ந்தவனாதல் வேண்டும். அவனது பெயர் தமிழிற்குச் சிறப்பான ஒலியமையோடு முடிவதால் திஸபுரத்து நாகர் தமிழ் மொழியைப் பேசினார்களா? என்ற வினா எழுகின்றது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலே கந்தரோடையிற் கண்டெடுக்கப் பெற்ற நாணயமொன்றின் அம்சங்களை இங்கு கவனித்தல் அவசியமாகின்றது. அதிலே நாக பாம்பின் இரட்டைவடிவங் காணப்படுகின்றது. குறிப்பிட்ட நாணயத்தில் பொலம் என்ற தமிழ்ச் சொல் எழுதப்பட்டுள்ளதாக மதிப்பீடு செய்துள்ளனர். புராதனமான அந்தச் சின்னம் நாகவடிவங்களை இலச்சினையாகக் கொண்ட, தமிழ் மொழி பேசும் வழக்கமுடைய அரசகுலமொன்றைச் சேர்ந்தவர்களால் வெளியிடப்பட்டதென்று அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். திசபுரத்துச் சடைய நாகராசனின் பெயர் அமைந்த நாணயத்திலே நாக வடிவமன்றிச் சிங்க உருவமே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. வடக்கிலுள்ள நாகர் நாகத்தையும் தெற்கிலுள்ள நாகர் சிங்கத்தையும் இலச்சினைகளாகக் கொண்டிருந்தனர் போலத் தெரிகின்றது. நாகர் இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் பரந்து வாழ்ந்தனர். அவர்களை நாட்டின் பூர்வகுடிகளாக மகாவம்சம் கொள்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாகரிடையே பிரதேசீதியான பண்பாட்டு வேற்றுமைகள் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பதற்கு வெவ்வேறான சின்னங்களின் உபயோகம் ஓர் அடையாளமாதல் கூடும்.

இலங்கையிலே புராதன காலத்திலே தமிழர் கணிசமான அளவிலே வாழ்ந்தமைக்கும் தமிழர் மொழி வழக்கு நாட்டின் பல பகுதிகளிலே பரவியிருந்தமைக்கும் தொல்பொருட் சின்னங்களிலும் சாசனங்களிலும் தெளிவான சான்றுகள் உண்டு. தமிழ் மொழிக்கு சிறப்பாகவுரிய பிராமி எழுத்துகளான எ. ழ. ன. ற போன்றவை அமைந்த கலவோடுகள் கணிசமான அளவில் யாழ்ப்பாணம், பூநகரி, மாந்தை, அநுராதபுரம் போன்ற பகுதிகளிற் கிடைத்துள்ளன. அவை பெரும்பாலும் பெருங்கற்படைக் காலத்துக்குரிய சின்னங்களோடும் அக்காலத்துக்குரிய படைகளிலிருந்தும் கிடைத்துள்ளன. இலங்கையிலுள்ள பெருங்கற் படைக்காலச் சின்னங்கள் தென்னிந்திய பண்பாட்டின் அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளன. அங்கு கர்நாடகம், கேரளம், தமிழ்நாடு ஆகியவற்றிலே பெருங்கற்படைக் காலப் பண்பாடு பரவியிருந்தது. தமிழ் மொழிச் சொற்களும் தமிழ் எழுத்துக்களும் காணப்படும். புராதனமான சின்னங்கள் இலங்கையிலே தமிழ் மொழி வழக்கு பெருங்கற்படைக் காலப் பண்பாட்டின் பரம்பலோடு தொடர்புடைய-தென்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

ஆனைக்கோட்டையில் பெருங்கற்படைக் காலத்து ஈமச்சின்னங்களிடையே காணப்பெற்ற மோதிரம் ஒன்றிலே தமிழ்ப் பெயர் காணப்படுகின்றது. அதில் இரண்டு வரிசைகளில் எழுத்துக்களும் குறியீடுகளும் அமைந்துள்ளன. மேல் வரிசையில் உள்ளவை குறியீடுகள் என்றும் கீழ்வரிசையிலுள்ளவை எழுத்துக்கள் என்றும் இச்சின்னத்தை பூர்வாங்கமாக ஆராய்ந்தவர்கள் கருதினார்கள். கீழ்வரிசையிலுள்ள மூன்று எழுத்துக்களையும் கோவேத எனப் பொன்னம்பலம் இரகுபதியால் சரியாக அடையாளங் காண முடிந்தது. மேல்வரிசையிலுள்ளவற்றில் இரண்டு மட்டுமே குறியீடுகளாக உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் முத்தலைச் சூலம் போன்றவை. அவற்றையொத்த வடிவங்கள் பிராமிச் சாசனங்களிலும் பெருங்கற் படைக்காலக் கலவோடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. அவை ஈழத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் காணப்படுகின்றன. மேல் வரிசையில் இடப்பக்கத்திலுள்ள வடிவம் குறியீடன்று. அது ஓர் எழுத்தாகும். அது "ன"கரத்தின் கவிழ்ந்த கோலமாக அமைந்துள்ளது. அதனை கோவேத என்பதோடு இணைத்துப் பார்க்குமிடத்து கோவேதன் என்று முத்திரையிலே பொறிக்கப்பட்ட பெயரைக் கொள்ள முடிகின்றது. கோவேதன் ஒரு தமிழ்ப் பெயர். வெண்கல முத்திரை கோவேதன் என்பவருக்குரியது. வெண்கல முத்திரை ஆனைக்கோட்டையில் ஈமக்காடொன்றிலே கிடைத்தது. ஈமக்காடு பெருது கற்படைக் காலத்தவருடையது. எனவே ஆனைக்கோட்டையில் கி.மு.இரண்டாம், முதலாம் நூற்றாண்டுகளிலே குடியிருந்த பெருங்கற்கள் பண்பாட்டு மக்கள் தமிழ் மொழியைப் பேசினார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது.

பூநரியிலே பெருங்கற்படைக் காலத்துக்குரிய மட்பாண்டங்களின் சிதைவுகளோடு காணப்பட்ட கலவோடு ஒன்றிலே மூன்று பிராமி எழுத்துக்கள் உள்ளன. அவற்றைக் கூட்டாக வேளான் என்று வாசிக்க முடிகிறது. ஆயினும் பிராமிச் சாசன வழக்கில், சில சமயங்களில் குறில், நெடில் எழுத்துகளின் வேறுபாடுகள் உணர்த்தப்படுவதில்லை என்பதால் அதனை வேளான் என்று கொள்ளலாம். பிராமிச் சாசனங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடும் அனுபவமுங் கொண்டவரான முதறிஞர் ஐராவதம் மகாதேவன் குறிப்பிட்ட கலவோட்டிலுள்ள சொல்லை வேளான் என்று கொண்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது. அவருடைய கருத்து உறுதியாகுமிடத்து வேளான் என்ற சொல்லைக் குறிப்பிடும் மிகவும் புராதனமான சின்னம் என்ற சிறப்பு அந்தக் கலவோட்டிற்கு உரியதாகி விடுகின்றது.

பிராமிச் சாசனங்களிற் தமிழும் தமிழரும்

இலங்கையில் இரண்டாயிரத்துக்கும் மேலான பிராமிச் சாசனங்கள் இதுவரை கிடைத்துள்ளன. அவை கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதிக்கு உரியனவாகும். அவை பெரும்பாலும் பௌத்த சங்கத்தாருக்கு வழங்கப்பட்ட தானங்களைப் பற்றியவை. சுருக்கமானவை. தென்னாசிய முழுவதிலும் தொடர்பு மொழியாக விளங்கிய பிராகிருத மொழியில் அவை எழுதப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் அவை காணப்படுகின்றன. குறுணிக் கற்காலப் பண்பாடு (Mesolithic Culture) பெருங்கற்படைக்காலப் பண்பாடு (Megalithic Culture) ஆகியவற்றுக்குரிய பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் செறிந்து காணப்படும் மையங்களிலே பிராமிச் சாசனங்கள் கூடுதலான எண்ணிக்கையிற் செறிந்து காணப்படுகின்றன. எனவே பிராமிச் சாசனங்கள் எழுதப்பட்ட நூற்றாண்டுகளிற் பௌத்தசமயம் அந்த இரண்டு பண்பாடுகளின் அம்சங்களைக் கொண்டிருந்த பழங்குடியினரிடையே பரவியது என்பது தெளிவாகின்றது.

பிராமியச் சாசனங்கள் தமிழரைக் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றிலே தமிழர் சிலரின் பெயர்கள் பிராகிருத மயமாகி வருகின்றன. பருமக. பருமகன். அய. அபி. என்னும் பதவிப் பெயர்கள் அவற்றிலே மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இவை பிராகிருத வடிவில் அமைந்த தமிழ்ச்சொற்களாகும். மேலும் பல தமிழ்ச் சொற்கள் பிராகிருத மொழி வடிவில் உரு மாறியும் இயல்பான வடிவிலும் வருகின்றன. குடி, பாளி, காடு, குடா, கரை, கல், மருமான், மருமகன், வயல் முதலிய பல தமிழ்ச் சொற்கள் அவற்றில் உள்ளன.

தமிழ் என்ற சொல்லை அதன் இயல்பான உச்சரிப்போடு பிராகிருதத்திலே சொல்ல முடியவில்லை எனவே பிராகிருத மொழி வழக்கிலே அதனை தமேட என்றும் தமிழ் என்றுங் குறிப்பிட்டார்கள். இதுவரை தமிழரைக்

குறிப்பிடும் ஐந்து சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள்ளொன்று அநுராதபுரத்தில் உள்ளது. மற்றைய நான்கும் வடகிழக்கு மாகாணத்திலே காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. வவுனியா, மாவட்டத்துப் புளியங்குளம் என்னும் ஊரில் இரண்டு கல்வெட்டுகள் உள்ளன. திரு-கோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள சாசனமொன்று தமிழ் கட என்பவனைக் குறிப்பிடுகின்றது. அக்கரைப்பற்றிலே குடுவில் என்னும் ஊரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று திஸா என்னும் தமிழ்ப் பெண்ணைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவளின் கணவர் இருவரைப் பற்றியும் சாசனத்திலே குறிப்புள்ளதாக அனுமானிக்கப்பட்டுள்ளது.

அநுராதபுரத்து அபையகிரி சேதியத்தின் சுற்றாடற் பகுதியிலுள்ள சாசனத்திலே சில எழுத்துக்கள் சிதைவாகி உள்ளன. அதன் சரியான வாசகமும் இதுவரை உருவாக்கப்படவில்லை. அதில் இளபரத. தமேட சமண, தமிழரான பிறர் என்போர் பற்றிய குறிப்புகள் தெளிவானவை. இளபரத என்பதை இளபரதன் என்னும் தமிழ் பெயரின் வடிவமாகக் கொள்ளலாம். அது வடிவமைப்பில் இளநாக(ன்) என்ற பெயரை ஒத்ததாகும். இளநாக(ன்) என்பது என்ற பெயரை ஒத்ததாகும். இளநாக(ன்) என்பது புராதன காலத்து அநுராதபுரத்து மன்னர்களில் ஒருவனது பெயராகும். அநுராதபுரத்துச் சாசனம் சமண சமயத்தவரான தமிழரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது என்று கொள்வதற்கான காரணமுண்டு.

பிராமிச் சாசனங்கள் தமிழரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதோடு, தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினரான பரத (வ)ரைப் பற்றியும் பெயர் சுட்டிக் குறிப்பிடுகின்றன. எல்லாமாக இருபத்திரண்டு சாசனங்களிற் பரத என்ற பெயர் வருகின்றது. பரத என்பதை இருவிதமாக விளக்கலாம். முதலாவது அது பர்த்தா என்ற தலைவனைக் குறிக்கும். வடமொழிச் சொல்லின் பிராகிருத வடிவம் என்பதாகும். இரண்டாவது அது பரதர், பரதவர் என்று சொல்லப்படும் தமிழ்ச் சமூகப் பிரிவினரைக் குறிக்கும் என்பதாகும். காவிரிப் பூம்பட்டினம், கொற்கை, மல்லை முதலிய தமிழகத் துறைமுகப் பட்டினங்களில் வாழ்ந்த குடிகளிலே பரதர் தலையானவர்களென்று பழந்தமிழ் நூல்கள் சாற்றுகின்றன. மீன்பிடித்தல், முத்துக்குளித்தல், கப்பல் கட்டுதல், நாவாய் ஓட்டுதல், கடல் வாணியம் என்பன அவர்களின் தொழில்களாகும். பரதன் என்னும் பெயர் பிராகிருத மொழியிலே பரத என்ற வடிவினைப் பெறும். நாணயம் ஒன்றிலே திஸ பரதஹ "திஸ்ஸ என்னும் பரதனுடையது" என்ற வாசகம் காணப்படுகின்றது. அதன் ஒரு புறத்தில் இரு மீன்களின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. கடலோடு தொழில் புரிகின்ற பரதர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த திஸ்ஸ என்பவனே அந்த நாணயத்தை வெளியிட்டான் என்ற கருத்து நாணயத்திலுள்ள மீன் சின்னங்களால்

உறுதியாகின்றது. சாசனக் குறிப்பும் இந்த விளக்கத்திற்கு ஆதார-மாயுள்ளது. பரத எனப்படும் ஒருவனைப் பொலநறுவை மாவட்டத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று சாகரிக என்று குறிப்பிடுகின்றது. சாகரிக என்பது கடலன் என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் மொழி பெயர்ப்பாகும். தமிழகத்துப் பிராமிச் சாசனங்களில் கடலன் என்பது ஒரு சிறப்புப் பெயராக வருகின்றது. சாகரிகனான பரதனைக் குறிப்பிடும் சாசனத்திலே பெருங்கப்பல் ஒன்றின் வடிவமைந்த உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. சாகரிக என்ற பட்டத்தினுடைய பரதன் கடல் வாணிபத்தில் ஈடுபடுபவன், கப்பலோட்டும் மாலுமிகளின் தலைவன் என்பது சாசனத்தின் அம்சங்களாற் புலனாகின்றது. ஆகவே பிராமிச் சாசனங்களில் வரும் பரத என்ற சொல் தமிழர் சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினரைக் குறிக்கும் என்று மலோனி என்னும் ஆராய்ச்சியாளர் இற்றைக்கு முன்று தசாப்தங்களுக்கு முன் சொன்ன கருத்து மிகவும் பொருத்தமானதாகும். மலோனியின் முடிவு அண்மைக்காலத்திற் கிடைத்துள்ள தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலமாக மேலும் உறுதியாகின்றது.

பிராமணரைப் பற்றிப் பிராமிச் சாசனங்களில் வரும் குறிப்புகள் அநேகமானவை. அவர்களிற் சிலர் தமிழ்ப் பிராமணர். அநுலா என்னும் அரசியின் காலத்திலே புரோகிதராய் இருந்தவரைத் தமிழ்ப் பிராமணர் என்று மகாவம்சம் வர்ணிக்கின்றது.

பருமக, மருமகள், அய, அபி என்னும் சிறப்புப் பெயர்கள் தமிழ்ச் சொற்களின் பிராகிருத வடிவங்களாகச் சாசனங்களில் வருகின்றன என்பதை முன்பு அவதானித்தோம். அவற்றுள் முன்னைய இரண்டும் முறையே ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்குமுரிய சிறப்புப் பெயர்களாகும். பெரியவர், தலைவர் என்ற நிலையினை உணர்த்துவனவாக அவற்றைக் கொள்ளலாம். பருமக என்பது பருமகன் என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் பிராகிருத வடிவம் போலானது. பெருமகன் என்பதன் மாற்று வடிவமே பருமகன் என்னுஞ் சொல்லாகும். அது சோழர் காலத்து இலக்கிய வழக்கிலுங் காணப்படுகின்றது.

தமிழ்ச் சொற்களைப் பிராகிருத மயப்படுத்துமிடத்துச் சில சமயங்களில் அவற்றின் இறுதி மெய்யெழுத்து மறையும். ஆகவே பருமகன் பருமக என்றாகிவிடும். வேறு சில சமயங்களில் இறுதியிலுள்ள மெய்யெழுத்து உயிர் மெய்யாகும். எனவே பருமகன் என்பதன் பெண்பால் வடிவமான பருமகன் என்பது பிராகிருதத்திலே பருமகளாகிவிட்டது. பருமகன் என்ற சொல்லை வேறுவிதமாக விளக்க முடியாமையாலும் அது பருமகவின் பெண்பால் வடிவம் என்பதாலும் பருமக என்பது பருமகன் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபாகும் என்பது உறுதியாகி விடுகின்றது.

பிராகிருத மொழிச் சாசனங்களிற் கலப்புற்ற தமிழ்ச் சொற்களைப் பற்றிப் பேசமிடத்து வேள என்ற சொல்லைப் பற்றியுங் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது. பரண விதான "ள"கரமான தமிழ்ப் பிராமி எழுத்தைத் தவறாக "லு" என்று கொள்வதால் வேள என்பதை வேலு எனக் கொண்டார். பேராசிரியர் பதவியினைப் பெற்றும் எதுவிதமான ஆராய்வு நோக்கின்றி வரலாறு படைப்பவர்களில் ஒருவரான எல்லாவல பரணவிதானவின் தவறான கருத்தை ஒப்புக் கொண்டு, வேலு என்ற பெயர் வருவதால் முருக வழிபாடு நிலவியதற்கு அதனை ஒரு ஆதாரமாகக் கொண்டார். இவர்கள் "லு" என்று கொள்ளும் எழுத்து உண்மையில் "ள"கரமாகிய தமிழ்ப்பிராமி வடிவமாகும். வேள வேள் என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு என்பதால் வேள் என்பது தமிழகத்திற் போல ஈழத்திலும் குறுநிலப்பிரிவின் தலைவனைக் குறிக்கும் பட்டப் பெயராக வழங்கியதென்று கருத முடிகின்றது.

இலங்கைப் பிராமிச் சாசனங்களிலே பதவி நிலைகளைக் குறிக்கும் பல சொற்கள் தமிழ்மொழி வழக்கினை மூலமாகக் கொண்டவை. அத்துடன் தமிழ்ப் பிராமிக்குச் சிறப்பாகவுள்ள எழுத்துக்கள் பல இலங்கைச் சாசனங்களிலே மிகுந்து காணப்படுகின்றன. பௌத்த சமயம் இலங்கையில் அறிமுகமாகிப் பரவிய காலத்திலே நாட்டின் பல பகுதிகளிலே தமிழர் வாழ்ந்தனர் என்பதும் தமிழ் ஒரு பேச்சு வழக்கிலுள்ள மொழியாக இலங்கையின் பல பகுதிகளிலே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தமையும் சாசனங்கள் மூலமாகவும் பிற தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலமாகவும் உறுதியாகின்றது. இதுவரை இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றின் முதலாவது அத்தியாயம் மறைந்திருந்தது. இப்பொழுது அது மீட்கப்பட்டுள்ளது. மலர்ந்து விட்ட அந்தக் கதையை விவரிப்பதானால் அது ஒரு பெருநூலாக விரியும்.

வரலாறு என்பது ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அது இலக்கியத்தினின்றும் வேறுபட்டது. அது நவீனகால வித்துவப்புலமை நெறிகளுக்கமைய ஆராயப்படுவது. அறிவுவிருத்திக்கேற்ப வரலாறு பற்றிய விளக்கமும் வியாபகமாகும். கால்ட்வெல் பாதிரியாரும் சா.ஞானப்-பிரகாசரும் இராசநாயக முதலியாரும் முன்வைத்த கருத்துகள் ஈழத் தமிழரின் வரலாறு பற்றிய புரிந்துணர்வுக்குப் பாதகமான நிலையை உருவாக்கிவிட்டன. ஈழம், சீஹளத்திலிருந்து வந்ததென்று கால்ட்வெல் கூறிவிட்டார். சென்னைப் பேரகராதி படைத்த பெருவிற்பன்னர்களும் ஈழம் தொடர்பாக கால்ட்வெல் சொன்ன ஆராய்வு நோக்கற்ற கதையை ஒப்புக் கொண்டு பெருந்தவறு செய்துவிட்டனர். ஞானப்பிரகாசரும் இராசநாயகமும் கைலாயமாலை, வையாபாடல் என்பன தமிழர் குடியேற்றம் பற்றிக் கூறுகின்றன என்று கொண்டனர்.

அதனால் அவர்களுக்குப் பின் வந்தவர்கள் மூலமாக இலங்கையில் 13ஆம் நூற்றாண்டு வரை வரலாற்றிலே தமிழருக்குப் பங்கில்லை என்ற நவபுராணம் உருவாகிவிட்டது. இந்தப் புராணத்தையும் தமிழரே படைத்துள்ளதால் இலங்கையில் ஏற்பட்டுள்ள அசாதாரணமான சூழ்நிலையில் கடந்த மூன்று நான்கு தசாப்தங்களில் எவராலும் பிராயச்சித்தம் செய்ய முடியாத நிலை உண்டாகியது. இப்பொழுது அந்த நிலை மாறிவிட்டது.

தமிழர் வரலாற்றை ஆராய்வதிலும் ஆராய்ந்த முடிபுகளை வெளியிடுவதிலும் "புலம் பெயர்ந்த" தமிழருக்கு முக்கியமான ஒரு பொறுப்புண்டு. பல்துறை சார்ந்த அறிவுக் கருவூலங்களைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்புண்டு. எதுவித கட்டுப்பாடுகளுமின்றி சுதந்திரமாக எழுதுவதற்கும் அவர்களுக்கு வாய்ப்புண்டு. தாயகத்தின் வரலாறு, பாரம்பரியங்கள் என்பன பற்றிய உணர்வினை ஊட்டி வளர்க்கும் கடமையும் அவர்களுக்குண்டு. அந்த வகையிலே தமிழ்பிமானியாகிய நண்பர் தியாகராஜாவின் முயற்சி பாராட்டுதற்குரியது. அவருடைய நூல் எல்லோராலும் படிக்கப்பட வேண்டியது. அவரது முயற்சியை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு தமிழர் வரலாறு பற்றிய பல நூல்கள் வெளிநாடுகளில் வெளியாகுமென்று எதிர்பார்கின்றோம்.

கலாநிதி. சி.பத்மநாதன்.

வரலாற்றுத் துறைப் பேராசிரியர்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

31 — 07 — 2004

முன்னுரை

உலக வரலாற்றில் ஈழத்தமிழர்களுக்கு நீண்டகால வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் உண்டு என்பதை நிலவியல், தொல்லியல், மொழியியல், கல்வெட்டியல், நாணயவியல், மரபணுவியல், இலக்கிய ஆதாரங்கள் எடுத்தியம்பி நிற்கின்றன.

இற்றைக்கு ஆறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்து வெளியிலிருந்து இலங்கை வரை வியாபித்துக் கிடந்த திராவிட நாகரீகத்தின் ஓர் அங்கமே இலங்கை. இன்றைய இலங்கையில் தமிழர், சிங்களவர் என இரு கூறாகப் பிரிந்து கிடக்கும் இரு இனங்களின் முன்னோர்களும் இத்திராவிட மக்களின் வழித்தோன்றல்களேயாவர்.

கி.மு.250ஆம் ஆண்டுக்காலப் பகுதியில் இலங்கையில் பரவியுள்ள பௌத்த மதமே இந்நாட்டு மக்கள் சிங்களவர்-தமிழர் என இரு இனங்களாகப் பிரிந்தமைக்கு வித்திட்ட நிகழ்வாகும். பௌத்தமத மொழியான பாலியும், ஆதித் திராவிடமான எழுவும் கலந்தே சிங்கள மொழி உதயமானது. வரலாற்றுக் காலத்தில் பல தமிழர்கள் பௌத்தர்களாக இருந்தபோதிலும், பௌத்த மதத்தைக் கடைப்பிடித்து சிங்கள மொழி பேசிய மக்கள் சிங்களவர்களாகவும், புராதன தெம்-எழு மொழியைப் பேசி இந்துமதத்தைக் (சைவசமயம்) கடைப்பிடித்த மக்கள் ஈழத்தமிழர்களாகவும் ஆனார்கள் என்பதே உண்மையான வரலாறு.

கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில்- தமிழ்மக்கள் பௌத்தத்தைக் கைவிட்டு சைவசமயத்தைக் கடைப்பிடித்த நேரத்தில்- பௌத்த மதம் அழிவுற ஆரம்பித்து சைவசமயம் தழைத்த காலத்தில்- இலங்கையிலும் அத்தகையதொரு நிலைமை ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்ற "மதப்பாதுகாப்பு வெறியோடு எழுதப்பட்டதே மகாவம்சம்" என்பது பல அறிஞர்களின் முடிவு. இதன் காரணமாக சைவமதத்தைப் பேணிய தமிழர்களை வெறுத்த மகாநாமர்- ஈழத்தமிழர்களை அந்நியர்கள் (aliens) என்றும், அடாவடித்தனமாக உரிமைகளைப் பறிப்பவர்கள் (usupers)

என்றும், அபாயகரமான துணிச்சல்காரர் (adventurers) என்றும், பொய்யான மதத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் (people of false faith) என்றும்- இழிவாக மகாவம்சத்தில் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

மேலும், அநுராதபுர மன்னர்களின் ஒற்றையாட்சியின் கீழ் இலங்கைத் தீவு முழுவதும் சிங்கள அரசர்களால் ஆட்சிசெய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்கூறுவதிலும் மகாவம்சம் முக்கியத்துவம் காட்டுகின்றது.

அதேசமயம் ஈழத்தின் பெருங்கற் கலாச்சாரக் கருவூலங்களும், புராதன பிராமிச் சாசனங்களும், தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புக்களும், பண்டைய நாணயங்களும் மகாவம்சம் கூறும் இச்செய்திகளை மறுத்து, இந்த நாட்டின் ஆதித் திராவிடக் கலாச்சாரத்தை எடுத்தியம்பும் அழிவுற்ற பதிவேடுகளாக விளங்குகின்றன.

இந்தப் பின்னணியில் ஈழத்தமிழர்களின் ஆதிச் சரித்திரத்தை- கால மணலில் அவர்கள் பதியவிட்டுச் சென்ற பாதச்சுவடுகளை- ஈழமண்ணில் புதைந்துகிடக்கும் காலக்கருவூலங்களை- அவர்களின் பழைமையைக் கூறும் பண்டைய இலக்கியங்களை- மீளாய்வு செய்யப்பட்டிருக்கும் கட்டுரைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறுகின்றன.

1990ஆம் ஆண்டில் ஜேர்மனியில் பேர்ளின் நகரத்தில் நடைபெற்ற மனநோயியல் மருத்துவர்களின் மகாநாடொன்றில் (Psychiatric Conference) பங்குபெறும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அச்சமயம் என்னோடு அங்கே வந்திருந்த ஈரானிய நண்பர் டாக்டர் அலி பார்ஸியின் (Dr. Ali Farsi) வற்புறுத்தலால் ஒரு பிற்பகல் அவரோடு பேர்ளின் அருங்காட்சியகத்தைச் (Berlin Museum) சென்று பார்வையிட்டேன். அங்கே என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தது மட்டுமல்ல; திராவிட மக்களின் வரலாற்றில் தீவிரமான ஒரு ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தியது அங்கே கண்ட மொஸ்பத்தேமிய, இந்துவெளி நாகரீக காலத்தைய தொல்பொருட்கள் கொண்ட பகுதியேயாகும்.

இற்றைக்கு 7000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யூப்பிரட்டிஸ், ரைகிரிஸ் ஆகிய இரு நதிகளும் பாய்ந்த மொஸ்பத்தேமியாவில் வாழ்ந்த சுமேரியர்களே உலக நாகரீகத்தின் முன்னோடிகளாவார்கள். கி.மு.4500 ஆம் ஆண்டு முதல் கி.மு.2300ஆம் ஆண்டுவரை- இருபத்திரண்டு நூற்றாண்டுகள்- சுமேரியாவில் பெரியதொரு சாம்ராஜ்யத்தை ஏற்படுத்தி ஊர், உருக், எரிது போன்ற உலகின் முதலாவது நகரங்களைக் கட்டியெழுப்பியவர்கள் இவர்களே.

இச் சுமேரியர்களின் இனத்தவரே கிழக்கு நோக்கி இடம் பெயர்ந்து- திபெத், பர்மா பகுதிகளிலிருந்து வந்த நாகர்களுடனும், இந்திய உபகண்டத்தின் ஆதிவாசிகளான ஆஸ்திரலாயிட் மக்களுடனும்

ஒன்றுகலந்து- இந்திய உபகண்டத்தில் திராவிட நாகரீகத்தை உருவாக்கிய கர்த்தாக்களாவார்கள்.

புராதன காலத்தில் நீண்ட தலைகளையும் (dolichocephalic), நேரான கறுப்புத் தலைமயிர்களையும் வெண்கல நிறத்தையும் கொண்ட மக்கள் இந்தியாவில் “முண்டா” மொழிகளைப் பேசிய “ஆஸ்திரலாயிட்” மக்கள் மத்தியில் தோற்றம்பெற்றனர்.

வரலாற்றில் திராவிடர் என்றும், சுமேரியர் என்றும் பெயர்களைப்பெற்ற ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த இம்மக்கள் ஒரே குடும்பத்தினைச் சேர்ந்த மொழிகளையே பேசினார்கள். இன்றைய, சுமேரிய மக்களின் வம்சாவளிகளான ஈராக்கின் பாஸ்ராவாசிகளினதும் தென்னிந்திய திராவிட மக்களினதும் உருவம், தோற்றம், தலை அமைப்பு ஆகியவற்றை ஆராய்ந்த உடற்கூற்றியலாளர்களினதும் (Anthropologists)- இம்மக்களின் இரத்த பரிசோதனை மூலம் அவர்களின் மரபணுவியல் (DNA Profile) வடிவருவத்தில் காணப்படும் ஒற்றுமைகளை எடுத்துக்காட்டிய விஞ்ஞானிகளினதும்- திராவிட சுமேரிய மொழிகளுக்கிடையிலான ஒற்றுமைகளை எடுத்துரைத்த மொழியியலாளர்களினதும்- முடிபு இது.

இற்றைக்கு ஏழாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஐரோப்பாவின் ஸ்பெயின் தேசத்திலிருந்து இந்தியாவின் கங்கை நதி வடிநிலங்கள் வரை பரவியிருந்த இம்மத்தியதரை (Mediterranean) மக்கள், திராவிடக் குடும்ப மொழிகளையே பேசி வந்தனர். (Alain Danielou: A History of India, Paris, 2003. p.11)

இத் “திராவிட-சுமேரிய” இனத்தவரின் வம்சாவளியினரே அன்றைய ஸ்பெயின் தேசத்தின் ஐபீரியர்களாகவும், மற்றும் லீசூரியர், பலஸ்கியர், ஈறுஸ்கர், லிபியர், கிறீஸ் தேசத்தின் மினோவர், சைப்பரியர் (Cyprians), எகிப்தியர், ஹிற்றைற், ஈழவர் (Elamites) முதலியோரை உள்ளடக்கிய மத்தியதரைக் கடற்பிரதேசப் பேரினத்தவராவர் (Great Mediterranean race).

ஆரியர்களின் வருகைக்கு முன்னர் இந்திய துணைக்கண்டத்திலும், மத்தியதரை நாடுகளிலும் வாழ்ந்த- ஆரியரோ, யூதரோ அல்லாத இந்த இனமே- இந்தியாவிலிருந்து மேற்கு நாடுகள் வரை நாகரீகத்தின் தோற்றத்திற்கு வழியமைத்தது என்கிறார் வரலாற்றாசிரியர் போரி (Cambridge History of India, Vol.1, p.37)

எகிப்திய மண்ணில் நகரங்களை உருவாக்கி நாகரீகத்திற்கு வித்திட்டவர்கள் இந்த மத்தியதரைக் கடற்பிரதேச மக்களே என்பார் எலியட் ஸ்மித் (Elliot Smith) எகிப்திய அரசர்களின் ஆரம்பகாலப் புதைகுழிகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட அறுபது நீண்ட தலைகொண்ட

“டொலிகோ-செபலிக்” வகையான (Dolicho-cephalic) மண்டையோடுகள், இந்தியத் திராவிடர்களின் கபாலங்களை ஒத்திருப்பதை ஸ்ரோஸிங்கர் (Stossinger) எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

உலகிலேயே முதன்முதலாக பேசும்மொழிக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுத்து -அந்த எழுத்துக்கலையைக் கொண்டு தமது மொழியை சானங்களில் பதிவுசெய்தவர்கள் சுமேரியர்கள். ஈரமான களிமண் வில்லைகளில் கூராக்கப்பட்ட தண்டுகளினால் எழுத்துக்களை வரைந்து - அவ்வில்லைகள் உலர்ந்தபின் அவற்றை நெருப்புச் சூளைகளில் வைத்துக் கெட்டியாக்கி- நிரந்தரமான சாசனங்களை இச்சுமேரியர்கள் விட்டுச்சென்றிருக்கின்றார்கள். இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இவர்களது மொழி இலக்கியத்தரம் பெற்றுவிட்டதை கி.மு.2800 ஆண்டிற்குரிய கவிதைகள் கொண்ட சாசனங்கள்- இன்று நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இருக்கு வேதம், இராமாயணம், இலியட், பைபிள் ஆகிய உலக இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உலகின் முதல் இலக்கியமான “கில்கமேஷ் காப்பியத்தை” களிமண் வில்லைகளில் பதிவுசெய்து வைத்தார்கள் இவர்கள். கிறிஸ்துவ சகாப்தத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே சுமேரிய மொழி வழக்கிழந்து அழிந்து போய்விட்ட போதிலும்- அம்மொழியையொத்த, அதன் சகோதரியான “எழு” மொழியே இந்திய திராவிட மொழிகளின் தாய்மொழியாக (Proto-Dravidian) விளங்கியமை இன்றைய ஆய்வுகள் மூலம் அறியக்கிடக்கிறது.

புராதன சுமேரிய மொழிக்கும் இன்றைய திராவிட மொழிக்குமிடையே காணப்படும் ஒற்றுமைகளும் (Sathasivam, A: Sumerian-a Dravidian Language; Berkley USA 1965) - பண்டைய சுமேரியாவில் உதயமான பெருங்கற்கலாச்சாரப் பண்புகள் மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா போன்ற இந்துவெளி நகரங்கள் வழியாக தென்னகத்திற்கும் ஈழத்திற்கும் பரவி திராவிட மக்களின் நாகரீக வளர்ச்சிக்கு வழியமைத்தும்- மத்தியதரை (Mediterranean) நாட்டுமக்களது மரபணுக்களுடன் இன்றைய திராவிட ஈழ மக்களது மரபணுக்கள் (DNA Profile) காட்டும் ஒற்றுமையும்-இந்தியத் திராவிடர்களும் சுமேரிய வம்சாவழியினரும் ஒரே இன மக்களே என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

வரலாற்றாசிரியர்களான எச்.ஜி.வெல்ஸ் (Outline of History), ஸ்கொட் எலியட் (Lost Lemuria) ஆகியோர் கிழக்காபிரிக்கா, மத்திய தரைக்கடல், இந்தியா, கிழக்கிந்திய தீவுகள் ஆகியவற்றை இணைத்த ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பு (கொண்டவானா/லெமுரியா/குமரிக்கண்டம்) இருந்ததாகவும்,

இந்தக் கண்டமே மனிதகுலம் உதயமான தொட்டில் என்றும் கூறியுள்ளார்கள்.

இக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வி.ஆர்.ஆர். தீட்சிதர், தேவநேயப் பாவாணர் போன்ற பல தமிழக அறிஞர்கள் புராதன “இந்திய திராவிட” நாகரீகமே மேற்குநோக்கிச் சென்று சுமேரிய நாகரீகத்திற்கு வழியமைத்தது எனக் கூறிப்போந்த போதிலும், இன்றைய தொல்லியல் ஆதாரங்கள் இக்கருத்தை ஆதரிப்பனவாக இல்லை.

2001ஆம் ஆண்டில் திரு கிரஹாம் ஹான்கொக் (Graham Hancock) என்ற ஆங்கில ஆய்வாளர், இலண்டன் தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பான “கடலில் மூழ்கிய பனிக்கால இராச்சியங்கள்” என்ற நிகழ்ச்சியில் இந்தியாவின் மகாபலிபுரக் கடலிலும், குஜராத் மாநிலத்தின் மேற்குக் கடலிலும் ஆழ்ந்துகிடக்கும் நகரங்களைப் பற்றியும் அவை 7500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை என்றும் கூறி ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தார்.

இந்தியாவின் மேற்குக் கடலில், குஜராத் மாநிலக் கரையில்- கரையில் இருந்து 50 கி.மீ. தொலைவில் 8 கி.மீ. நீளமான ஒரு நகரம் அமிழ்ந்திருப்பதாகவும்- இது புராணங்கள் கூறும் கிருஷ்ணபிரானின் துவாரகையாக இருக்கலாம் என்றும் கூறப்பட்டது.

இந்தக் “கண்டுபிடிப்புகள்” ஒலி அலைகளைக் கடலில் செலுத்திப் பெறப்பட்ட (Sonar reading) கண்டுபிடிப்பே ஒழிய கடலுக்கடியில் சென்று கண்டவை அல்ல. கடலுக்குள் 150 அடிக்கும் 230 அடிக்குமிடைப்பட்ட ஆழத்தில் கடலின் அடித்தளத்திலுள்ள இம்மேடுகள் உண்மையில் புராதன காலக்கட்டிடங்களா அல்லது கடலின் அடித்தளத்தின் அமைப்பா என்பது எவருக்குமே தெரியாது. இவற்றை எவராவது ஆராய்ந்து அகழ்ந்தெடுத்து வெளிக்கொணர்ந்து விஞ்ஞானபூர்வமான தேதிக்கணிப்பு செய்தாலொழிய திடமாக எதுவுமே கூற இயலாது.

மத்திய கிழக்கின் மொஸ்பத்தேமிய நகரங்களிலும் (ஊர், உருக், பபிலோனியா, அக்காத்), இந்துவெளி நகரங்களிலும் (மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா, லோதால்), தமிழகத்திலும் (கொற்கை, ஆதிச்சநல்லூர், உக்கிரான் கோட்டை), ஈழத்திலும் (அனுராதபுரம், பொம்பரிப்பு, கந்தரோடை, மாதோட்டம்) மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்பொருளாய்வுகளும், அகழ்வுகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கருவூலங்களின் காலக்கணிப்புகளும் - ரேடியோ கார்பன் (Radio carbon C14) வெப்பமேற்றுவியல் (Thermoluminescence), பழைய காந்த ஈர்ப்பு (Paleo-magnetism), ஆகிய முறைகளைக் கொண்டு கணிக்கப்பட்ட தேதிகளும்- சுமேரிய நாகரீகத்தின் ஆரம்பகாலம் கி.மு.4500 எனவும், இந்துவெளி நாகரீக ஆரம்பகாலம் கி.மு.2900 எனவும் தமிழக, ஈழ நாகரீகங்களின் ஆரம்பகாலம் கி.மு.1200ஆம்

ஆண்டாக இருப்பதாகவும் காட்டிநிற்கின்றன.

இவற்றை நோக்குமிடத்து, நாகரீகப் பண்பாடும் பெருங்கற் கலாச்சாரமும் மத்திய கிழக்கின் சுமேரிய நாடுகளிலிருந்தே கிழக்குநோக்கி ஈழம் வரையாகப் பரவி வந்திருக்கின்றதென்பதே விஞ்ஞானபூர்வமான ஆய்வுகளின் முடிவாகும். (Thiagarajah.S: The origins and Evolution of Dravidian Civilization – Unpublished Ph.D. Thesis)

பேர்ளின் அரும்பொருட் காட்சியகத்தில் சுமேரிய நாகரீகத்தை

எடுத்துரைக்கும் பகுதியில் உள்ள ஒரு களிமண் சாசனத்தில் காணப்படும் சுமேரிய வாசகத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு இது.

“The great magilum boats come to the quay of Akkad from the far off black country of Ma-Eluh-ha bringing tempting precious carnelian, messagan wood, fine wood-of the –sea, Gold, Silver, Lapis, Lazuli, pearls, dar-fowl, ha-ja, peacocks and even Ma-eluh-han dogs and cats.”

“மா எழு அகத்திலிருந்து வரும் பெரிய மகிழ மரக்கப்பல்கள் அக்காத் துறையில் வந்து தங்குகின்றன. இக்கப்பல்களில் விலைமதிப்பற்ற மாணிக்கக் கற்கள், சந்தன மரக்கட்டைகள், கடல்கடந்து வந்த தரம்மிக்க தேக்குமரங்கள், பொன், வெள்ளி, வைடுரியம், முத்துக்கள், கோழிகள், ஹாஜா பறவைகள், தோகை மயில்கள், மா-எழு-அக நாய்கள், பூனைகள் கொண்டுவரப்படுகின்றன.”

இக்களிமண் சாசனம் சுமேரியாவை பேரரசன் ஸாகன் (கி.மு.2334-2279) ஆட்சிபுரிந்த காலத்திற்குரியதாகும்.

அக்காலத்தைய, இதுபோன்ற பல களிமண் சாசனங்களில் மாஎழுகா, மெலுகா, மெழுகா- ஆகிய பெயர்களால் குறிப்பிடப்படும் நாடு புராதன இந்தியாவே என்பதையும் அக்காலத்தைய எழு மக்கள் வாழ்ந்த “மாஎழு அகம்” என்ற பெயர்கொண்ட நாடே இச்சாசனங்கள் குறிப்பிடும் மாஎழுகா என்பதையும் பின்னர் மேற்கொண்ட ஆய்வுகள் மூலம் அறிந்துகொண்டேன்.

பேர்ளின் அரும்பொருட்காட்சியகத்திற்கான பயணமும் அங்கே நான்கண்ட மேற்குறிப்பிட்ட சுமேரிய சாசனமும் பல வழிகளில் எனது வாழ்க்கையைத் தொட்ட நிகழ்வாகும்.

இப்பயணம் முடிந்து திரும்பிய கையோடு சுமேரிய சாசனங்கள் பற்றி வாசித்தறிந்து “எழுமொழியும் ஈழமும்” என்ற கட்டுரையை எழுதினேன். இக்கட்டுரை இருதடவைகள் “வீரகேசரி” வார இதழில் வெளியானது. முதல்தடவை 1990ஆம் ஆண்டிலும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இதன் திருத்தப்பட்ட பிரதி 2002ஆம் ஆண்டிலும் பிரசுரமாகியுள்ளது.

சுமேரியர்களின் நாகரீக வரலாற்றைக் கற்று- சுமேரிய மொழியில் களிமண் சாசனங்களாக எழுதிவைக்கப்பட்டிருந்த கில்கமேஷ் காப்பியத்தைத் தமிழாக்கம் செய்து “கில்கமேஷ் காவியம்” என்ற பெயரில் எழுதினேன். இந்நூல் 2002இல் சென்னையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

சுமேரிய-திராவிட நாகரீகங்களில் எனக்கு ஏற்பட்ட ஈடுபாடே என்னை மீண்டும் பல்கலைக்கழகம் போக வைத்து- “திராவிட நாகரீகத்தின் தோற்றம்” என்ற தத்துவக் கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வை மேற்கொள்வதற்கான உந்துகோலாக இருந்தது.

இத்தொகுப்பில் “எழுமொழியும் ஈழமும்” என்ற மேற்குறிப்பிட்ட கட்டுரை முதலிடம் பெறுகிறது. திராவிட மொழிகளின் தாய்மொழி எழுமொழியே என்பதையும்- இம்மொழி பேசிய எழு மக்கள் வாழ்ந்த பேரகமான புராதன இந்தியாவே சுமேரிய சாசனங்களில் “மாஎழுகா/மெழுகா/மெலுகா” ஆகிய பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுவதையும்- இதே எழு மக்கள் வாழ்ந்த தீவகமான இலங்கை “எழுஅகம்/ஈழம்/ஈழமண்டலம்” ஆகிய பெயர்களைப் பெற்றதையும்- இந்த மண்ணில் பேசப்பட்ட எழு மொழியே பாளியில் “எலு/ஹல/ஹெல” ஆகிய பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுவதையும்- எழு மக்கள் வாழ்ந்த இத்தீவகம் பாளியில் “ஹலதிவி” என்ற பெயரைப் பெற்றதையும்- “ஹீஹல” என்ற பதமே பாளியில் “சீஹல”வாகி பின்னர் “சிம்ஹல” என்ற பெயரின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்தமையும் இக்கட்டுரையில் கூறப்படுகிறது.

ஈழமண்ணின் மாவேந்தனான எல்லாளனை- எழு இனத்தில் பிறந்து, எழு மண்ணில் வாழ்ந்து, எழு மக்களை ஆட்சிபுரிந்த “எழுஆளனை”- சோழநாட்டு இளவரசன் எனப் பூசிமெழுகிச் சரித்திரம் படைத்திருக்கும் மஹாவம்சத்தின் வேஷத்தைக் களைந்து அம்மன்னனின் பெயரின் மூலத்தை இக்கட்டுரை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகின்றது.

மேலும் இக்கட்டுரையில் கூறப்படும் “சிம்ஹல” என்ற பெயர் தோன்றியதற்கான காரணம் தெரியாமையினாற்றான், மகாநாமர் விஜயனின் வரலாற்றில்- சிங்கத்தின் வழி வந்தமையால் அவனது வம்சாவளியினர் சிங்களவர் எனப்பெயர்பெற்றதாகக் கயிறுதிரித்திருக்கிறார்.

தெம்-எழு (தமிழ்) சிங்களம், ஈழம் ஆகிய பெயர்களுக்கெல்லாம் மூலமாக இருப்பது ஆதித்திரவிடமான எழு மொழியும் அம்மொழி பேசிய எழுமொழியும் என்பதே இக்கட்டுரையின் கருப்பொருளாகும்.

இத்தொகுப்பில் இரண்டாவதாக இடம்பெறுவது “மணிபல்லவம்” என்ற தலைப்பட்ட கட்டுரை. மணிமேகலையில் மணிபல்லவம் என்ற

பெயரால் அழைக்கப்படும் தீவகம், நயினாதீவு என்பதே பல அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் கருத்தாகும். நயினாதீவில் மணிபல்லவ மண்டபம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதையும் அறிவேன். ஆனால் இன்றிருக்கும் வரலாற்று-தொல்லியல்-இலக்கிய ஆதாரங்கள் இக்கருத்தை ஆதரிப்பனவாக அமையவில்லை.

மாறாக, மணிபல்லவம் என்ற பெயர், யாழ்ப்பாணத் தீவகம் முழுவதையும் சார்ந்திருக்கும் பெயராக- கந்தரோடை, வல்லிபுரப் பகுதிகளைச் சுட்டிக்காட்டும் பெயராக இருப்பதை இக்கட்டுரையில் கூறப்படும் ஆதாரங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

சமீபகாலத்தில் பேராசிரியர் கிருஷ்ணராஜா கந்தரோடையில் கண்டெடுத்த “பலூர்/பல்லூர்” என்ற பெயர் பொறித்த புராதன பிராமிச் சாசனத்தை (வழுக்கையாற்று வடிநிலம் வழங்கும் வரிவடிவங்கள் - வீரகேசரி 14.3.2004) கலிங்கத்தின் பலூருடன் தொடர்புபடுத்தியிருந்தார். இச்சாசனத்தை பல்லவத்துடன் (பல்லதித்த, பல்லப்பை) தொடர்புபடுத்துவதே பொருத்தமாக இருக்குமெனக் கருதுகின்றேன்.

புன்றாவதாக இடம்பெறும் “மணிபல்லவத் தொண்டைமான்” மணிமேகலை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, வீரசோழியம் ஆகிய பண்டைத்-தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் தொண்டைமான் இளந்திரையனின் வரலாறு. தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வெளியே, துணை ஆதாரங்கள் (corroborative evidence) இல்லாத நிலையில் இதை ஒரு சரித்திர வரலாறாக ஏற்றுக்கொள்வது கடினம் என்பதை உணர்கிறேன். அதே சமயம் இதை ஓர் இலக்கிய காவியமாக ஏற்றுக்கொள்வதில் தவறேதும் இல்லை. இச்சம்பவங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு “இளந்திரையன் இதிகாசம்” என்றொரு நாவலை எழுதி வருகிறேன்.

யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் எப்போது? எப்படி? ஏற்பட்டது என்ற கேள்விக்கான விடை கடந்த ஏழு நூற்றாண்டுகளாக- வையாபுரி ஐயரிலிருந்து (வையாபாடல்) இன்றைய வரலாற்றாசிரியர்கள் வரை குழப்பிவந்திருக்கும் ஒரு பொருளாகும். இப்பெயரை விளக்கும் பொருட்டு பாணர்கள், கவிவீரராகவன், நல்லூர், சாவகர்கள்- எனப் பல கருத்துக்கள் இதுவரை முன்வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இக்கருத்துக்கள் எவையுமே உறுதியான, வரலாற்று ரீதியான ஆதாரங்களைக் கொண்டவையாக இல்லை.

வட இலங்கையில் சந்திரபானு, புவனேகபாகு ஆகியோரின் ஆட்சி ஏற்படுவதற்குப் பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே மொகம்மதிய யாத்திரி-

கர்கள் இத்தீவகத்தை யாப்பானே (zapané) என அழைத்திருப்பது இப்பெயரின் தொன்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையில் இப்பெயரின் தோற்றத்தை கூறும் புதியதொரு விளக்கத்தை முன்வைத்திருக்கிறேன். இது குறித்த விமர்சனங்களை வரவேற்கின்றேன்.

வல்லிபுரப் பொற்சாசனம் இலங்கையின் சரித்திர ஆசிரியர்களால் அடிக்கடி சுட்டிக்காட்டப்படும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சாசனமாகும். 1934ம் ஆண்டில் பேராசிரியர் பரணவிதானவின் முதலாவது வாசிப்பைத் தவிர வேறு எவரும் இதை ஆழமாக ஆய்வுசெய்ததில்லை. பௌத்த-சிங்கள ஆதிக்க மனப்பான்மை கொண்ட பேராசிரியர் பரணவிதான தான் கொண்ட கொள்கைகளுக்கு ஏற்றவாறு ஆதாரங்களை வெகு சாமர்த்தியமாகத் திரித்துக்கூறும் வல்லமை படைத்தவர். நடுநிலைமை பேணிய ஒரு வரலாற்றாசிரியர் என இவரைக் கூறியலாது.

வல்லிபுரப் பொற்சாசனத்திலுள்ள பிராமி எழுத்துக்களை வாசிப்பதில் பேராசிரியர் பரணவிதான செய்த தவறுகளை கல்வெட்டியலாளரான பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். இத்தொகுப்பிலுள்ள கட்டுரை வல்லிபுரப் பொற்சாசனத்தை மீளாய்வு செய்து அதில் காணப்படும் பொருளை வரலாற்றுப் பின்னணியில் விளக்குகின்றது.

இத்தொகுப்பின் இறுதியில் இடம்பெறும் மூன்று கட்டுரைகளும் முறையே இந்து, பௌத்தம், இஸ்லாம் மதங்கள் சம்பந்தப்பட்ட கட்டுரைகள்.

சிவ வழிபாடானது திராவிட மக்களின் ஆதி வழிபாடாகும். இயற்கை வழிபாட்டிலிருந்து உதயமான வழிபாடு இது. சிவந்தன் (சிவன்) என்றழைக்கப்பட்ட ஆதவனின் வழிபாடே காலகதியில் சிவவழிபாடாக- சிவலிங்க வழிபாடாக உருவெடுத்தது. இந்தியாவெங்கும் அதீதமாகப் பரவியிருந்த சிவவழிபாட்டின் தாக்கமே, ஆரியர்கள் இத்தெய்வத்தை ஏற்று இருக்கு வேதத்தின் ஏழாம் மண்டலத்தில் இத்தெய்வத்தை உருத்திரன் (சிவந்தவன்) என்ற பெயரில் அறிமுகம் செய்யவேண்டியதாயிற்று.

1922ஆம் ஆண்டில் மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா ஆகிய புராதன இந்திய நகரங்களைத் தோண்டியெடுத்து- திராவிட நாகரீகத்தின் தொன்மையை உலக அரங்கில் பறைசாற்றிய-இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈடிணை இல்லாத அகழ்வாராய்ச்சியாளரான சேர் ஜோன் மார்ஷலின் கூற்று இது:

"Among the many revelations that Mohenjo-daro and Harappa have had in store for us, none perhaps is more remarkable than this discovery that Saivism has a history going back to the Chalcolithic age or perhaps even further still and that it takes its place as the most ancient living faith in the world."

"மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா ஆகிய நகரங்கள் எங்களுக்கு வெளிப்படுத்திய உண்மைகளில் முக்கியமானது சைவசமயத்தின் ஆரம்பகாலம் செப்புக்காலத்திற்கும் அதற்கு முற்பட்டகாலத்திற்கும் (கற்காலம்) உரியதென்பதாம். இன்று உலகிலுள்ள மதங்கள் யாவற்றிலும் மிகத் தொன்மையான மதம் என்ற பெருமையை சைவமதம் பெறுகிறது".

"பண்டைய ஈழத்தின் பஞ்ச ஈஸ்வரங்கள்" என்ற கட்டுரையில் சரித்திர உதய காலத்திலிருந்து இலங்கையின் நான்கு திசைகளிலுமிருந்த ஐந்து சிவதலங்களின் தொன்மையும், அவற்றின் இன்றைய நிலையும் கூறப்படுகின்றது.

பௌத்தமும் தமிழரும்" என்ற கட்டுரை வரலாற்றுக் காலத்தில் தமிழ் மக்கள் பௌத்த மதத்திற்கு ஆற்றிய தொண்டுகளையும் அவர்கள் கட்டிய பௌத்த ஆலயங்களையும் அவர்கள் படைத்த பௌத்தமதக் காப்பியங்களையும் பற்றிக் கூறுகின்றது.

"யாழ்ப்பாணத்தில் பௌத்தமத எச்சங்கள் காணப்படுவதனால் அவ்விடத்தில் ஒரு காலத்தில் சிங்கள மக்களே வாழ்ந்தார்கள்" என எழுதிவரும் சில வரலாற்றாசிரியர்களின் கூற்றை மறுப்பதற்காக எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரையில் யாழ்ப்பாண பௌத்தம் பற்றி விரிவாகக் கூறப்படாதது ஒரு குறையே. இதை நிவர்த்தி செய்து "பௌத்தத்தை வளர்த்த பண்டைய தமிழர்கள்" என்ற தலைப்பில் ஒரு தனி நூலே எழுதிவருகிறேன்.

இத்தொகுப்பின் இறுதியில் இடம்பெறும் "தாஜ்மஹால்" பற்றிய கட்டுரைக்கும் ஈழத்தமிழருக்கும் தொடர்பேதும் இல்லை. "தாஜ்மஹால் ஒரு சிவாலயமா?" என்ற பெயரில் ஐரோப்பிய சஞ்சிகை ஒன்றில் வெளியான "வரலாற்று உண்மைகளை" மறுத்து எழுதப்பட்ட கட்டுரை இது.

சைவமதம் உண்மையிலேயே மிகத் தொன்மையான பெருமை கொண்ட மதம் என்பதை ஏற்கெனவே எடுத்துக் கூறியுள்ளேன். பொய்யும், புனைகதையும் கூறி அதன் பெருமையை நிலைநிறுத்தவேண்டிய தேவை இல்லை.

தாஜ்மஹால் இந்தியாவில் இஸ்லாமிய கலாச்சாரம் பரவியிருந்த வரலாற்றைக் கூறும் காலக்கண்ணாடி. அச்சின்னத்தை இழிவு படுத்தியோ அதன் வரலாற்றைத் திரித்தோ எழுதுபவன் ஒரு வரலாற்று ஆசிரியனாக இருக்கத் தகுதியற்றவனாகிறான்.

இக்கட்டுரைகளில் பல பல்கலைக்கழக ஆய்வுக்குரிய கருப்பொருள்களை (academic subject) கொண்டிருந்த போதிலும் - இவை

சாதாரண வாசகர்களை பரவலாகச் சென்றடைய வேண்டுமென்ற நோக்கில் - கூடியவரையில் இலகுவான தமிழில் எழுதப்பட்டு ஜனரஞ்சகமான பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவையாகும்.

சரித்திரம் என்பது சாதாரணமான மக்களைச் சென்றடையவேண்டும் என்ற கொள்கையில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டவன் நான். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆசிரியர் எஸ்.ஏ.பி. அவர்கள் கூறிய ஒரு வாசகம் இன்னும் பசமையாக நினைவில் உள்ளது.

எது சரித்திரம்? பல்கலைக்கழகக் கோட்டையிலே- பேராசிரியர்களின் மூளைக்குள்ளே- வரிசை வரிசையாக அணிவகுத்து நிற்கும் ஆயிரம் ஆயிரம் விபரங்கள் சரித்திரமா?

அல்ல.

நூல்நிலையங்களிலே-கனமான அட்டைகளுக்கு நடுவே-பொடி எழுத்துக்களில் திணிக்கப்பட்டிருக்கும் தேதிகளும், அரசுகளும், பெயர்களும், போர்க்களங்களும் சரித்திரமா?

அல்ல, அல்ல.

பின் எது சரித்திரம்? மக்கள் அறிந்ததே சரித்திரம். அவர்களின் இரத்தத்தோடு இரத்தமாய் கலந்துவிட்ட கால நினைவுகளே சரித்திரம்.

வாழையடி வாழையாக அவர்கள் கூறிவரும் பாரம்பரிய ஞாபகங்களே சரித்திரம்.

நாம் எழுதும் வரலாற்றுத் துளிகள் மக்களைச் சென்றடைந்து அவர்களின் உள்ளங்களில் உறையும்போதே சரித்திரம் பூத்து விரிந்து பொலிவு பெறுகின்றது.

நாம் ஓசையிட்டு வெடித்தபின் ஓய்ந்துவிடும்

வெறும் நீர்க்குமிழிகள் அல்ல!

வற்றாத, வடியாத, தமிழினம் என்ற

பெருவெள்ளத்தின் துளிகள் நாம்!

நாம் அற்ப வாழ்வுடைய தனிமனிதர்கள் அல்ல!

ஆறாயிரம் ஆண்டுகளாக பிரவாகித்து வரும்

அழிவற்றதோர் பாரம்பரியத்தின் உறுப்பினர் நாம்!

நேற்று இருந்தோம், இன்று இருக்கிறோம்,

நாளையும் இருப்போம்- என்று தோள்தட்டி

முழங்க வைப்பதே நமது சரித்திரம்!

இக் கட்டுரைகள் நீண்டகாலத்துக்கு நிலைத்திருக்க வேண்டும் என வற்புறுத்தி, இதை நூலாகவில் கொண்டுவருவதற்காக உழைத்த

நூலகவியலாளர் நண்பர் என். செல்வராஜா அவர்களுக்கும்- உறுதுணை புரிந்த "தேசம்" பத்திரிகை ஆசிரியர் த. ஜெயபாலன் அவர்களுக்கும் எனது இதயபூர்வமான நன்றிகளை இத்தால் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இக்கட்டுரைகளை முதலில் பிரசுரம் செய்த வீரகேசரி (கொழும்பு), தேசம் (இலண்டன்) ஆகிய பத்திரிகை நிறுவனங்களுக்கும் இந்நூலுக்கான சிறப்புரை வழங்கிய, பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்களுக்கும் உளமார்ந்த நன்றிகள் உரியதாகும்.

எஸ்.தியாகராஜா

இலண்டன் 2004

தொடர்பு முகவரி:

Dr. S.Thiagarajah
24 Grand Drive
Raynes Park
London SW20 0JT
United Kingdom

பதிப்புரை

ஒரு இனத்தின் தனித்துவத்தைத் தீர்மானிப்பதில் அவ்வினத்தின் வரலாறு மிகுந்த செல்வாக்கைச் செலுத்துகிறது. தனது வரலாற்றை சரியாக தெரிந்து கொள்ளாத இனம் நீண்டகாலத்துக்கு தனது தனித்துவத்தைப் பேண முடியாது. இது வரலாற்றுநியதி. கடந்த கால்நூற்றாண்டு காலமாக தனது விடுதலைக்காகப் போராடி வரும் தமிழ் இனம் தனது வரலாற்றைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வது அவசியம். குறிப்பாக புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாம் எமது வரலாற்றைப் புரிந்து கொண்டு அதனை அடுத்த தலைமுறையினருக்கு சரியான முறையில் கையளிக்காது விட்டால் அவர்களுக்கு எமது வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் தெரியாமல் போய்விடும். தங்களை எங்கு அடையாளப்படுத்துவது என்ற குழப்பம் ஏற்படும். விளைவு எமது இனத் தனித்துவத்தை அவர்களால் தக்க வைக்க முடியாது போய்விடும்.

சூரியன் மறையாத தேசமாக இருந்த ஆங்கிலேய சாம்ராஜ்யம் வரலாற்றைப் பதிவு செய்வதிலும் அதனை ஆவணப்படுத்துவதிலும் முன்னின்றது. இலங்கை போன்ற காலனியாதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்த நாடுகளின் வரலாறு என்பது காலனித்துவ நாடுகளால் பதிவு செய்யப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட்டவையாகும். இவை காலனித்துவ நாடுகளின் நலன்களுடன் சம்பந்தப்பட்டே பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் காலனியாதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்த நாடுகளின் வரலாற்று உண்மைகள் மறைக்க அல்லது மழுங்கடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நாடுகள் இதனை அப்படியே வரலாறாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

10 ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கையில் வாழ்ந்து இலண்டனில் மறைந்த முக்கிய இடதுசாரி இயக்கத் தலைவர் நாகலிங்கம் சண்முகதாசனின் வரலாற்றை "தேசம் சஞ்சிகை" பதிவு செய்ய முற்பட்ட போது அவர் பற்றிய முக்கிய ஆவணங்களை எம்மால் பெறமுடியவில்லை. அவருடைய நெருங்கிய உறவினர்களிடம் கூட அவை இருக்கவில்லை. ஏன் சண்முகதாசனின் ஒரு நல்ல நிழற்படத்தைக் கூட எம்மால் எடுக்க

முடியவில்லை. இது தமிழ் சமூகத்தின் வரலாற்றியல் வறுமை என்றால் அது மிகையல்ல. இந்நிலைமை மிகவும் ஆபத்தானது. சில 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்னைய வரலாற்றையே எம்மால் சரியாகப் பார்க்க முடியாதுள்ளது. சில நூறு ஆண்டுகள் சென்றால் இன்று நாம் நடத்தும் போராட்டத்துக்கு அர்த்தமே தெரியாது போய்விடும் அபாயம் உள்ளது.

இந்நிலைமை மாற்றப்பட வேண்டும் என்பதில் "தேசம் சஞ்சிகை" மிகவும் உறுதியாக உள்ளது. அதனை வெறும் பேச்சளவில் இல்லாமல் செயல் வடிவமாக்கி வருகிறோம். அந்த வகையில் எமது வரலாற்றை காலத்தால் அழியாத நூல்களாக்கி வருகிறோம். அவ்வரிசையில் முதலில் RISING FROM THE ASHES : Tragic Episode of the Jaffna Library என்ற நூலகவியலாளர் என் செல்வராஜாவின் நூல் யூன் 2003ல் தேசம் சஞ்சிகையால் வெளியிடப்பட்டது. அடுத்து சார்ள்ஸ் சோமசுந்தரம் அவர்களின் Glimpses of the Eelam Tamil Heritage என்ற நூல் யூலை 2004ல் வெளியிடப்பட்டது. கலாநிதி எஸ் தியாகராஜாவின் வரலாற்றுத் தொகுப்பு இப்போது வெளிவர உள்ளது. இந்நூல்கள் அவை தாங்கி உள்ள வரலாறுகளை அடுத்தடுத்த நூற்றாண்டுகளுக்கும் காவிச் செல்லும் என்ற முழு நம்பிக்கை எமக்கு உண்டு.

உயிரியல், மருத்துவம், மனோவியல் துறைகளில் பட்டம் பெற்ற எஸ் தியாகராஜா அவர்கள் தொல்லியல், வரலாற்றுத் துறைகளில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். உணர்வுகளுக்கு இடமளிக்காமல் வரலாற்றை விஞ்ஞானபூர்வமாக ஆராயும் ஒரு வரலாற்றியலாளர் என நம்புகிறோம். சரித்திரம் என்பது சாதாரண மக்களையும் சென்றடைய வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த நம்பிக்கை உடையவர். விஞ்ஞானபூர்வமாக ஆதாரங்களுடன் பல்கலைக்கழக ஆய்வுக்குரிய கருப்பொருட்களைக் கொண்டும் அதேசமயம் இலகுதமிழில் சாதாரண மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலும் ஒரு சமநிலையைப் பேணி ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு உள்ளார். பேராசிரியர் பத்மநாதன் இந்நூலுக்கு ஆய்ந்து அணிந்துரை எழுதியுள்ளமை நூலுக்கு மேலும் வலுச்சேர்த்து உள்ளது. இந்த வரலாற்றுக் கட்டுரைத் தொகுப்பை வெளியிடுவதில் "தேசம் சஞ்சிகை" மிகவும் பெருமை அடைகிறது.

த ஜெயபாலன்

ஆசிரியர் "தேசம்"

P O Box 35806, London, E11 3JX, UK

Tel / Fax : 0044 208 279 0354

jayabalan.thesam@ntlworld.com

1. எழு மொழியும் ஈழமும்

எழுவர்களின் உறைவிடம்.

இற்றைக்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் - இந்திய மண்ணில் ஆரிய மொழி பேசிய மக்கள் அடியெடுத்து வைப்பதற்கு ஆயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் - மேற்கே மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா போன்ற இந்துவெளி நகரங்களிலிருந்து தென்கிழக்கே இலங்கை வரை இந்திய உபகண்டம் முழுவதிலும் பேசப்பட்ட ஆதித் திராவிட மொழி (proto-Dravidian language) எழு என அழைக்கப்பட்டது.

மத்திய கிழக்கிலிருந்து மொஸ்ப்பத்தேமியாவை ஸாகன் என்ற அரசன் ஆட்சி செய்த காலத்தைய (கி.மு. 2334-2274) சுமேரிய சாசனங்கள் திராவிட நாகரீகம் பரவியிருந்த இந்துவெளிப் பிரதேசங்களை மாஎழுகா (Maeluhha) எனக் குறிப்பிடுகின்றன.¹

அக்காலகட்டத்தில் இந்து வெளிப்பிரதேசத்தின் பெயர் மா எழு அகம் (The Great home of the Elu people) என்பதும் - இப்பெயரையே சுமேரிய சாசனங்கள் மாஎழுகா (Ma+elu+aha) எனச் சொல்கின்றன என்பதும் மொழியியல் ஆய்வாளர்களின் முடிபாகும்.²

இந்த எழு மொழியிலிருந்து உதயமான தலைமகளே தமிழ். இந்தத் தாய்மொழியை வரிவடிவாக வரைவதை “எழுத்து” எனவும் வரையும் பணியை “எழுது” என்றும் குறிப்பிடுவதிலிருந்தே, இந்த ஆதிமொழியின் பெயரை மொழியியல் ரீதியாக “எழு” என நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும் என்கிறார் பன்மொழி வித்தகரும், மொழியியல் (Etymology) நிபுணருமான வண.பிதா. டேவிட் அவர்கள்.³

எழு என்றால் ஆதவன் என்று பொருள்படும். உலகிற்கெல்லாம் ஒளிகொடுத்து, உயிரினங்களை உய்யவைக்கும் ஆதவன் பெயரையே அறிவுக்கு ஒளி கொடுக்கும் இந்த ஆதி மொழிக்கும் நம் முன்னோர்கள் தந்திருக்கிறார்கள்.

பொருளடக்கம்

நூலாசிரியர் அறிமுகம்	iii
அணிந்துரை	v
முன்னுரை	xiv
பதிப்புரை	xxvi
1. எழு மொழியும் ஈழமும்	01
2. மணிபல்லவம்	13
3. மணிபல்லவத் தொண்டைமான்	17
4. யாழ்ப்பாணம்: பெயரின் தோற்றம்	30
5. வல்லிபுரப் பொற்சாசனம்: ஒரு மீளாய்வு	42
6. பண்டைய ஈழத்தின் பஞ்ச ஈஸ்வரங்கள்	54
7. பௌத்தமும் தமிழரும்	62
8. தாஜ்மஹால்: ஒரு கண்ணோட்டம்	79

காலகதியில் இந்தியாவின் தெம்புறம் (தென்பக்கம்) பேசப்பட்ட எழு “தெம்-எழு” எனப் பெயர்பெற்றது. கிறிஸ்தவ காலத்திற்கு முற்பட்ட சமஸ்கிருத, பிராகிருத எழுத்துக்களில் நமது மொழி “தெமெழு” எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இலங்கையின் சிங்கள மக்கள் தமிழர்களை ஒருவிதமான இகழ்ச்சி நோக்குடன் “தெமழா” என்று அழைக்கும் போதெல்லாம் வரலாற்றுரீதியான உண்மையையே உரைக்கிறார்கள்.

இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தெலுங்கு (சோடர்) கல்வெட்டுகள் தமிழை “அரவெழு” எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

பிற்கால சமஸ்கிருத எழுத்துக்களில் தெமெழு என்பது திராமிள, திராமிட, தாமிர் என்றெல்லாம் திரிந்தது. எழுமொழியினின்றும் உதயமான பல தென்னிந்திய மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் எழுத முற்பட்ட கால்டுவெல் பாதிரியார் இந்தச் சமஸ்கிருத பதங்களை அடிப்படையாக வைத்து திராவிடர் (Dravidians) என்ற சொல்லை உருவாக்கினார்.⁴ ஆக அன்றைய எழுவர்களே இன்றைய திராவிடர்களாவார்கள்.

காலகதியில் தெமெழு தமிழ் எனப்பெயர் பெற்று தமிழ் மக்கள் வாழும் நாடு தமிழகம் ஆனது. புராதன காலம் தொட்டு எழுமொழி பேசிவந்த மக்கள் வாழ்ந்த இலங்கை எழு அகம் என அழைக்கப்பட்டது. எழு அகம் பின்னர் ஈழகம் ஆகி, ஈழமண்டலம், ஈழம் ஆகிய பெயர்கள் வழக்கில் வந்தன.

பூர்வீக நிலப்பரப்பு

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்திய நிலப்பரப்பானது தற்போது இலங்கைத்தீவு அமைந்திருக்கும் இடத்திற்கும் தெற்காக இந்து சமுத்திரத்தில் பலநூறு மைல் தொலைவிற்குப் பரந்து கிடந்தது. இந்த நிலப்பரப்பு அன்றைய கிரேக்கர்களால் லெமுரியா (Lemuria) என அழைக்கப்பட்டது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழகத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் பாரம்பரிய ஞாபகங்களில் (race memories) இந்த லெமுரியா தேசத்திலிருந்து அறிஞர்களும் புலவர்களும் தமிழகத்துக்கு வருகை தந்த நினைவுகள் இருந்தமை – அக்கால இலக்கியங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.⁵

திராவிட மொழிகளை ஆராய்ந்த ரஷ்ய அறிஞரான என்.வி.குரோவ் இந்த லெமுரியா தேச ஞாபகங்கள், தென்னிந்திய திராவிட மொழிகள் ஆரம்பித்த காலத்தைய மரபு நினைவுகளே என அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கிறார்.⁶

முதலாம் நூற்றாண்டின் கிரேக்க யாத்திரீகர்களான தொலமி (Ptolemy), பிளினி (Pliny) ஆகியோர் அக்காலத்தைய தமிழகத்தை லிமிரிகே (Limirike) என அழைக்கிறார்கள்.⁷ பெரிபிளஸ் என்ற கிரேக்க நூல் தமிழகத்தை லெமுரிகே எனக் குறிப்பிடுகிறது.⁸ கிறிஸ்தவ காலத்திற்கும் பல நூற்றாண்டு-

களுக்கு முன்பு ஏற்பட்ட கடல் பிரளயத்தில்- பூமிப்பெயர்வில் - லெமுரிய தேசத்தைக் கடல் கொண்டுவட்டதன் பின்னர் எஞ்சியிருந்த தமிழகத்தை கிரேக்க ஏடுகள் லெமுரிகே என்று எழுதியுள்ளன.

பண்டைய காலத்தில் ஊர் என்ற பதம் ஒரு நாட்டை அல்லது நகரத்தையே குறிப்பிட்டது. கி.மு.3000-2500 ஆண்டு காலப்பகுதியில் சுமெரியாவிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து இந்தியாவுக்கு வந்த ஈழவ மக்கள் (Elamites) தாங்கள் உருவாக்கிய புதிய நகரங்களுக்கும், குடியேற்றங்களுக்கும் சுமெரிய நகரமான ஊர் (Ur) என்ற பெயரையும் சேர்த்து புதிய பெயர்கள் வழங்கினார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.⁹ தென்னகத்தின் குமரிக்கண்டமாக விளங்கிய பகுதிக்கு அவர்கள் கொடுத்த ஈழம் ஊர் என்ற பெயரின் கிரேக்க வடிவமே லெமுரியா (Lemuria) என மொழியியல் ஆய்வாளர் டாக்டர் சேவியர் (Dr. J.T.Xavier) கருதுகிறார்.¹⁰

இந்த அடிப்படையில் அன்று கடற்கோளினால் அழிந்துபோன ஈழம்-ஊர் (Lemuria) என்ற கண்டத்தின் ஒரு பகுதியே இன்றைய ஈழம் எனவும் கொள்ளலாம்.

கடற் கோள்கள்

கடந்த ஐயாயிரம் ஆண்டுக் காலங்களில் மூன்று அல்லது நான்கு தடவைகள் ஏற்பட்ட கடற் பிரளயங்களில் இந்திய உபகண்டத்தின் பல நாடுகள் நகரங்கள் அழிவற்றிருக்கின்றன.

தமிழகத்தின் தென்பகுதியில் பாண்டிய நாட்டின் பெரும் பகுதியாக விளங்கிய குமரிக்கண்டம், லெமுரியாக் கண்டத்தின் (இலமுரி தேசம்) ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுகிறது. இக்குமரிக்கண்டம் பற்றிய சான்றுகள் ஓரளவு நம்பகரமானவை. சில வரலாற்றாசிரியர்கள் இக்கண்டத்தைக் “கொண்டவானா” என்றும் குறிப்பிடுவார்கள்.

கி.மு.3000 ஆண்டளவில் நடைபெற்ற கடற்கோளில்¹¹ பாண்டிய நாட்டின் பகுதிகளாகிய ஏழ் தெங்கு நாடு, ஏழ் மதுரை நாடு, ஏழ் முன்பாலை நாடு, ஏழ் பின்பாலை நாடு, ஏழ் குன்றநாடு, ஏழ் குணக்கரை நாடு, ஏழ் குறும்பனை நாடு, ஆகியன கடலால் கொள்ளப்பட்டன எனத் தமிழ் இலக்கியங்கள் உரைக்கின்றன. இவற்றில் குமரியாறும், பஃறுளியாறும், பேராறும், குமரிக் கோடும், மகேந்திர மலையும் அடங்கும். இப்பிரளயத்தின் விபரங்களைச் சிலப்பதிகாரம் பின்வருமாறு சொல்கிறது:¹²

“வடிவேலெறிந்த வன்பகை பொறாது
பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கடல் கொள்ள”

பாண்டிய மன்னன் தனது கூர்மையான வாளெறிந்த பெரும் பகையைப் பொறுக்க மாட்டாது பொங்கி எழுந்த சமுத்திரம், குமரி மலை முதல் பஃறுளி ஆறுவரை பரந்து கிடந்த குமரிக்கண்டத்தின் நிலங்களையும், பல மலைகளையும் விழுங்கிக் கொண்டது.

இரண்டாவதாகக் குறிப்பிடும் கடற்கோள் இலங்கையில் கல்யாணியை திஸ்ஸராஜன் ஆட்சிசெய்த கி.மு.240 ஆம் ஆண்டுக்காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட கடற்கோளாகும். இக்கடற்கோளை சிங்கள சரித்திர ஏடான ராஜவளிய பின்வருமாறு விபரிக்கிறது:¹³

“தெய்வங்கள் இலங்கைமீது கொண்ட கோபத்தினால் புயலையும் பூகம்பத்தையும் ஏற்படுத்தி, கடலைப் பெருகச் செய்தார்கள். இக் கடற்பெருக்கால் பலநூறு நகரங்களும் 970 மீனவர் வாழும் ஊர்களும் 400 முத்துக்குளிப்போர் கிராமங்களுமாக - இலங்கையின் பன்னிரண்டில் பதினொரு பாகங்களையும் கடல்விழுங்கியது.”

பாண்டிய மன்னர்களின் இடைச்சங்கம் அமைந்திருந்த கோநகர் கொற்கையும் (கபாடபுரம்), அதையண்டிய நிலப்பகுதிகளும் அக்கடற்கோளின் போது அழிந்து விட்டதாகத் தெரிகிறது.

இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் மூன்றாவது கடற்கோள் கி.பி.180-200 ஆண்டு காலப்பகுதியில் ஏற்பட்டதாக நம்ப இடமிருக்கிறது. இக் கடற்கோளின் போது காவிரிப்பூம்பட்டினமும், கிழக்குக் கரையோரமாக அமைந்திருந்த பல தீவுகளும் கடலில் மூழ்கின.

பூம்புகார் நகரைக் கடல்கொண்டபின் மாதவியும் அறவணவடிகளும் அந்நகரத்தைவிட்டு வெளியேறி காஞ்சி நகருக்குச் சென்ற செய்திகளை மணிமேகலை உரைக்கின்றது.¹⁴

தமிழகத்தின் குமரிக்கண்டத்தில், கடல்கொண்ட பிரதேசங்களைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் ஏழ் தெங்க நாடு, ஏழ் மதுரை நாடு, ஏழ் முன்பாலை நாடு, ஏழ் பின்பாலை நாடு, ஏழ் குன்ற நாடு, ஏழ் குணக்கரை நாடு, ஏழ் குறும்பனை நாடு, எனக் குறிப்பிடுவதைக் கண்டோம்.

ஏழ் என்ற பதத்தை ஏழாம் எண்ணைக் குறிப்பிடுவதாகப் பொருள்-கொண்ட பல உரையாசிரியர்கள் - ஒவ்வொரு நிலப்பகுதியிலும் ஏழு எழு நாடுகள் அழிவுற்றதாக உரை எழுதியிருக்கிறார்கள். இயற்கையாக ஏற்பட்ட ஒரு கடற்கோள் சரியாகக் கணக்கிட்டு ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஏழு நாடுகளை மட்டும் அழித்திருப்பதாகப் பொருள் கொள்வது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை. ஏழ் நாடு என்பது, எழு மக்கள் வாழ்ந்த நாடுகள் என்பதே ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய கருத்தாகும்.

எழு மொழியின் வம்சாவளி

இன்று உலகத்தில் எழு மொழியிலிருந்து உதயமான 23 திராவிட மொழிகள் வழக்கிலிருக்கின்றன. பாக்கிஸ்தானுக்கும் ஆப்கானிஸ்தானுக்கும் இடையிலுள்ள பவுச்சிஸ்தானில் பிராகுயி மொழி பேசப்படுகிறது. சிந்துப் பிரதேசம், மல்வா, குஜராத், மராட்டிய தேசம் ஆகிய பிரதேசங்களிலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான சிறு சிறு குடித்தனங்களில் கொண்டி, குருத், மால்டோ, துளு, ஆகிய வடஇந்திய திராவிட மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. தென்னகத்தில் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகள் வழக்கிலிருக்கின்றன.

இம் மொழிகளில் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மூன்றும் கிறீஸ்தவ காலத்திற்கு முன்பிருந்தே தனித்தனியான எழுத்து வடிவங்களையும், இலக்கியங்களையும் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றில் பழமையான இலக்கிய வளம் கொண்டதும், உலகமெங்கும் அதிகமாகப் பரவியிருக்கும் மொழியும் தமிழ் ஆகும்.

திராவிட மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் இந்தியா, இலங்கை, மலாயா. சிங்கப்பூர், பர்மா, இந்தோசீனம், வியட்நாம், தாய்லாந்து, பீஜி, மொரீஷியஸ், கிழக்கு ஆபிரிக்கா, தென் ஆபிரிக்கா, மேற்கிந்திய தீவுகள், ஆகிய நாடுகளில் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

கடந்த இரு தசாப்தங்களாக ஈழநாட்டிலிருந்து இடம்பெயர்ந்த தமிழர்கள், துபாய், சவுதி அரேபியா, கனடா. அபுதாபி, ஷார்ஜா, பிரித்தானியா, ஓமான், பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, டோகா, சுவீட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, நோர்வே, டென்மார்க், ரியூனியன் தீவுகள், நியூசிலாந்து, இத்தாலி, சுவீடன் ஆகிய நாடுகளில் தேமதுரத் தமிழ் பேசி வருகின்றார்கள்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு இறுதியில் உலகமெங்கும் 60,000,000 தமிழ்பேசும் மக்கள் வாழ்ந்து வருவதாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவில் தமிழ்நாடு, கேரளா, கர்நாடகா, ஆந்திரப் பிரதேசங்களில் 45,000,000 தமிழ் பேசும் மக்களும், ஈழத்தின் வடகிழக்குப் பகுதிகளில் 3,500,000 தமிழ் மக்களும் இந்தியா இலங்கைக்கு வெளியே 12,000,000 தமிழர்களும் வசிக்கிறார்கள்.

சிங்கள மொழி

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலம் வரை சிங்களம் எழு மொழியிலிருந்து பிறந்த ஒரு திராவிட மொழியாகவே கருதப்பட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் “இவ்வுலகின் உயர்வான கலைகள், மொழிகள், ஆக்கங்கள், அனைத்திற்கும் கர்த்தாக்கள் ஆரியர்களே” என்றொரு கோட-

பாட்டை (Concept of Aryan Supremacy) மாக்ஸ் முல்லர் போன்ற ஜேர்மனிய அறிஞர்கள் பரப்பினார்கள். மேலும் மாக்ஸ் முல்லர், வில்கெலம் கெய்கர் ஆகிய ஜேர்மனிய பேராசிரியர்கள் சிங்களம் ஒரு ஆரிய மொழி என வலியுறுத்தினர். பரணவிதான போன்ற ஈழத்துச் சிங்கள அறிஞர்களும், சிங்களவர்கள் ஆரியர்களின் வம்சாவளிகள் எனப் பேசியும் எழுதியும் வந்தார்கள்.

உலகின் எந்த ஒரு மொழிக்கும் உயிராக விளங்குவது அதன் இலக்கணமேயாகும். ஒரு மொழியின் இலக்கணத்தைக் கொண்டே அம்மொழியின் குடும்பத்தை மொழியாராய்ச்சியாளர்கள் இனம் கண்டுகொள்கின்றார்கள். சிங்கள மொழியில் பாளி, சமஸ்கிருதம், எழு (தமிழ்) ஆகிய மூன்று மொழிகளிலிருந்தும் பெறப்பட்ட சொற்கள் இருந்தபோதிலும், அதன் இலக்கணமோ திராவிட மொழியையே ஒத்திருக்கின்றது.

காலஞ்சென்ற சிங்கள அறிஞரான முதலியார் குணவர்த்தனா சிங்களம், பாளி, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய பல மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். 1918ம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் மாதம் 28ம் திகதி கொழும்பு ஆனந்தாக் கல்லூரியில் ஆற்றிய உரையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

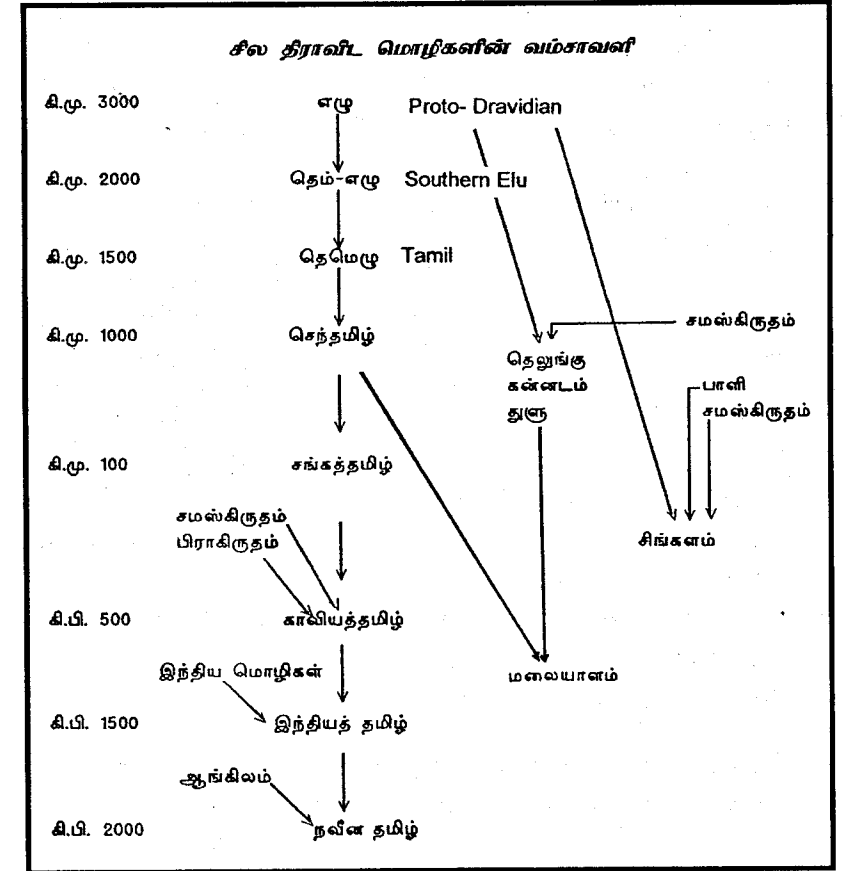
“Language taken essentially is, therefore, the sentence, and grammar is the science which analyses and explains the construction of the sentence. Scientifically, therefore, the determining factor of a language is not its vocabulary but its structure, and in this respect it must be said that Sinhalese is essentially a Dravidian language... while in regard to its word equipment, Sinhalese is the child of Pali and Sanskrit, it is with regard to its physical features and physical structure, essentially the daughter of Tamil.” (The Origin of the Sinhalese Language- Mudallyar W.F. Gunawardhana, Colombo, 1918)

ஒரு மொழியின் முக்கிய அம்சம் அதன் வசன அமைப்பே. வசன அமைப்பை அலசி ஆராய்ந்து விளங்க வைக்கும் விஞ்ஞானமே அதன் இலக்கணம். விஞ்ஞானரீதியாக ஒரு மொழியை நிரணயம் செய்வது அதன் வசன அமைப்பே ஒழிய, உபயோகப்படுத்தப்படும் சொற்கள் அல்ல. இந்த வகையில் சிங்களம் முக்கியமான ஒரு திராவிட மொழியே. சொற்களைப் பொறுத்தவரையில் சிங்கள மொழி பாளி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளின் பிள்ளை போலத் தோற்றமளித்தாலும் உருவ பரிமாணத்திலும் உருவ அமைப்பிலும் அது தமிழ்மொழியின் மகளாகும்.

கி.பி.13ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட முதல் சிங்கள இலக்கண நூலான “சிதற் சங்கராவ” சிங்கள நெடுங்கணக்கில் இரண்டு வகை இருப்பதைக் குறிக்கிறது. அவையாவன:

எலு (எழு), கலப்பு நெடுங் கணக்காகும். இவற்றில் எலு (எழு) நெடுங்கணக்கில் பாளி, சமஸ்கிருத உச்சரிப்புகள் காணப்படவில்லை. கலப்பு நெடுங்கணக்கை விட இது காலத்தால் பழையதாகும்.¹⁵

ஆரம்பகாலச் சிங்களக் கல்வெட்டுகளில் இக்கலப்பு நெடுங்கணக்கை உபயோகிக்காததை நோக்குமபோது, இந்நெடுங்கணக்கு அவர்களின் அக்கால எழுத்து வழக்கிற்குப் புறம்பானதொன்றாகவே காணப்படுகிறது என பேராசிரியர் சி.க. சிற்றம்பலம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இதை நோக்குமிடத்து சிங்களமொழியின் மூதாதை மொழி எலு (எழு) என இனங்காண முடிகிறது. சிங்கள மொழி பற்றி ஆராய்வோர் அம்மூதாதை மொழிச் சொற்கள் தற்காலச் சிங்களத்தில் இடம்பெறுவதை அங்கீகரித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சிம்ஹல

சிம்ஹல அல்லது சிங்கள என்ற பெயர் ஏற்பட்டதற்கான காரணத்தை பேராசிரியர் சிற்றம்பலம் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.¹⁶

கி.பி.8ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் உள்ள சிங்களக் கல்வெட்டுகளிலும், கி.பி.9ம் நூற்றாண்டின் பின் எழுதப்பட்ட சிங்கள இலக்கியங்களிலும் ஹெல, ஹல (Hela/Hala) ஆகிய சொல்வடிவங்கள் சிங்கள மக்களை அல்லது சிங்கள மொழியைக் குறிக்க உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சிகிரியாக் குகை ஓவியங்களிலுள்ள குறியீடு ஒன்று இந்நாட்டை கெலதிவி (Heladivi) எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

ஹெல, ஹல ஆகிய சொற்கள் சிங்கள மொழியின் பழைய பெயரென்றும், சீகள/Sihala என்ற பாளிமொழிப் பதத்திலிருந்து இது பிறந்தது என்றும் பரணவிதான விளக்கக் கொடுத்தார். ஆனால், சீகள/Sihalaவில் உள்ள சீ எவ்வாறு தவறியது என்பதை அவர் விளக்கவில்லை.

இந்நாட்டின் ஆதிப்பெயரான எழு அல்லது ஈழ என்பதே எல, எலு, ஹெல், ஹெல, ஹல (Ela, Elu, Hel, Hela, Hala) ஆகிய சொற்களாகத் திரிந்ததென்பதே உண்மையான ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய விளக்கமாகும்.

பிற்காலத்தில் ஹெலவுக்கு முன்னால் திரு என்பதைக் குறிப்பிடும் வடமொழி ஸ்ரீயின் பிராகிருத (பாளி) வடிவமான சீயைச் சேர்த்து “சீஹன்” என்ற வடிவம் பிறந்தது. இப் பாளி சீஹன் வடிவமே சமஸ்கிருதத்தில் “சிம்ஹல” என வழங்கலாயிற்று. “சிம்ஹல” என்ற பெயரின் தோற்றத்திற்கான உண்மையான காரணத்தை அறியாத மகாநாமர்-விஜயனை ஒரு சிங்கத்தின் வழிவந்தவனாகப் படைத்து அவனது சந்ததியினரை சிங்களவர்களாக்கியிருக்கிறார்.

எழு ஆளன் — எலு ஆர்

கி.மு. 145 ஆண்டு முதல் கி.மு. 101 ஆம் ஆண்டுவரை-நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகள்- அனுராதபுரத்தில் ஆட்சியமைத்து ஈழத்தை ஆண்ட தமிழ் மன்னன் மகாவம்சத்தில் “எலு ஆர்” எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றான்.¹⁷

மகாவம்சம் பாளி மொழியில் இலங்கையின் புத்தபிட்சவான மகாநாமரால் கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட பௌத்த மதம் சார்ந்த வரலாற்று நூல். பாளி மொழியில் ன், ம், ஆகிய எழுத்துக்களில் பெயர்ச்சொற்கள் முடிவுபெறுவதில்லை. உதாரணமாக இராஜராஜன், இராஜரத்தினம் ஆகிய பெயர்களை பாளிமொழியில் ராஜராஜ, ராஜரத்தின என்றே எழுதுவார்கள். மேலும் தமிழில் உள்ள முகரம், எகரங்களுக்குப் பதிலாக பாளியில் லகரம் அல்லது ரகரம் உபயோகப்படுத்தப்படும். இதன் பிரகாரம் எலு ஆர் என்ற பதம், எழு ஆளன் என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் பாளிப்பதமே.

மகாவம்சத்தின் மொழிபெயர்ப்புகளில் இந்நூல் பாளியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டபோது, இம்மன்னனின் பெயர் எலாரா (Elara) என எழுதப்பட்டது. நமது தமிழ்ச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் அம்மன்-

னனை எல்லாளன் எனத் தமிழில் எழுதினார்கள். அவன் எல்லாளன் அல்ல! எழு இன மக்களை ஆட்சி புரிந்தமையால் பெற்ற எழு ஆளன் என்ற பெயரே மாற்றமடைந்து எல்லாளன் ஆயிற்று.

ஈழ நாகன் — எலு நாக

கி.பி. 95 முதல் கி.பி. 101 ஆம் ஆண்டு வரை ஆறு ஆண்டுகள் அனுராதபுரத்திலிருந்து இலங்கையை ஆட்சிபுரிந்த அரசன் மகாவம்சத்தில் ஈழநாக எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றான்.¹⁸ இந்த ஈழ நாக என்ற அரசனின் பெயர் ராஜவளிய என்ற சிங்கள நூலில் எலுநாக/எலுநாக எனப் பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறது.¹⁹ இதிலிருந்து எழு (எலு), ஈழ என்பன ஒரே பொருள் கொண்ட, ஒன்றிலிருந்து ஒன்றிற்கு திரிபடைந்த பதங்களே என்பது தெளிவாகின்றது.²⁰

எழு ஆளன் (எல்லாளன்), எழுநாகன் (ஈழநாகன்) ஆகிய பெயர்களே இவர்கள் எழு இனத்தவர்கள், எழு மக்களை ஆண்டவர்கள், ஈழமண்ணின் மைந்தர்கள் என்பதை இயம்பி நிற்கிறது.

ஈழகம் — ஈழம் — ஈழமண்டலம்.

கடந்த ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எழு மொழி பேசும் மக்கள் வாழ்ந்து வந்த இலங்கைத் தீவு ஆதியில் எழு அகம் என்று அழைக்கப்பட்டு காலகதியில் ஈழகம், ஈழம், ஈழமண்டலம் ஆகிய பெயர்களைப் பெற்றது. 1980ம் ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த கலாநிதி பரமு புஷ்பரட்ணம் அவர்களால் பூநகரியில் மேற்கொள்ளப் பெற்ற தொல்லியல் அகழ்வுகளில் ஈழ, என்ற பிராமி எழுத்துக்கள் வரையப்பட்ட மட்பாண்ட ஓடுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவ்வெழுத்துக்களின் வடிவத்தைக் கொண்டு இவை கி.மு. 300ம் ஆண்டுக்காலத்தைச் சேர்ந்தவை எனக் கணிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.²¹

அனுராதபுரத்தில் தமிழர் இல்லத்து மாடம் (Tamil Householder's Terrace at Anuradhapura)

இலங்கையின் புராதன தலைநகரமான அனுராதபுரத்திலுள்ள மண்டப-மொன்றை அகழ்ந்தபோது கிடைக்கப்பெற்ற பிராமிக் கல்வெட்டில் அந்த மண்டபமும் மாடமும் தமிழக்குடிமகன் ஒருவன் கட்டுவித்த இல்லம் என்பதற்கான வாசகங்கள் காணப்பட்டன.²²

“ஈழ பரதகி தமிழ் சமணநெ கரிதே தமிழ் கபதிகந பசதே”

இப்பிராமி வாசகத்தின் பொருள்: ஈழ பரதத்தில் வாழும் தமிழ்ச் சமணரும், தமிழ்க்குடும்பத்தலைவனும் கட்டுவித்த இல்லத்து மாடம்.

கபதிகள் என்பது குடும்பத் தலைவனைக் குறிப்பிடும் பண்டைய தமிழ்ச் சொல். கிறீஸ்துவ காலத்திற்கு முற்பட்ட பிராமி வாசகங்களில் ன் என்ற எழுத்திற்குப் பதிலாக ந என்ற எழுத்தை உபயோகப்படுத்துவது வழக்கமாக இருந்தது. இங்கே கபதிகள் என்ற பதம் கபதிகந என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இக் கல்வெட்டின் காலம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டாகும்.

தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகளில் ஈழம்

தமிழ் நாட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பண்டைய தமிழ்க் கல்வெட்டுகளிலும் ஈழம் என்ற பதம் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இராமநாதபுத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டில் ஈழத்துக் குடிமகன் ஒருவரைப் பற்றிய குறிப்பே இது.

“எரு கோடூர் ஈழக்குடும்பிகள் போலாலையாம் செய்த ஆய்ச்சன் நெடுசாதன்.”

இந்த வாசகத்தை – எருக்காட்டுரைச் சேர்ந்த ஈழநாட்டுக் குடிமகன் பொலாலையன் திருப்பரங்குன்றத்துக்குத் தானம் வழங்கியுள்ளான் என ஆய்வாளர் K.V.இராமன் பொருள்கொள்வார்.²³

இலக்கியங்களில் ஈழம்

சங்ககாலத்தில் காவிப்பும் பட்டினத்திற்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் பொருட்களை விபரிக்கும் பட்டினப்பாலை ஈழநாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்படும் உணவுப் பொருட்களை ஈழத்துணவும் காழகத்து ஆக்கமும் எனப் புகழ்ந்துரைக்கின்றது.²⁴

கலிங்கத்துப் பரணியில் “ஈழமும் தமிழ்க் கூடலும் சிதைந்து...” என்ற வரிகள் இடம்பெறுகின்றன.²⁵

சோழமன்னன் முதலாம் இராஜராஜன் மெய்கீர்த்திகள் “எண்திசை புகழ்தர ஈழமண்டலமும்...” எனவும், ஸ்ரீ இராஜ இராஜ தேவர் மெய்க்கீர்த்திகள் “முரட்டெழில் சிங்களர் ஈழமண்டலமும்...” எனவும், முதலாம் இராசாதிராஜன் கல்வெட்டுக்கள் “மதுரையும் ஈழமும் கொண்டவன்...” என்றும், மூன்றாம் குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்திகள் “சிங்களவன் தலைமலையாற் தென்னீழங் கொள்கவென்னத் திரைகடலை அடைக்கவென்ன...” என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.²⁶

இக்கல்வெட்டுகளின் படி ஈழம், ஈழமண்டலம் ஆகிய பதங்கள் இலங்கை முழுவதையுமே குறிப்பிடுகின்றன என்பது தெளிவாகின்றது.

முடிவுரை

இதுவரை எடுத்துக் கூறப்பட்ட ஆதாரங்களிலிருந்து - தமிழ் (தெம்-எழு), சிங்களம், ஈழம், எல்லாளன் ஆகிய பெயர்களுக்கெல்லாம் மூலமாக இருப்பது ஆதித்திராவிடமான எழு மொழியும், அம்மொழி பேசிய எழுவுகளும் என்பதே அறிவார்த்தமான முடிபாகும்.

திராவிடம்	பிராகிருதம் (பாளி)	சமஸ்கிருதம்	சமேரியம்	அக்காடியம்	ஆங்கிலம்
எழு எழுத்து எழுது எழுத்தாளன் எழு ஆளன்	எலு எலுஆர (மகாவம்சம்)		எழு		Elu Elu script To scribe Elu Master of Elu Elara(W.Geiger)
ஈழம் ஈழ நாகன் ஈழ நாகன்	ஈல ஈலநாக (மகாவம்சம்) எலுநாக (ராஜவலிய)		ஈழம்	ஈலாம்	Elam/ Eelam Elanaga (Geiger) Elunaga (Upham)
தெம் எழு தமிழ் தமிழர்	தெமெலு தெமெல தமிட	திராமிள திராமிள திராவ்ட			Dravidian (Rev. Caldwell)
மாஎழு அகம் மாஎழு அகம்		? மிலாக்கா	மாஎழுகா	மெலுஹா	Maelukka (A.George) Meluhha (V.Smith)
ஏழ் நாடுகள் (இறையனார் அகப்பொருள் உரை)					Elu lands

© S.Thiagarajah, 1990

எழு மொழி, தெம் எழு (தமிழ்), ஈழம் (எழு அகம்), மாஎழு அகம் ஆகிய பதங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளை இந்த அட்டவணை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஜேர்மனி-பேர்ளின் தொல்பொருளகத்திலுள்ள சுமேரிய சாசனம்: ஸாகன் காலம் (Emperor Sargon Period B.C. 3334-2279)
2. Dr. Xavier, J.T.: The Land of Letters 1977, p.23
3. Rev. David, H.S.: An Etymological and Comparative Lexicon of the Tamil Language, Jaffna 1970.
4. Rev Caldwell: A Comparative Grammer of Dravidian Languages, Reprint, Madras 1956.
5. பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் "இலமுரி தேசம்"
6. Gurov, N.V.: Towards the Linguistic Interpretation of Proto Indian Texts: Journal of Tamil Studies, Vol ii, No.1, May 1970.
7. Kanasabhai, V.: The Tamils Eighteen Hundred Years Ago, Tirunelvely, 1966. p.18
8. Schoff, W.H.: The Periplus of the Erythrean Sea, New York 1912.
9. Kondratov, A.: The Mystery of Lemuria, Soviet Land, Jan. 1974
10. Dr. Xavier, J.T.: The Land of Letters, 1977 p.23
11. Kondratov, A.: ibid. மே.கு.கட்டுரை
12. சிலப்பதிகாரம் (உ.வே.சா. பதிப்பு) அத்தியாயம். Xi வரி 18-20
13. Rajavaliya (Upham Edition): Colombo 1928, pp 190-191
14. மணிமேகலை (உ.வே.சா. பதிப்பு) காதை 28 வரி 80-82
15. சிற்றம்பலம், சி.க.: பண்டைய ஈழத்தில் தமிழர்- ஒரு பன்முகப் பார்வை, யாழ்ப்பாணம் 2001, பக்.36
16. சிற்றம்பலம், சி.க.: மே.கு.நூல் பக். 40
17. Mahavamsa (Geiger Edition): Ch. xxi-14, ch. xxvii-6
18. Mahavamsa (Geiger Edition): Ch. Xxxv-45
19. Rajavaliya (Gunasekara Edition): Colombo 1953, p33
20. சிற்றம்பலம், சி.க.: மே.கு.நூல் பக். 48
21. புஷ்பரட்ணம், ப. பூநகரி தொல்லியலாய்வு, யாழ்ப்பாணம் 1993, பக். 37-40
22. Paranavitana, S.: Tamil Householder's Terrace at Anuradhapura: Journal of the Royal Asiatic Society, Colombo Branch: Vol xxxv, No. 93. 1940, p.54
23. இராமன், கே.வி.: தொல்லியல் ஆய்வுகள், சென்னை 1968, பக். 153
24. பட்டினப்பாலை, : வரி 190-192
25. கலிங்கத்துப்பரணி : வரி 200
26. தனபாக்கியம், ஜி.: இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாச்சாரமும். சென்னை 2001, பக். 49

2. மணிபல்லவம்

ஈழநாட்டின் வட பகுதியான யாழ்ப்பாணத் தீபகத்தை மணிமேகலை மணிபல்லவம், நாகநாடு, சம்புத்தீவு ஆகிய பெயர்களால் அழைக்கிறது.¹ அக்காலத்தில் நாகர்குல மக்கள் வாழ்ந்த இப்பிரதேசத்தை மகாவம்சம் நாகதீப (நாகதீபம்) எனச் சொல்கிறது.²

கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளாக பல அறிஞர்கள் மணிபல்லவம் என்ற பதம் யாழ்ப்பாணத் தீவகத்திற்கு அருகிலுள்ள நயினாதீவைக் குறிப்பதாகப் பேசியும் எழுதியும் வருகிறார்கள். நயினாதீவு நாகர்கள் வாழ்ந்த, முற்காலத்தில் பௌத்தமதம் பரவியிருந்த இடமாக இருந்தபோதிலும்- (வையாபாடல் இதை நாகநயினாதீவு எனச் சொல்லும்) மணிபல்லவம் என்ற பதம் யாழ்ப்பாணத் தீபகத்தையே குறித்து நிற்கின்றது என்ற உண்மை பின்வரும் ஆதாரங்கள் மூலம் நிறுவப்படுகின்றது.

மணிபல்லவமும் நாகதீபமும்.

கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் மகோதரன், குளோதரன் ஆகிய இரு நாக அரசர்கள் அரசரிமைக்காகப் போரிட்ட பூமியை மணிமேகலை மணிபல்லவம் என்றும், மகாவம்சம் நாகதீபம் எனவும் குறிப்பிடுகிறது.³ ஆகவே இவ்விரு பதங்களும் ஒரே நாட்டையே குறித்து நிற்கின்றன.

கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிற்குரிய வல்லிபுரப் பொற்சாசனம் நாகதீபத்தை வல்லிபுரத்திலிருந்து இசிகிரயன் என்பவன் நிர்வாகம் செய்தான் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது.⁴ வல்லிபுரத்திலிருந்து இசிகிரயன் நிர்வகித்த நாகதீபம் யாழ்ப்பாணத் தீவகமே என்பதில் ஐயமிருக்க முடியாது.

யம்புத்துறையும் திருவடிநிலையும்.

மணிபல்லவத்தின் (சம்புத்தீவு) கடற்கரையில் புகழ்பெற்ற ஒரு துறைமுகமும், அத்துறையின் அருகில் புத்தபகவானின் பாதபீடிகை (திருவடிகள்) கொண்ட ஒரு திருத்தலமும் இருந்ததை மணிமேகலை பல இடங்களில் எடுத்துரைக்கின்றது.⁵

யாழ்ப்பாணத்தின் வடமேற்குக்கரையில், கீரிமலைக்கு மேற்கேயுள்ள சம்புத்துறையும் (யம்புத்துறை), அத்துறைக்கு அருகிலுள்ள திருவடிநிலை என்ற பெயரைக்கொண்ட இடமுமே மணிமேகலை குறிப்பிடும் துறைமுகமும், புத்தபாத பீடிகை இருந்த இடமும் என்பதற்கான சான்றாதாரங்கள் உள.

மகாவம்சம் இத்துறைமுகத்தை யம்புகோள என்றும் (யம்பு கோவளம்-யம்புவிற்கான பெருவழி), அருகிலிருந்த புத்தபீடிகை கொண்ட தலத்தை “யம்புகோள விகாரை” என்றும் கூறுகின்றது.⁶ இது நாகபுரம் என அழைக்கப்பட்ட கந்தரோடைக்கு மிகச் சமீபத்திலிருக்கும் துறைமுகம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நாகநகர்

வடமத்திய மாகாணத்தில் கிடைத்த ஒரு தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டில் “நாகநகர்” பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டைப் பரிசீலித்த கலாநிதி ரகுபதி இந்த நாகநகர் கந்தரோடையைக் குறிப்பதாகக் கருதியுள்ளார்.⁷

குடுமியாமலைக் கல்வெட்டில் வரும் “நாகநாடு” யாழ்ப்பாணம் உள்ளிட்ட வடஇலங்கையின் பரந்த பிரதேசத்தைக் குறிக்கிறது.⁸

மணிநாகதீபம்

கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட “சமதர்மலங்கார” என்ற நூலில் கூறப்பட்டுள்ள ஒரு உட்பகதையில் இலங்கையின் தெற்குப் பகுதியான மகாகமத்திலிருந்து பறந்து வந்த ஓர் ஆண் காக்கைக்கும், வடபகுதியான மணிநாகதீபத்திலிருந்து வந்த ஒரு பெண் காக்கைக்கும் ஏற்பட்ட காதலும், திருமண நிகழ்வும் கூறப்படுகிறது.⁹

“ராஜாவளி” என்ற சிங்கள நூல் “மணிநாகதீப” புராதன யாழ்ப்பாணத்தின் புகழ்பெற்ற பௌத்தமையம் எனச் சொல்லுகின்றது. இவற்றை ஆராய்ந்த கலாநிதி கொடகும்புர “மணிநாகதீப” என்ற நகரம் பண்டைய கந்தரோடையே என உறுதிப்படுத்துகின்றார்.¹⁰

பல்லவம் — மணிக்கரை

மணிபல்லவம் என்ற பதத்தை வல்லிபுரப் பிரதேசத்துடன் தொடர்பு படுத்தும் சான்றுகள் உள்ளன. யாழ்ப்பாணத்தில் வல்லைப் பகுதியிலுள்ள வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயம் தொன்மையான கோயில். இந்த ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமால் மேல் பாடப்பெற்ற வல்லைப் பதிகத்திலுள்ள

“திரைகடல் மடிமிசை பலவேலேந்தி,
தொடுவாய் தோண்டி நாவாயோட்டி,
பகைவனை யொழித்துப் பல்லவமீட்டி,

புஞ்சம் நல்கிப்பஞ்சம் போக்கி,
வல்லையம் பதியினி லாலயம் தோற்றி,
விண்ணவன் கார் முகில் வண்ணனை யேற்றி,
ஆயிரம் தலைவிரிப் பள்ளியான் தொழீஇ,
ஆழித் தேவன் தொண்டைமான் வாழி!”

என்ற பாடலிலும்,¹¹ தொண்டைமானாறு செல்வச் சந்நிதிக் கந்தன் திருத்தல புராணத்தில் வரும் -

“பொன்னுயர் ஈழநாட்டில் பொருந்திய வடபால் யாரீர்,
மன்னிய விந்து வாரி மணிக்கரை வந்து சேர,
உன்னிய செழுமையாற்றி ஒளி மயிலழகனாரின்
சொன்னல முழங்க ஓடும் தொழ வல்லியாறு சூழ்ந்தே”

என்ற பாடலிலும்¹² இடம்பெறும் “பல்லவம்”, “மணிக்கரை” ஆகிய பதங்கள் வல்லைப்பகுதி உட்பட்ட மணிபல்லவத்தைக் குறித்து நிற்பதைக் காணலாம்.

பல்லவத்துறை — பல்லப்பை — பல்லதித்த

வரலாற்றுக் காலத்தில் வல்லிபுரம் யாழ்ப்பாணத்தின் அரச மையங்களுள் ஒன்றாகப் புகழ்பெற்றிருந்தது. ஒரு காலகட்டத்தில் நாகதீபத்தின் நிர்வாகம் வல்லிபுரத்தின் அரச நிர்வாகியிடம் இருந்ததையும்- வல்லிபுரம் வடகரை ஆஸ்தானம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டதையும் வல்லிபுரப் பொற்சாசனம் எடுத்துரைக்கிறது.¹³

வல்லிபுர ஆஸ்தானத்தின் துறைமுகம் பல்லவத்துறை என அழைக்கப்பட்டது. வல்லிபுரத்திற்குச் சமீபமாக கடற்கரையோரமாக உள்ள - இன்று பல்லப்பை என்ற பெயர் கொண்ட கிராமம் பண்டைய பல்லவத்துறையின் பெயரைக் கொண்டிருக்கிறது. அனுராதபுரத்தில் தனது அரசரிமையை இழந்த அபயநாகன் (கி.பி.285-293) நாகதீபத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள பல்லதித்த துறைமுகத்திலிருந்து கடல்மார்க்கமாக இந்தியாவுக்குச் சென்ற சம்பவத்தை மகாவம்சம், சூளவம்சம் ஆகிய பாளி நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.¹⁴

பாளிமொழியில் “தித்த” என்ற பதம் துறைமுகத்தைக் குறிக்கும். மாதோட்டத்துறையை பாளி இலக்கியங்கள் மகாதித்த என்றே குறிப்பிடுகின்றன.¹⁵ இந்த அடிப்படையில் பல்லவத்துறை என்ற புராதன துறைமுகமே பாளியில் பல்லதித்த என எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

பல்லதித்த என்ற துறையை வல்லிபுரத்துடன் இணைத்துப் பார்ப்பதே பொருத்தமாக இருக்கும் என பேராசிரியர் சிற்றம்பலம் கூறியிருந்தார்.¹⁶ அன்றைய பல்லவத்துறையே — பல்லதித்தமே- இன்று பல்லப்பை என்ற பெயரைத் தாங்கி நிற்கின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட ஆதாரங்கள் மணிநாகபுரம், நாகபுரம் ஆகிய பதங்கள் குறிப்பாக கந்தரோடையையும் மணிபல்லவம், பல்லவம் என்ற சொற்கள் வல்லிபுரத்தையும் சுட்டி நிற்கின்றன. பல்லவபுரம் என்ற புராதனப் பெயரே பின்னால் வல்லிபுரமாகத் திரிபடைந்திருக்க முடியும். ஆனால் பொதுப்படை-யாக இப்பெயர்கள் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தைக் குறிக்கவே உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

அடிக்குறிப்பு

1. மணிமேகலை (உ.வே.சா.பதிப்பு) காதை 8 வரி 54; காதை 9 வரி 21,58; காதை 24 வரி 54, 169; காதை 25 வரி 178.
2. Mahavamsa (Geiger Edition): ch.i -47.
3. மணிமேகலை (உ.வே.சா.பதிப்பு) காதை 8 வரி 54-63. Mahavamsa (Geiger Edition): ch.i 45-47.
4. தியாகராஜா, எஸ். "வல்லிபுரப் பொற்சாசனம்", வீரகேசரி 09.11.2003.
5. மணிமேகலை (உ.வே.சா.பதிப்பு) காதை 9 வரி 61-62; காதை 10 வரி 16; காதை 25 வரி 133,134,183-199.
6. Mahavamsa (Geiger Edition): ch.xix -23,28,60.
7. புஷ்பரட்ணம், ப. தொல்லியல் நோக்கில் தமிழர் பண்பாடு, சென்னை 2000, பக். 176.
8. மே.சு. நூல் பக். 177
9. Godakumbura, C.: Kanterodai", Journal of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch, Vol.12, 1968; p.71
10. மே.சு. கட்டுரை பக். 71.
11. முத்துக்குமாரு,வ.: கட்டுவனூர்க்கவி; ஞானோதய சங்க வெள்ளிவிழா மலர், சன்னாகம் 1953.
12. தொண்டைமானாறு ஸ்ரீ செல்வச்சந்திரிக் கந்தன் திருத்தல புராணம்: ஸ்ரீதரன் பதிப்பு, திரு நந்தி மல்லாகம். 1978.
13. Paranavithana, S.: Vallipuram Gold Plate: Epigraphia Zeylanica Vol. iv, p.237
14. Mahavamsa (Geiger Edition): ch.xxxiv -43.
15. Mahavamsa (Geiger Edition): ch.vii -58. See Footnote 1
16. சிற்றம்பலம், சி.க.: யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு; பக். 156

3. மணிபல்லவத் தொண்டைமான்

கந்தரோடை முதல் காஞ்சி வரை

இன்றைக்கு 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மணிபல்லவம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்ட பண்டைய யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த தொண்டை-மான் இளந்திரையனே காஞ்சியில் தலைநகர் அமைத்து பல்லவ அரச வம்சாவழியை ஆரம்பித்து வைத்த மன்னன் என்பதை சங்க இலக்கியங்-களும் ஈழத்தின் பழைய பாடல்களும் சரித்திரச் சான்றுகளும் எடுத்துரைக்கின்றன.

இம்மன்னனது பெயர் கொண்ட "தொண்டைமான் ஆறு" இன்றைக்கும் யாழ்ப்பாண மண்ணில் ஓடக்கொண்டிருக்கின்றது. புராதன யாழ்ப்பாணத்தில் கி.மு 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நாகரிகம் அடைந்த மக்கள் கூட்டாக வாழ ஆரம்பித்து விட்டதையும், கி.மு 500ம் ஆண்டளவில் கந்தரோடை ஒரு நகரமாக விளங்கியதையும் இன்றைய அகழ் வாராய்ச்சிக் கண்டுபிடிப்புக்-களும் அகழ்வுகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கருவூலங்களின் ரேடியோ கார்பன் தேதிக் கணிப்புகளும் விஞ்ஞானரீதியாக உறுதிப்படுத்துகின்றன.¹

இக்காலத்தில் நாகர் என அழைக்கப்படும் புராதன திராவிட இனத்தவரே இந்த மண்ணில் வாழ்ந்தார்கள். மகாவம்சம்² குறிப்பிடும் நாகதீபமும், மணிமேகலை³ நாகநாடு மணிபல்லவம் ஆகிய பெயர்களால் குறிப்பிடும் நாடும் இன்றைய யாழ்ப்பாண தேசம் என்பதில் எதுவிதமான ஐயப்பாடும் இல்லை. மணிமேகலை குறிப்பிடும் நாகநாடு, மணி பல்லவம் ஆகிய இடப்பெயர்கள் நயினாதீவைக் குறிப்பதாக ஒரு காலத்தில் சில அறிஞர்கள் கருதினார்கள். ஆனால் வல்லிபுரத்தில் கண்டு எடுக்கப்பட்ட பொற்சாசனம்⁴ நாகநாடு (நாகதீபம்) என்ற பெயரால் முழு யாழ்ப்பாண நிலப்பரப்பையும் குறிப்பிடுகின்றது.

மேலும் மணிமேகலை விபரிக்கும் பல இடங்களை யாழ்ப்பாணத்தின் வடமேற்குப் பகுதிகளில் நாம் இனம் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. நாகநாட்டின்

கந்தரோடை அகழ்வுகளின் கார்பன் - 14 தேதிக் கணிப்புகள் 1977
RADIOCARBON DATES FROM KANTARODAI, SRI LANKA (CEYLON) 1977

P. No.	Sample No.	Trench	Stratum	Pretreatment	5568 Half-life		5730 Half-life	
					B.P. 1950 A.D./B.C.	M.A.S.C.A. Corr' A.D./B.C.	A.D./B.C.	M.A.S.C.A. Corr' A.D./B.C.
P-2521	4	A	IV	—	2020 ± 50	70 B.C.	140 ± 50 B.C.	10-100 ± 50 B.C.
P-2518	5	A	IV	NaOH	2290 ± 50	340 B.C.	410 ± 50 B.C.	420 ± 50 B.C.
P-2520	8	A	V	—	2180 ± 60	230 B.C.	290 ± 60 B.C.	270-390 ± 60 B.C.
P-2524	9	A	VI	—	2340 ± 50	390 B.C.	460 ± 30 B.C.	440 ± 50 B.C.
P-2514	1	B	V	—	2250 ± 60	300 B.C.	370 ± 60 B.C.	410 ± 50 B.C.
P-2515	2	B	VI	—	2990 ± 60	1040 B.C.	1130 ± 60 B.C.	1290 ± 60 B.C.
P-2516	3	B	VI	NaOH	2070 ± 60	120 B.C.	180 ± 60 B.C.	130 ± 60 B.C.
P-2522	7	B	VII	—	2110 ± 60	150 B.C.	220 ± 60 B.C.	170-200 ± 60 B.C.
P-2523	15	B	VIII	—	2060 ± 50	110 B.C.	170 ± 60 B.C.	120-140 ± 60 B.C.
P-2525	16	B	VIII	—	2730 ± 220*	780 B.C.	870 ± 220 B.C.	940-980 ± 220 B.C.
P-2519	17	B	IX	NaOH	2290 ± 60	340 B.C.	410 ± 60 B.C.	420 ± 60 B.C.
P-2528	19	B	XI	—	2370 ± 60	420 B.C.	500 ± 60 B.C.	480 ± 60 B.C.
P-2526	18	B	X	—	2090 ± 50	140 B.C.	200 ± 60 B.C.	140-190 ± 50 B.C.
P-2529	6	X	III	—	2350 ± 200*	400 B.C.	470 ± 210 B.C.	440-460 ± 210 B.C.
P-2517	12	X	IV or V	NaOH	2250 ± 50	300 B.C.	370 ± 50 B.C.	410 ± 50 B.C.
P-2527	11	X	IV or V	Too Small				

* Large tolerance due to small sample size necessitating counting in small counter.

1 For explanation of M.A.S.C.A. corrections see M.A.S.C.A. Newsletter, 1973, Vol.9, No.1, p.1-20.

P-2515 இலக்கமிடப்பட்ட கருவுலம் கி.மு 1290 +/- 60 ஆம் ஆண்டுக்காலத்தைச் சேர்ந்தது எனவும், P-2525 இலக்கமிடப்பட்ட கருவுலம் கி.மு 940 +/- 220 ஆண்டுக்காலத்துக்கு உரியது என்றும் கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தின் தொன்மையை விஞ்ஞான ரீதியாக நெறிப்படுத்தும் ஆதாரம் இது.

தலைநகரமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நாகபுரம்⁵ இன்றைய கந்தரோடையே என்பதை, அங்கே நடைபெற்ற அகழ்வுகளில் காணப்பட்ட பௌத்த மத சின்னங்களும் நாக நாணயங்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

கந்தகோட்டம் என்ற பெயரே காலகதியில் கந்தகோட்டை எனப் பெயர் பெற்று பிற்காலத்தில் கந்தரோடையாக மருவியது என்பதை வரலாற்று ஆசிரியர் சி.எஸ். நவரத்தினம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.⁶

மணிமேகலை⁷ சொல்லும் புத்த பகவானின் திருப்பாதங்களைக் கொண்ட கோயில் “திருவடி நிலை” என்ற பெயரால் இன்று வரை அழைக்கப்படுகிறது. இக்கோயிலுக்கு அருகாமையில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் துறைமுகம்⁸ திருவடி நிலைக்கு அருகில் உள்ள சம்பு-துறையாகும். சரித்திர காலத்தில் இத்துறைமுகம் “சம்பு கோவளம்” என்ற பெயரில் பிரபலமான துறைமுகமாக விளங்கியது. மகா வம்சம் குறிப்பிடும் ஜம்புகோள⁹ இச்சம்பு கோவளமே.

இலக்கியங்கள் உரைக்கும் இளந்திரையன் வரலாறு

நாகபுரம்

“நாகபுரமிது: நன்னகர் ஆள்வோன்
பூமிசந்திரன் மகன் புண்ணியராசன்:
ஈங்கிவன் பிறந்த அந்நாள் தொட்டும்
ஓங்குயர் வானத்து பெயல் பிழைப்பு அறியாது
மண்ணும் மரனும் வளம் பல தரு உம்
உண்ணின் றுருக்கும் நோயுயிர்க்கு இல்லென”

மணிமேகலை: காதை 14: வரி 169-174

நாகநாட்டின் தலைநகர் நாகபுரம். இந்நகரை அரசாள்பவன் பூமிசந்திரன் மகனான புண்ணியராசன். இந்த நாட்டில் இவன் பிறந்த நாளிலிருந்து, ஓங்கி உயர்ந்த வானத்திலிருந்து மழை பெய்து கொண்டே உள்ளது. நிலங்களிலிருந்தும் மரங்களிலிருந்தும் மக்களுக்கு எல்லா வகையான வளங்களும் கிடைக்கிறது. உள்ளகத்தே நிலைபெற்று வருத்தும் நோய் ஏதும் இங்கே கிடையாது என்கிறார் மதுரைக் கூலவாணிகள் சாத்தனார்.

பீலிவளை

நாகநாட்டை ஆட்சி செய்யும் மன்னன் வாகை சூடிய வேற்படையை உடையவன். வேல் வித்தையிலே நிகரற்று “வளைவாணன்” எனப் பெயர் பெற்றவன். அவனது மனைவி வாசமயிலை. அவளது வயிற்றில் பிறந்த பெண் பீலிவளை.

"நாகநாடு நடுக்கின்றாள்பவன்
வாகை வேலோன் வளைவணன் தேவி
வாசை மயிலை வயிற்றில் தோன்றிய
பீலிவளை என்போள் பிறந்த அந்நாள்"

மணிமேகலை: காதை 24: வரி 54-57.

கிள்ளிவளவன்

பீலிவளை வளர்ந்து பெரியவள் ஆகிறாள். பும்புகார் நகரத்திற்குப் பெற்றோர்களுடன் இந்திர விழாவைக் காணச் சென்ற சமயத்தில் ஒரு நாள் சோழ மன்னன் கிள்ளிவளவனைச் சந்திக்கிறாள்.

"உப்பளம் தழீஇய உயர் மணல் நெடுங்கோட்டுப்,
பொங்கு திரை உலாவும் புன்னையங் கானல்
கிளர் மணி நெடு முடிக்கிள்ளி முன்னா
இளவேனில் இறுப்ப இறுப்பூது சான்ற
பூநாறு சோலை யாருமில் ஒரு சிறைத்
தானே தமிழன் ஒருத்தி தோன்ற"

மணிமேகலை: காதை 14: வரி 27-32

உப்பளத்தினைச் சார்ந்ததும், மணல் உயர்ந்த நீண்ட கரையினையுடையதும், பொங்கி வரும் கடலலைகள் உலவிக் கொண்டிருக்கும் புன்னை மரங்களை உடையதுமான அழகிய கான்ற சோலையிடத்தே ஒளி கிளர்ந்து கொண்டிருந்த நெடிய முடியினையுடைய கிள்ளியின் முன்பாக இளவென்ற பருவமானது இறுமாப்பினை அடையுமாறு, வியக்கும் தன்மை வாய்ந்த மலர்கள் மணம்பரப்பிக்கொண்டிருக்கும் சோலையினுள்ளே, யாருமற்ற ஒரு பக்கத்தே, தன்னந்தனியளாக ஒருத்தி வந்து தோன்றினாள்.

கிள்ளியின் காதலி

"இன்னள் ஆர் கொல் ஈங்கிவள்? என்று,
மன்னன் அறியான் மயக்கம் எய்திக்
கண்ட வண்ணினும், கேட்ட செவியினும்,
உண்ட வாயினும், உயிர்ந்த மூக்கினும்,
உற்றுணர் உடம்பினும், வெற்றிச் சிலைக் காமன்
மயிலையும், செயலையும், மாவும் சுவளையும்.
பயிலிதழ்க் கமலமும், பருவத் தர்ந்த
மலர் வாய் அம்பின் வாசங் கமழ்ப்
பலர் புறங் கண்டோன் பணிந்து தொழில் கேட்ப
ஒரு மதி யெல்லை கழிப்பினும் உரையாள்
பொருவரு பூங்கொடி போயின அந்நாள்"

மணிமேகலை: காதை 14: வரி 33-43

மயங்கிய மன்னன் கிள்ளிவளவன் அவளைப் பணிந்து, அவள் ஏவலைக் கேட்டு, அவளோடு கூடியிருந்தான். ஒருதிங்களளவும் அவள் அவனுடனே கூடியிருந்து கழித்த போதிலும், தான் யாரென்று சொல்லாது; ஒப்பற்ற பூங்கொடி போன்ற அவள்; இறுதியில் அவனை விட்டுப் பிரிந்து மறைந்தாள்.

பீலிவளையின் புதல்வன்

நாகநாடு திரும்பிய பீலிவளை ஒரு ஆண் மகவைப் பெற்றெடுக்கிறாள். அந்த இளங்கிள்ளி வளர்ந்து பிள்ளைப் பிராயத்தை அடைந்த சமயத்தில் ஒரு நாள் பகைவர்கள் நாகநாட்டின் மீது படையெடுத்து வருகிறார்கள். அரச குலத்தவரைக் கண்டால் கொலை செய்யத் தயங்க மாட்டார்கள். பீதி கொண்ட பீலிவளை இளங்கிள்ளியைச் சோழ நாட்டுக்கு, அவனது தந்தையான கிள்ளி வளவனிடம் அனுப்பிவிட எண்ணித் துறைமுகத்துக்கு விரைகிறாள். மரக்கலத்தின் சொந்தக்காரனான கம்பள வியாபாரி அப்பிள்ளையைப் பெற்றுக் கொண்டு போய் மன்னனிடம் கொடுக்க ஒப்புக்கொள்கிறான். அப்பிள்ளையின் கரத்திலே முத்திரை வளையலும், கழுத்திலே தொண்டைமாலையும் அடையாளமாக அணிவித்து அவனைக் கையளிக்கிறாள் பீலிவளை.

"கம்பளச் செட்டி கலம் வந்து இறுப்ப
அங்கவன் பாற் சென்று, அவன் திறம் அறிந்து,
கொற்றவன் மகனின் கொள்க, எனக்கொடுத்தலும்,
பெற்ற உவகையன் பெருமகிழ்வு எய்திப்,
பழுதில் காட்சிப் பைந்தொடி புதல்வனைத்
தொழுதனன் வாங்கித் துறை பிறக்கு ஒழிய."

மணிமேகலை: காதை 25: வரி 184-189

உடைந்த கலம்

அம் மரக்கலம் புறப்பட்ட அன்றிரவு கடலில் ஏற்பட்ட சூறாவளியில் சிக்கிக்கொண்டது.

"கலங்கொண்டு பெயர்ந்த அன்றே, காரிருள்
இலங்கு நீர் அடை கரை அக்கலங்கெட்டது
கெடுகல மாக்கள் புதல்வனைக் கெடுத்தது
வடிவெற் கிள்ளி மன்னனுக்கு உரைப்ப"

மணிமேகலை: காதை 25: வரி 190-193

சூறாவளியில் சிக்கிய அம்மரக்கலம் உடைந்தது. உடைந்துபோன கலத்தில் இருந்து உயிர்தப்பியவர்கள், கிள்ளிவளவனிடம் சென்று அப்புதல்வனை இழந்த வரலாற்றைச் சொன்னார்கள்.

மன்னனின் துயரம்

தனது மகன் கடலிலே இறந்து விட்டான் என எண்ணிய மன்னன் ஆற்றொணாத் துயரத்தில் இருந்தான். அச்சமயம் அரண்மனைக்கு வந்த ஒரு சோதிடன் மன்னனிடம் சென்று

"ஆங்கப் புதல்வன் வரு உம் அல்லது,
பூங்கொடி வாராள்; புலம்பல் இது கேள்"

மணிமேகலை: காதை 14: வரி 60-61

புலம்பவேண்டாம் மன்னா, பீலிவளையின் புதல்வன் உன்னிடம் வந்து சேருவான்; பூங்கொடியாகிய அவள் தான் உன்னிடம் இனிமேல் வரமாட்டாள் எனச் சொன்னான்.

கடலில் கண்ட படகு

"பெரும்பாணாற்றுப்படை" கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணார் எழுதிய இலக்கியம். இதற்கு உரை எழுதியவர் நச்சினார்க்கினியர். அவர்கள் கூறுகின்ற கதையைப் பார்ப்போம்: கடலில், காவிரிப்பூம்பட்டினக் கரையருகே மீன்பிடிக்கச் சென்ற திரையர்கள், கடலில் ஒரு படகு மிதந்து வருவதையும், அப்படகில் தொண்டை மாலையணிந்த ஒரு குழந்தையையும் கண்டார்கள். அக்குழந்தையை மன்னன் கிள்ளியிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பித்தார்கள். கிள்ளிவளவன் அப்பிள்ளை தனது புதல்வனே என அறிந்து அவனுக்கே அடுத்த அரசரிமை எனச் சொன்னான்.

"... அவன் வந்து கரையேறின் அவற்கு யான் அரசரிமையை எய்துவித்து நாட்டாட்சி கொடுப்பேன் என்று அவன் கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வரவிடத் திரை தருதலின், திரையனென்று பெயர் பெற்றான்" என நச்சினார்க்கினியர் உரை சொல்கிறார்.

"இருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின்
முன்னீர் வண்ணன் பிறங்கடை யந் நீர்த்
திரைதரு மரபி னுரவோ னும்பன்
மலர் தலைபுகத்து மன்னுயிர் காக்கும்,
முரசு முழங்குதானை முவருள்ளும்
இலங்கு நீர்ப்பரப்பின் வளைமீக் கூறும்
வலம்புரியன்ன வசைநீங்கு சிறப்பின்
அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்
பல் வேல் திரையன்"

பெரும்பாணாற்றுப்படை 11: 29-37.

தொண்டைமான் தொடுவாய்

கழுத்தில் தொண்டை மாலையுடன் திரை தந்த மைந்தன், தொண்டைமான் இளந்திரையன் எனப் பெயர்பெறுகிறான். தொண்டைமான் வளர்ந்து வாலிப்பிராயம் அடைகிறான். அவனுக்குத் தன் பிறந்த பூமியின் நினைவுகளும், அன்னையின் முகமும் பசுமையாக நெஞ்சில் பதிந்துவிட்டிருந்தது.

தான் பிறந்த பூமியான மணிபல்லவத்தைப் பகைவர்கள் கைப்பற்றி, அங்கே ஆட்சி செய்த நாக மன்னர்களைக் கொன்று, மக்களை வருத்திக் கொடுங்கோலாட்சி நடத்துகிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்கிறான். தான் பிறந்த மண்ணுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை அவனை மணி பல்லவத்துக்கு அழைக்கிறது.

ஒருநாள், பூம்புகாரிலிருந்தும் நாகையிலிருந்தும் போர்வீரர்களைத் தாங்கிய மரக்கலங்கள் மணிபல்லவத்தை நோக்கி வருகின்றன. அவற்றிற்குத் தலைமை தாங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறான் தொண்டைமான்.

வரிசை வரிசையாக வேல்கள் ஏந்திவரும் கப்பல்களைக் கண்ட மணிபல்லவ மக்கள், பாற் கடலில் பள்ளி கொண்ட திருமால், ஆழித் தேவனாக அவதாரமெடுத்து வருகிறாரோ என வியப்புடன் பார்க்கிறார்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில், கட்டுவனூரில் வாழ்ந்தவர் விசுவநாதக் கவிராயர். வல்லிபுரத்தில் கோவில் கொண்ட திருமாலைப் போற்றி வல்லைப்பதிகம் என்றொரு பாடலைப் பாடியிருக்கிறார்.

"..திரைகடல் மடிமிசை பலவே லேந்தி,
தொடுவாய் தோண்டி நாவா யோட்டி,
பகைவனை யொழித்துப் பல்லவ மீட்டி,
பஞ்சம் நல்கிப் பஞ்சம் போக்கி,
வல்லையம் பதியினி லாலயம் தோற்றி,
விண்ணவன் கார்முகில் வண்ணனை யேற்றி,
ஆயிரம் தலைவிரிப் பள்ளியான் தொழீஇ,
ஆழித் தேவன் தொண்டைமான் வாழி!"

- வல்லைப் பதிகம்.

திரைகடல் மீது பல கலங்களில் வேல்களைத் தாங்கி வந்த தொண்டைமான், கடலிலிருந்து நிலப்பகுதிக்குள் கடல் தொடுவாய் தோண்டி, அதனூடே தனது கலங்களைச் செலுத்துகிறான். பகைவனுடன் போரிட்டு அவனை அழித்து, மணி பல்லவத்தை எதிரிகளிடமிருந்து மீட்டு, பஞ்சத்தால் வாடிய மக்களுக்கு உணவு கொடுத்து இன்னல் தீர்க்கிறான்.

பின்னர் வல்லையம்பதி என்ற வல்லிபுரத்தில் விண்ணவனான (விண்ணு - விஷ்ணு) கார்முகில் வண்ணனுக்கு ஆலயம் கட்டுவிக்கிறான். ஆயிரம்

தலைகொண்ட ஆதிசேஷன் மீது துயில் கொள்ளும் மாதவனைத் தொழுது வணங்கிய, ஆழித்தேவனான தொண்டைமானே நீ வாழ்க என வாழ்த்துகிறார் புலவர்.

தொண்டைமான் வெட்டுவித்த கடல் கால்வாய் முதலில் "வல்லியாறு" என வழங்கப்பட்டு பின்னர் "தொண்டைமான் ஆறு" என அழைக்கப்பட்டதைப் பின்வரும் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. முதல் பாடலில் யாரீர், மணிக்கரை (மணிபல்லவம்) என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

விசுவநாதப் புலவரைத் தொடர்ந்து உரைப்பவர் விநாசித்தம்பிப் புலவர். இவர் எழுதிய ஆற்றுப்பாடல் வரிகள் தொண்டைமானாறு செல்வச்சந்நிதி கந்தன் திருத்தல புராணத்தில் இடம் பெறுகிறது.¹¹

"பொன்னுயர் ஈழ நாட்டில்
பொருந்திய வடபால் யாரீர்
மன்னிய விந்து வாரி மணிக்கரை வந்து சேர
உன்னிய செழுமையாற்றி ஒளி மயிலழகனாரின்
சொன்னல முழங்க ஓடும்
தொழ வல்லியாறு சூழ்ந்தே"

ஆற்றுப்பாடல்: 1

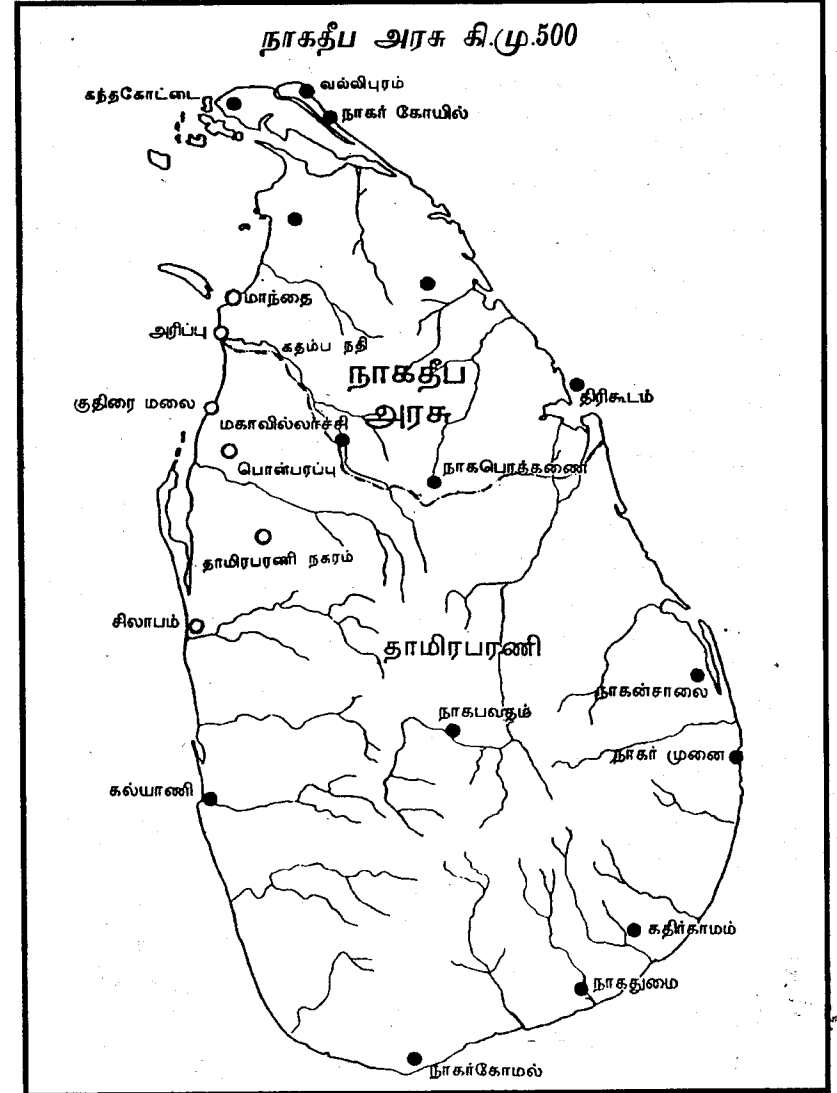
இந்த ஆறு பாயும் வல்லிபுரப் பிரதேசத்தை தொண்டைமான் என்ற அரசன் ஆண்டதாகவும் அந்த அரசனின் பெயரைச் சொல்லியே, இந்த ஆறு தொண்டைமானாறு என வழங்கப்பட்டதையும் இப் பாடல் எடுத்துச் சொல்கிறது.

"தாவலை வல்லியாற்றின்
சார் நிலம் தன்னை யாண்ட
கோவெனும் தொண்டைமானைக்
குரை கடல் நாட்டை கொள்ளத்த
தீவினை புரிந்த வாற்றால்
தெளி நன்னீர் யாறு பின்னர்
தூவல்லி நாம மாறித்
தொண்டைமானாறாயிற்றே."

ஆற்றுப்பாடல்:2

சில காலம் மணிபல்லவத்தை ஆண்ட பின்னர் சோழநாடு திரும்பி, காஞ்சியில் புதியதொரு தலைநகர் அமைத்து, புதியதொரு அரசை ஸ்தாபிக்கின்றான் தொண்டைமான்.¹² அவன் ஆட்சி செய்த சோழ நாட்டின் வடபகுதி தொண்டை மண்டலம் எனப் பெயர்பெறுகிறது.¹³ அவனது வம்சாவளியினர் பல்லவர்கள் என அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

இக்கதையிலே மணிமேகலை, பெரும்பாணாற்றுப் படை, வல்லைப் பதிகம், செல்வச் சந்நிதிக் கந்தன் திருத்தல புராணம் ஆகிய இலக்கியங்களில் கண்ட சம்பவங்கள் இணைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இதில் மணிமேகலையில் கண்ட கதையையும், பெரும்பாணாற்றுப் படையில் கண்ட சம்பவங்களையும் இணைத்த பெருமை முதலியார் இராசநாயகத்திற்கு உரியது.¹⁴

தொண்டைமான் ஆறு

தொண்டைமான் ஆறு என்பது இயற்கையாக ஏற்பட்ட ஒரு நிலப்பிரிவே என்றும், அந்த நிலப்பிரிவில் புகுந்த கடலே “ஆறு” என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதும் சில புவியியலாளர்களின் கருத்தாகும். இது ஒரு கருத்தே ஒழிய இதற்கான புவியியல் ஆதாரங்கள் எதுவும் முன்வைக்கப்படவில்லை.

சில சரித்திர ஆசிரியர்கள் தொண்டைமான் என்ற பெயர் வந்த காரணத்தைத் தேடி அலைந்து கி.பி.1072 இல் வட இலங்கை மீது படையெடுத்து இம்மண்ணைச் சில காலம் ஆண்ட குலோத்துங்க சோழ மன்னனின் (1070-1118) தளபதி கருணாகரத் தொண்டமான் இந்த ஆற்றை வெட்டுவித்திருக்கலாம் எனக் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்கள்.

கருணாகரத் தொண்டைமான் யாழ்ப்பாணத்தில் இணுவில் பகுதியிலிருந்தே அரசுகாரியங்களைக் கவனித்து வந்தான். வல்லைப் பகுதிகளில் இவன் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்களோ, தொண்டைமான் ஆற்றை இவன் வெட்டுவித்தான் என்பதற்கான சான்றுகளோ ஏதுமில்லை.

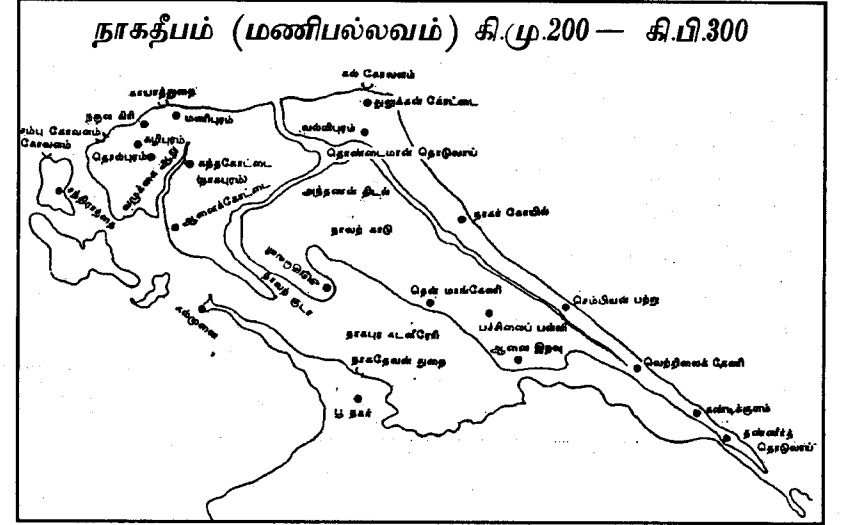
“தாவலை வல்லியாற்றின் சார்நிலம் தன்னையாண்ட கோவெனும் தொண்டைமான்” என்ற வரிகளிலிருந்து வல்லிபுரப் பகுதியை ஆட்சி செய்த அரசனே தொண்டைமான் என்பது அறியக்கிடக்கிறது.

18ஆம் நூற்றாண்டில் மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் எழுதிய “யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை”, “யாழ்ப்பாணத்தை உக்கிரசிங்கன் ஆண்ட காலத்தில் கீரிமலைக்கு வந்திருந்த தொண்டை நாட்டு அரசன் தொண்டைமான் இந்நாட்டில் விளையும் உப்பைக் கப்பல் மூலம் இந்தியாவுக்கு எடுத்துப் போக வேண்டி, வடகடலில் இருந்த சிற்றாற்றை மரக்கலங்கள் போகத்தக்க ஆழமும் அகலமும் கொண்டதாக வெட்டுவித்தான்” எனச் சொல்கிறது.¹⁵

மண் வெட்டும் இயந்திரங்களோ, வெடிமருந்துகளோ இல்லாத அந்தக்காலத்தில் நானூறு அடி அகலமும், முப்பது மைல் நீளமும் கொண்ட இக்கடல் கால்வாயை வெட்டி முடிக்கவே பல ஆண்டுகள் எடுத்திருக்கும். இந்தியாவுக்கு உப்புக் கொண்டு போவதற்காக, இப்படியொரு ஆற்றை ஒருவன் வெட்டுவித்தான் என்பது நம்பும்படி இல்லை.

அதே சமயம் பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உணவுப் பொருட்களை வழங்கவும், எதிரிகளுக்கு மத்தியில் படைவீரர்களையும் படைக்கலங்களையும் அனுப்புவதற்கு மேற்கொண்ட பணியில், ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் தம் உடலை வருத்தி இளந்திரையனுக்காக உழைத்திருக்கமுடியும் என்பது நம்பக்கூடியதே.

மேலும், உக்கிரசிங்கன் பட்டத்திற்கு வந்த காலத்திற்கும் (கி.பி.795), பாண்டியன் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீபல்லவன் ஈழத்துக்குப் படையெடுத்து வந்த கி.பி.840க்கும் இடையே தொண்டைநாட்டை, தொண்டைமான் என்ற பெயர்கொண்ட அரசன் எவனும் ஆட்சிபுரிந்ததாகத் தெரியவில்லை. இக்காலத்தில் தொண்டை மண்டலம் பரமேஸ்வரவர்மன் (கி.பி.728-731), நந்திவர்மன் பல்லவமல்லன் (கி.பி. 731-796), தந்திவர்மன் (கி.பி. 796-847) ஆகியோரின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது.¹⁶

இதிலிருந்து வல்லையாற்றை ஆழமும் அகலமுமாக வெட்டுவித்த தொண்டைமான் வல்லைப் பதிகம் கூறும் தொண்டைமான் (இளந்திரையன்) என்பது நம்பக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

வல்லிபுரத்திலுள்ள திருமால் ஆலயத்தைக் கட்டுவித்தவனும், தொண்டைமான் ஆற்றை வெட்டுவித்தவனும் ஒருவனே என்பது வல்லைக் கிராமங்களில் பாரம்பரியமாக வழங்கிவரும் மரபு ஞாபகமாக உள்ளது. இதன்படி வல்லைப்பதிகம் தரும் தகவல்கள் சரியாக இருக்கலாம் என்றே கருத வாய்ப்பிருக்கிறது.

தொண்டைமான் இளந்திரையன் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டாகும். இக்காலகட்டத்தில் சிங்களவர்களின் பெரியதொரு படையெடுப்பு நாகதீபத்தில் நடைபெற்றதாக கருதவேண்டியுள்ளது.

இப்படையெடுப்பைத் தொடர்ந்து மணிபல்லவத்தின் அரச நிர்வாகம் வல்லிபுரத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. நாகதீபத்தை நிர்வகித்த வல்லிபுரத்தை வடகரை ஆஸ்தானம் என வல்லிபுரப் பொற்சாசனம் உரைக்கின்றது.¹⁷

மணிபல்லவத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்த சிங்களவர்களை அந்நாட்டைவிட்டு விரட்டி மீண்டும் நாக அரசர்களின் சுதந்திரத் தமிழ் ஆட்சிக்கு வழியமைத்தவன் தொண்டைமான் என்பதை பின்வரும் வீரசோழியம்-யாப்புப் படல உரை கூறுகிறது.¹⁸

“அகிலா நின்றன் அடி இணை பரவுதும்
வெல்படைத் தொண்டைமான் விறற் சேனாபதி
சிங்களத் தரையன் வெண்குடையதனொடு
பொங்கு புகழ் வில்லவன்றன் புறக்கொடை கண்டு”

இப்பாடல் தொண்டைமானை விறற்சேனாபதி எனக் குறிப்பதனால் இவனை குலோத்துங்க மன்னின் தளபதியான கருணாதரத் தொண்டை-மானுடன் (கி.பி. 1070-1118) மயங்க இடமுண்டு, வீரசோழியம் எழுதப்பட்ட காலம் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டாகையால் இப்பாடல் குறிப்பிடும் தொண்டைமான் இளந்திரையனாகவே இருக்கமுடியும்.

“அகிலா நின்றன் அடி இணை பரவுதும்” என்ற வரி புத்தபிரானைக் குறிப்பிடுவதனால் இளந்திரையன் பௌத்தத்தின் மீதும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தான் எனக் கொள்ள முடிகின்றது.

வல்லிபுரத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த பகைவர்களை நாட்டைவிட்டு விரட்டி, அந்த நிகழ்ச்சியைக் கொண்டாடும் முகமாக வல்லிபுரத்தில் திருமால் கோயிலைக் கட்டுவித்தவன் தொண்டைமான் என்கிறது வல்லைப் பதிகம். ஈழத்தில் தொண்டைமான் வணங்கிய திருமாலே பின்னர் காஞ்சிப் பல்லவர்களின் குலதெய்வமாக அமைந்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பெரும்பாணாற்றுப்படை தொண்டைமானை “பல்வேற்றிரையன்” (பல வேல்களைக் கொண்ட கடல்வீரன்) எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இது வல்லைப் பதிகத்துடன் ஒத்திருப்பது அவதானிக்கத்தக்கது.

தொண்டைமான் காஞ்சியிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் போர் எதிலும் ஈடுபட்டதாகச் சரித்திரம் இல்லை. அவன் ஈடுபட்ட ஒரே போர் ஈழப்போராகவே இருக்க முடியும்.

தொண்டைமான் செய்யுள் இயற்றுவதில் வல்லவன். தனது வரலாற்றை “இளந்திரையம்” என்ற பெயர்கொண்ட ஏட்டில் எழுதியிருந்தான். துர்-அதிர்தீர்தவசமாக அந்நூல் இன்று இல்லை. நந்திக் கொடி மணிபல்லவ அரசர்களின் சின்னமாக விளங்கியதை எருது உருவம் பதித்த நாக நாணயங்கள் அறியத்தருகின்றன. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் இறுதிவரை நந்தியே அவர்களின் இலட்சினையாக இருந்தது.

தொண்டைமான் காஞ்சியில் தனது அரசை ஆரம்பித்த போது “ரிஷபக்கொடி”யையே பல்லவர்களின் சின்னமாகத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

மத்தியகாலப் (Medieval period) பல்லவர்கள் ரிஷபத்தை விட்டு சிங்கத்தைத் தமது அரசசின்னமாக மாற்றியமைத்தார்கள்.

தொண்டைமானின் வம்சாவளியினர் பல்லவர்கள் என அழைக்கப்பட்டார்கள். மணிபல்லவத்தின் மைந்தன், தன்னைப் பல்லவன் என்று அழைக்காமல் வேறு எப்படி அழைப்பான்?

அடிக்குறிப்பு

1. Radio Carbon Dates from Kantarodai, 1977. see Table
2. Wilhelm Geiger (Tr.& Ed.) : The Mahavamsa, New Delhi 1993 p.6
3. மணிமேகலை : உ.வே.சா பதிப்பு காதை 24 - வரி 54, காதை 25-வரி 25.
4. Paranavitana, S. Vellipuram Gold Plate : Epigraphica Zeylanica Vol. IV, p.237
5. மணிமேகலை : காதை 14 வரி 169.
6. Navaratnam C.S : Tamils and Ceylon: Jaffna 1958
7. மணிமேகலை : காதை 25 - வரி 183
8. மணிமேகலை : காதை 25 - வரி 184, 189
9. Mahavamsa (Geiger) : ch xi -p.79, ch xix-p.130
10. பண்டிதர் முத்துக்குமாரு,வ.: வ.கட்டுவனூர் கவி: பாலர் ஞானோதய சங்க வெள்ளிவிழா மலர், சன்னாகம், 1953
11. விநாசித்தம்பிப் புலவர்.: யாழ்.தொண்டைமானாறு ஸ்ரீ செல்வச்சந்திரிக் கந்தன் திருத்தல புராணம். வீழ்ரன் பதிப்பு, திரு நந்தி, மல்லாகம், 1978.
12. பெரும்பாணாற்றுப்படை: கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழக வெளியீடு.
13. மேற்படி நூல்
14. Rasanayagam.: Ancient Jaffna, pp26-31.
15. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, குல சபாநாதன் பதிப்பு, திருமகள் அழுத்தகம், சன்னாகம், 1949, ப.14
16. Nilakanta Sastri, K.A.: A History of South India.
17. Paranavithana,S. Vallipuram Gold Plate, Epigraphica Zeylanica, Vol.iv, p.237.
18. சீனி வேங்கடசாமி.: பௌத்தமும் தமிழும், சென்னை 1980, பக். 172.

4. யாழ்ப்பாணம் பெயரின் தோற்றம்.

மணிமேகலை நாகநாடு, சம்புத்தீவு, மணிபல்லவம் ஆகிய பெயர்களாலும்¹, மகாவம்சம் நாகதீபமென்றும்², பழைய சிங்கள இலக்கியங்கள் உத்தரதேசம் என்றும்³ அழைத்த வடஈழத்திற்கு யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் எப்போது, எப்படி ஏற்பட்டது என்ற கேள்விக்கான விடை பல ஆண்டுகளாகப் பல சர்ச்சைகளையும், விவாதங்களையும் ஏற்படுத்தி வந்திருக்கும் விடயமாகும்.

பல சிங்கள சரித்திர ஆசிரியர்கள் கி.பி.பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்கள மக்களே வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்றும், அதன் பின்னரே இந்தப் பகுதியில் தமிழர்களின் குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டனவென்றும், “யாப்பநெ” என்ற இந்த மண்ணின் சிங்களப் பெயரே யாழ்ப்பாணம் எனத் தமிழில் கூறப்படுகிறது என்றும் பல ஆண்டுகளாகப் பேசியும், எழுதியும் வருகிறார்கள்.

1920களில் நம்மவரான சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் இந்தக் கருத்தை ஆதரித்து “யாப்பநெ” என்ற சிங்களப் பெயரிலிருந்தே “யாழ்ப்பாணம்” என்ற பெயர் உருவானது என எழுதினார்.⁴

யாழ்ப்பாண வரலாற்றை எடுத்துரைக்கும் இன்றுள்ள மூலநூல்களான கைலாயமாலை, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை இரண்டும் யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் ஏற்படக் காரணமாக இருந்த யாழ்ப்பாடியின் கதையைக் கூறுகின்றன. ஆனால் இக்கதையைப் புனைகதை என்றும், ஜதீகம் என்றும் ஒதுக்கிவிடும் வரலாற்றாசிரியர்கள் யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் வந்ததற்கான எந்தவொரு மாற்றுக் கருத்தையும் இதுவரை முன்வைக்கவில்லை.

இன்றும் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் ஈழத்தமிழர் வரலாற்றைத் தமிழில் எழுதும் ஆசிரியர்கள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கூறியபடி “யாப்பநெ” என்ற சிங்களப் பதமே “யாழ்ப்பாணம்” என்ற பெயருக்குரிய மூலம் என எழுதிவருகிறார்கள்.

யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் ஏற்படக் காரணமாக இருந்த புராதன வரலாற்றுக் காரணிகள்- இக்கட்டுரையில் இலக்கிய, வரலாற்று மூலங்களின் துணையோடு ஆய்வுசெய்யப்படுகிறது.

கைலாயமாலை

கைலாயமாலை கி.பி.பதினாறாம் நூற்றாண்டில் முத்தூராசர் அல்லது முத்துக்கவிராசர் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. சில அறிஞர்கள் இது காலத்தால் இன்னும் முற்பட்டதாகக் கூறுவார்கள்.⁵

இந்த ஏட்டில் நல்லூரிலிருந்த பண்டைய கைலாயநாதர் கோயில் கட்டப்பட்டு பிரதிஷ்டை செய்த வரலாறும், இக்கோயிலைக் கட்டுவித்த சிங்கை ஆரியன் என்ற முதல் அரசன் நல்லூரைத் தலைநகராகக் கட்டுவித்த வரலாறும் கூறப்படுகிறது. கவிதை வடிவில் 310 கண்ணிகளைக் கொண்ட இக்கலிவெண்பாவில் யாழ்ப்பாண நகரும், நல்லூர் கந்தசாமி கோயிலும் புவனேகபாகு என்பவனால் சக ஆண்டு 870இல் கட்டப்பட்டது என்ற செய்தியும் கூறப்படுகிறது.

யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதற்கான காரணத்தை கைலாயமாலை பின்வரும் பாடல் வரிகளால் அறியத்தருகிறது:

“பாவலர்கள் வேந்தன் பகருமியாழ்ப் பாணன்
காவலன் றன்மீது கவிதை சொல்லி - நாவலர் முன்
ஆனகவி யாழினமைவற வாசித்திடலும்
மானபரன் சிந்தை மகிழ்வாகிச் -சோணைக்
கருமுகில் நேருங் கரன் பரிசிலாக
வருநகர மொன்றை வழங்க - தருநகர
மன்று முதல் யாழ்ப்பாண மான பெரும் பெயராய்
நின்றபதி யினெடுங்காலம் - வென்றிப்
புவிராசன் போலப் புகழுடனாண்ட
கவிராசன் காலங் கழிய”

-கண்ணிகள் 40-45

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை

யாழ்ப்பாணத்தில் மாதகல் கிராமத்தைச் சேர்ந்த மயில்வாகனப் புலவர், அவரது காலத்தில் ஒல்லாந்தத் தளபதியாகவும், தேசாதிபதியாகவும் இருந்த மகேறல் என்பவரின் ஆலோசனைப்படி இந்த நூலை 1736ல் எழுதினார் என அறிய முடிகிறது.⁶

இந்த நூலின் முன்னுரையில் இராசமுறை, பரராசசேகரன் உலா, வையாபாடல், கைலாயமாலை ஆகிய நான்கு மூலநூல்களின் துணையோடு

இதை எழுதியதாக மயில்வாகனப்புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவற்றில் இராசமுறை, பரராசசேகரன் உலா இரண்டும் இன்று இல்லை. அழிந்து போய்விட்ட இராசமுறை என்ற ஏடு யாழ்ப்பாணத்து அரசர்களின் பெயர்களையும், சாதனைகளையும் காலவரிசையில் கூறியிருந்த ஏடாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த நூல் அழிந்துபோனது நமது துர்அதிர்ஷ்டமே.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே இருந்த தென் இலங்கை அரசுகளைப் பற்றிய இடப்பெயர்களில் இடம்பெறும் சில தவறுகளும், சில ஐதீகக் கதைகளும் இதில் இடம்பெற்ற போதிலும்- இன்றுள்ள மூலநூல்களில் யாழ்ப்பாணத்தைத் தொடர்ச்சியாக ஆண்டுவந்த மன்னர்களைப் பெயர்வரிசையிலும், அவர்களது சாதனைகளைப் பட்டியலிட்டுச் சொல்லும் ஒரே நூல் என்ற வகையிலும் பெருமை பெறுகிறது யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை.

இந்த ஏட்டில் இடம்பெறும் பல மன்னர்களின் பெயர்கள் அவர்களது பட்டப்பெயர்களே அன்றி தனிப்பட்ட பெயர்கள் அல்ல. உதாரணமாக “செகராசசேகரன்” என்றால் உலகத்தின் அரசர்களிலெல்லாம் சிறந்தவன் என்றும், “பரராசசேகரன்” என்றால் பேரரசர்களில் மேலானவன் என்றும் பொருள் தரும். இந்த உண்மையைக் கருத்தில் கொண்டே இந்த ஏட்டை ஆராய்ந்து அணுகவேண்டும். யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரின் தோற்றம் குறித்து மயில்வாகனனார் பின்வருமாறு உரைக்கிறார்⁷.

“அக்காலத்தில் சோழநாட்டிலிருந்து இரண்டு கண்ணுங் குருடனாகிய கவிவீரராகவென்னும் யாழ்ப்பாணன் செங்கட நகரிலிருந்து அரசாட்சி செய்யும் வாலசிங்க மகாராசன் பேரிற் பிரபந்தங்களியற்றிச் செங்கடக நகரிக்குப் போய் ராச சமுதத்தில் யாழ் வாசித்துப் பாடினான். அரசன் மிகச் சந்தோசப்பட்டு இலங்கையின் வடதிசையிலுள்ள மண்திடல் என்னும் நாட்டை அவனுக்குப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான். அவனுபகாரம் பெற்ற இந்நாட்டுக்கு யாழ்ப்பாணம் எனப் பெயரிட்டு இவ்விடம் வந்து சேர்ந்து வடதிசையிலிருந்து சில தமிழ்க்குடிகளை அழைப்பித்துக் குடியேற்றினான்.”

இக்கதை யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரை விளக்குவதற்காகக் கூறப்பட்ட ஒரு ஐதீகக் கதையே என்றும், இதில் வரலாற்று உண்மை ஏதும் இல்லை என்பதும் வரலாற்று ஆசிரியர்களான பேராசிரியர் கா.இந்திரபாலா (யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம்) பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் (The Kingdom of Jaffna) ஆகியோர்களின் கருத்தாகும்.

யாழ்ப்பாணமும் யாழ்ப்பாணமும்

யாழ்ப்பாணர் என்ற பெயர் தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் பெயராகும். பெரியபுராணத்தில் இடம்பெறும் திருநீலகண்டர், நாலாயிரத்

திவ்விய பிரபந்தத்தில் இடம்பெறும் திருப்பாணாழ்வார் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணர் என்னும் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாவார்கள்.

இவ்வகுப்பைச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாணர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்தமையால் இந்நாடு யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது என்பது திருமதி வசந்தா நடராஜனின் வாதம். இந்நாட்டில் நாகர்கள் வாழ்ந்த காரணத்தால் நாகதீபம், நாகநாடு ஆகிய பெயர்கள் ஏற்பட்டது போல யாழ்ப்பாணர் வாழ்ந்த நாடு யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. யாழ்ப்பாணர் என்ற இனம் மறைந்தாலும், அவ்வினத்தோடு தொடர்பான தொழிலும், யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரும் நிலைத்திருப்பதாகக் கொள்வது பொருத்தமுடையது என்கிறார்.¹⁰

பண்டைய யாழ்ப்பாணத்தில் நாகர்கள் பெருமளவில் வாழ்ந்தது மணிமேகலை, மகாவம்சம், வீரசோழியம், தீபவம்சம் ஆகிய நூல்கள் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட உண்மை. இதுபோன்று யாழ்ப்பாணர்கள் பலர் இங்கே வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கான வரலாற்று ஆதாரம் ஏதும் இல்லை. யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரைக் கொண்டே நாம் யாழ்ப்பாணர்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம்!

இலங்கையின் வடமாகாணப் பெயர்களை ஆராய்ந்த திரு எஸ்.குமாரசாமி - இலங்கையின் தமிழ் மன்னனாகிய இராவணன் விணைக்கொடியுடைய வேந்தன்; யாழ் வாசிப்பதில் வல்லவன். இவன் காலத்திலிருந்தே இலங்கை யாழிசைக்குப் பெயர்பெற்ற நாடாக விளங்கியுள்ளது. மதுரையை இராசராச பாண்டியன் ஆட்சி செய்த காலத்தில் யாழிசைப் போட்டிகளில் பங்குபெற ஈழத்திலிருந்து யாழ் வித்தகர்கள் மதுரை சென்றுள்ளார்கள். எனவே ஈழத்துத் தமிழ் மன்னர்கள், வடபகுதியிலிருந்த இசைவாணர் காரணமாக அந்நிலப்பரப்புக்கு யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரைச் சூட்டியிருக்கலாம் என்பர்.

இக்கருத்தும் ஐதீகங்களையும், ஊகங்களையும் கொண்டிருக்கிறதே ஒழிய வலுவான வரலாற்று ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல.

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை விமர்சனம்

1928ஆம் ஆண்டில் வண.ஞானப்பிரகாசர் யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை பற்றிய தனது கருத்துக்களையும் விமர்சனங்களையும் “யாழ்ப்பாண வைபவமாலை விமர்சனம்” என்ற நூலில் எழுதி வெளியிட்டார். யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் வந்த காரணத்தை இந்நூலில் அவரும் கூறியிருந்தார்.¹¹

“யாழ்ப்பாண அரசர் காலத்தில் வடவிலங்கைத் தலைநகரி தமிழ் நூல்களில் யாழ்ப்பாணமென்றழைக்கப்பட்டதாகத் தோன்றவில்லை. அந்நூல்களிலெல்லாம் சிங்கைநகரையே பெரும்பான்மையும் நல்லூரைச்

சிறுபான்மையும் குறிக்கின்றன. யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயர் 15ம் நூற்றாண்டுச் சிங்கள நூல்களிற்றான் முதன்முதற் காணப்படும். “செல்லுகினி சந்தேசய”, “கோகில சந்தேசய” என்னும் இரு நூல்களிலும் அது “யாப்பாப் பட்டுன்” எனப் பெயரிடப்படுகின்றது.

இதனால் யாழ்ப்பாணப் பெயர் “யாப்பா-நெ” என்னும் சிங்களப் பெயரீட்டினின்று உண்டானதென்பர் ஆராய்ச்சி வல்லோர். இதுவே எம்மதமுமாம். யாப்பா (யகபத்) எனும் சொற்பகுதி நல்ல என்னும் பொருளுள்ள ஓர் மொழியாம். நே என்னும் பகுதி ஊர் எனப் பொருள்படும். ஆகவே “யாப்பா-நெ” “நல்லூர்” எனும் தமிழ்ப் பெயர்க்குச் சரியான சிங்களமாம். எனவே “யாப்பா-நெ”, “யாப்பாப் பட்டுன்” என்பவையிரண்டும் நல்லூர்- நல்லூர்ப் பட்டணம் எனும் தமிழ்ப் பெயர்களையே காட்டி நிற்கும். “யாப்பநெ” எனும் பெயர் “யாழ்ப்பாணம்” என மருவி வழங்கிய நாட்களிலே நம்புலவர்கள் யாழ்ப்பாணன் கதையை உருவகப்படுத்தி வைக்க அன்னோரைப் பின்பற்றிய மயில்வாகனப் புலவர் காலவரையறையிகந்து கவிவீர-ராகவன் என்னும் சமீபகாலத்து யாழ்ப்பாணனை பழைய காலத்துக் கற்பனையிலுள்ள யாழ்ப்பாணனுடன் சேர்த்து வைவமாலையிற் புகுத்தி விடுகின்றவரானார்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் யாழ்ப்பாடியின் வரலாறு சமுலமாக நிஷே-திக்கப்படவேண்டும் என்பது தெளிவு” என்கிறார் வண. ஞானப்பிரகாசர்.

யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் “யாப்பா-நெ என்னும் சிங்களப் பெயரீட்டினின்று உண்டானதென்பர் ஆராய்ச்சி வல்லோர்” என வண. ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். அவர் “ஆராய்ச்சி வல்லோர்” எனக் குறிப்பிடுவது சிங்கள அறிஞரான குணசேகர முதலியாரையே.

குணசேகர முதலியாரின் விளக்கம்.

சிங்கள அறிஞரான A.M.குணசேகர முதலியார் தாம் எழுதிய “இலங்கையின் இடப்பெயர் வரலாறு” என்ற நூலில் நல்லூர் என்ற வடஇலங்கைத் தலைநகரத்தின் பெயரே சிங்களத்தில் “யாப்பநெ” (நல்ல ஊர்) என அழைக்கப்பட்டதாகவும், யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் “யாப்பநெ” என்ற சிங்களப் பதத்தினின்றும் பெறப்பட்டதாக முதன்முதலில் எழுதினார். “யாப்பநெ” என்ற பதம் செலலிஹினி சந்தேசய, கோகில சந்தேசய ஆகிய சிங்கள நூல்களில் இடம்பெறுவதையும் அவர் எடுத்துக் காட்டினார்.

இலங்கையின் மேல்மாகாணத்தில் பாணந்துறையில் உள்ள “நல்லூர்” என்னும் கிராமம் சிங்கள மொழியில் “நல்லூருவ” என்று அழைக்கப்படும்போது வட இலங்கையின் நல்லூர் மட்டும் ஏன் “யாப்பநெ” ஆயிற்று என்ற கேள்விக்கு அவரால் பதிலிறுக்க முடியவில்லை.

பரணவிதான விளக்கம்.

பேராசிரியர் பரணவிதான எழுதிய “வட இலங்கையின் ஆரிய இராச்சியம்” என்ற கட்டுரையில் “யாப்பா பட்டின” என்ற சிங்களப் பதம் யாபா துறைமுகம் எனப் பொருள்தரும் என விளக்கினார்.¹²

வட இலங்கை யாவா (சாவகம்) தேசத்தவனான சந்திரபானுவின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த காலத்தில் “யாவா பட்டினம்” என்ற யாவா துறைமுகம் சிங்களத்தில் யாப்பா பட்டினமாகி அது பின்னர் தமிழில் யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் ஆகியது என விளக்கமளித்தார்.

சந்திரபானுவும் அவனது இனத்தினரும் தங்களை “சாவகர்” என அழைத்தார்களே ஒழிய “யாவர்” என அழைக்கவில்லை. சாவகன் கோட்டை, சாவகச்சேரி போன்று இத்துறை “சாவகன் பட்டினம்” எனப் பெயரடைந்திருக்குமே ஒழிய “யாவா பட்டினம்” எனப் பெயர் பெற்றிருக்காது.

சந்தேசய நூல்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தை “யாப்பநெ” எனக் குறிப்பிடும் முதல் சிங்களநூல் கோகில சந்தேசய ஆகும்.¹³ செலலிஹினி சந்தேசய இதன் பின்னர் வெளிவந்தது.¹⁴

சப்புமால் குமாரய (செண்பகப்பெருமாள்) என்ற ஸ்ரீ சங்கபோதி புவனேகபாகுவின் யாழ்ப்பாணப் படையெடுப்பை “சுயில் விடுதாதாக” (கோகில) விவரிக்கும் இந்த நூல்கள் யாழ்ப்பாணத்தை “யாப்பா பட்டுன்” “யாப்பநெ” ஆகிய பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றன.

புவனேகபாகுவின் (சப்புமல் குமரய) யாழ்ப்பாணப் படையெடுப்பு நடைபெற்ற ஆண்டு கி.பி.1450 ஆகும். ஆகவே கோகில சந்தேசய, செலலிஹினி சந்தேசய ஆகிய இரு சிங்கள நூல்களும் இப்படையெடுப்பு நடைபெற்ற கி.பி.1450க்குப் பின்னரே எழுதப்பட்டிருக்கமுடியும்.

திருமாணிக்குழிக் கல்வெட்டு

கி.பி.1370இல் குமாரகம்பணன் என்னும் விஜயநகர இளவரசன் மதுரைமேல் படையெடுத்து இஸ்லாமியர்களை விரட்டி, இழந்த சுதேச ஆட்சியைத் திரும்பவும் பாண்டிய நாட்டில் ஏற்படுத்தினான். முதலாம் தேவராயன் (கி.பி.1422-1446) காலத்தில் விஜயநகர அரசு பிரம்மாண்டமான பேரரசாகப் பெருவளர்ச்சியடைந்தது. லக்கண தண்டநாயகன் என்பவன் மதுரையில் தேவராயனின் பிரதிநிதியாக இருந்தான்.¹⁵

திருமாணிக்குழி என்ற இடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட 1432ம் ஆண்டிற்-குரிய கல்வெட்டு “யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்” “ஈழம்” ஆகிய இடங்களுக்கு

லக்கண தண்டநாயகன் குதிரைப்படை ஒன்றைக் கடல்வழியாக அனுப்பினான் எனக் குறிப்பிடுகிறது.

“யாழ்ப்பாணம்” என்பது ஒரு வெறும் நகரம் மட்டுமல்ல, கடல்துறையைக் கொண்ட ஒரு பட்டினம் என்பதும் இதனால் தெளிவாகிறது.

யாழ்ப்பாண வைபவமாலையை ஏளனஞ் செய்து “யாப்பா-நெ என்ற சிங்களப் பதத்திலிருந்தே யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் வந்தது” என்ற வண. ஞானப்பிரகாசரின் வாத்தத்தை திருமாணிக்குழிக் கல்வெட்டு வெடிவைத்துத் தகர்த்தெறிகிறது!

திருமாணிக்குழிக் கல்வெட்டு மட்டுமல்ல, பதினெனத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுதப்பட்ட திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் யாழ்ப்பாணத்தை “யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்” என்றே அழைக்கிறார்.¹⁶ இதிலிருந்து கோகில சந்தேசய, செலலிஹினி சந்தேசய ஆகிய நூல்கள் எழுதப்படுவதற்குப் பல காலத்திற்கு முன்பே “யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் / யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்” என்ற பெயர் ஈழத்திலிருந்து தமிழகம் ஈறாகப் பரவியிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

இந்தப் பின்னணியில் நோக்குமிடத்து கி.பி.1450இல் புவனேகபாகு நல்லூரின் மேல் படையெடுத்த காலத்திலேயே “யாழ்ப்பாணப் பட்டினம்” என்ற பெயர் வழக்கிலிருந்ததையும், இந்தப் பெயரையே சந்தேசய நூல்கள் “யாப்பா பட்டுன” எனக் குறிப்பிடுகின்றன என்பதும் தெளிவாகிறது.

பதினான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்தே தென்னகத்தின் நாயக்க மன்னர்களுக்கும் யாழ்ப்பாண அரசர்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்திருக்கின்றது என்பதை வண. ஞானப்பிரகாசர் அறிந்திருக்கவில்லை போலும், விஜயநகரப் பேரரசர்களினதும், தஞ்சாவூர் நாயக்கர்களினதும் சாசனங்களிலும் அவர்களது ஆட்சி பற்றிய ஆவணங்களிலும் யாழ்ப்பாணம் “யாழ்ப்பாண தேசம்”, “யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்” ஆகிய சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.¹⁷

யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் ஏற்கெனவே தமிழகத்தில் பரிச்சயமான வழக்கிலிருந்த ஆவணங்களில் பதிவு செய்யப்பட்ட பெயராக இருப்பதனால் இப்பெயரின் தோற்றத்தை அறிவதற்கு வரலாற்றில் நாம் இன்னும் முன்னோக்கிப் பார்க்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது.

அவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓர் ஆய்வின் பெறுபேறாக- இப்பெயர் ஏற்பட்ட காரணத்தைக் கூறும் ஒரு கோட்பாட்டை- வரலாற்று, இலக்கிய மூலங்களின் துணைகொண்டு இக்கட்டுரை முதல் தடவையாக முன்வைக்கிறது.

யம்புத் தீவு

புராதன இலங்கையின் வடபகுதியை நாகநாடு என்றும், தென்பகுதியை இரத்தினதீபம் என்றும் கூறும் மணிமேகலை அக்காலத்தைய யாழ்ப்பாணத் தீவகத்தை சம்புத்தீவு, மணிபல்லவம் ஆகிய பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றது.¹⁸ நாகமக்கள் வாழ்ந்த இலங்கையின் வடபகுதியை மகாவம்சம் நாகதீபம் எனக் கூறுகின்றது. இந்த நாகதீபம் யம்புத் தீவையும் உள்ளடக்கியிருந்தது.¹⁹

கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் புத்தபிரான் பரிநிர்வாணம் அடைந்தபின், முதலாவது பௌத்த சங்கத்தைக் கூட்டுவதற்கு முன்னர் அவரது சீடர்கள் இந்தியக் கண்டத்தின் பல பகுதிகளுக்கும் தர்ம யாத்திரையினை மேற்கொண்டார்கள். அவர்கள் யாத்திரை சென்ற இடங்களில் யம்புத் தீவும் ஒன்றென மகாவம்சம் பதிவுசெய்திருக்கிறது.²⁰

இந்திய இலக்கியங்களில் யம்புத்தீவு, நாவலந்தீவு ஆகிய பதங்கள் சில சமயங்களில் இந்திய கண்டம் முழுவதையும் குறிப்பிடும் பெயராகவும் உபயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் இங்கே இப்பதம் யாழ்ப்பாணத் தீவகத்தைக் குறித்து நிற்கிறது.

யம்பு கோவளம்.

யம்புத்தீவின் வடகரையில் இருந்த பிரபல துறைமுகம் “யம்பு கோவளம்” என அழைக்கப்பட்டது. கோவளம் என்றால் பெரிய வழி என்று பொருள்படும். யம்புத் தீவுக்குச் செல்லும் பெருவழியாக விளங்கிய இக்கடல்துறை யம்புகோவளம் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. மகாவம்சம் இத்துறைமுகத்தை யம்புகோள எனச் சொல்கிறது.²¹ யம்புகோள என்பது யம்புகோவளம் என்பதன் பாளிப்பதமே. யாழ்ப்பாணத்தில் சழிபுரத்திற்குச் சமீபமாக- கீரிமலைக்கு மேற்கே உள்ள இத்துறை இன்றும் சம்புத்துறை, சம்பில்துறை ஆகிய பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

புராதன யாழ்ப்பாணத்தின் புகழ்பெற்ற துறைமுகமாக விளங்கியது யம்புகோவளம். அக்காலத்தில் வட இந்தியாவிலிருந்தும் தமிழகத்தின் காவிரிப்பூம்பட்டினம், நாகபட்டினம் ஆகிய துறைகளிலிருந்தும் வர்த்தக, பிரயாணக் கப்பல்கள் வந்திறங்கிய முக்கிய துறைமுகமாக யம்புகோவளம் விளங்கியது. புத்தகாயாவுக்குச் செல்லும் யாத்திரீகர்கள் யம்புத்துறையிலிருந்தும், காயாத்துறையிலிருந்தும் (இன்றைய காங்கேசன்துறை) பிரயாணம் செய்தார்கள்.

தேவநம்பிய திஸ்ஸன் (கி.மு.247-207) காலத்தில் யம்புகோளத் துறைமுகத்தினூடாக மௌரியப் பேரரசனான அசோகனுக்குப் பரிசுப்

பொருட்கள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டமைக்கான குறிப்புக்கள் மகாவம்சத்தில் இடம்பெறுகின்றன.

இந்த யம்புகோளப் பட்டினத்திலேயே புத்தபிரான் மெய்யறிவு பெற்ற போதிமரத்தின் கிளையோடு சங்கமித்தை பாடலிபுரத்திலிருந்து மரக்கலத்தில் வந்திறங்கினாள். அநுராதபுர அரசனான தேவநம்பிய திஸ்ஸன் அவளது வரவை எதிர்பார்த்து யம்புகோளத்தில் பாடி போட்டிருந்தான். மகத்துவம் பொருந்திய போதிமரக்கிளையைப் பெறுவதற்காக சமுத்திரக்கரையில் ஓர் அழகிய மண்டபமும் அமைத்தான்.²²

யம்புப் பெருந்தெரு

யம்புகோளப் பட்டினத்திலிருந்து அநுராதபுரம் வரை ஒரு பெருந்தெரு இருந்ததை மகாவம்சம் எடுத்துரைக்கிறது. இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களுடன் இப்பெருந்தெருவினால் இணைக்கப்பட்டிருந்தது.²³ யம்புத்துறையில் ஆரம்பமாகிய இப்பெருந்தெரு, கந்தரோடை வழியாகச் சென்று- நாகபுரக் கடல்நீரேரியைக் கடந்தபின்பு நகரியிலிருந்து மாதோட்டம் வரை சென்று, அங்கிருந்து அநுராதபுரத்தைச் சென்றடைந்தது. மாதோட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளின்போது 40 அடி அகலமான ஒரு பெருந்தெருவின் போக்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையிலிருந்து மகாவம்சம் கூறும் இப்பெருந்தெரு பற்றிய விவரங்களை உறுதிசெய்ய முடிகிறது.

யம்புப் பண்ணை

பண்டைய யாழ்ப்பாணத்தின் பொருளாதார நாகரீக வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்தவை- புராதன திராவிட மக்களின் பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரத்தோடு இணைந்த நீர்ப்பாசன, வெள்ளாண்மை விவசாயமும்- நெடுங்கடலில் பெருங்கலங்கள் ஓட்டிய சமுத்திர வர்த்தகக் கலாச்சாரமும் (Oceanic Commercial Culture) ஆகும்.

இச்சமுத்திர வர்த்தகக் கலாச்சாரத்தின் கபாடகங்களாக (Commercial Gateways) யம்புத்துறை (யம்புகோள), காயாத்துறை (காங்கேசந்துறை). பல்லவத்துறை (பல்லதித்த) ஆகியன விளங்கின. இவற்றில் உலகப்புகழ்பெற்ற துறையான யம்புப்பட்டினம் கந்தரோடை, பூநகரி, மாதோட்டம், அநுராதபுரம் ஆகிய புராதன நகரங்களோடு யம்புப் பெருந்தெருவினால் இணைக்கப்பட்டிருந்தது.

கிறீஸ்தாப்த காலத்திலிருந்தே இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் அரேபியா, ரோமாபுரி, மற்றும் கீழைத்தேச நாடுகளிலிருந்தும் வாணிபக் கப்பல்கள் வந்து வியாபாரம் மேற்கொண்ட உலகச் சந்தையைக்

கொண்டிருந்த யம்புப்பட்டினம் யம்புப்பண்ணை (Jambu Mart) எனப் பெயர்பெற்றிருந்தது.

இலங்கையின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் உள்நாட்டு வர்த்தகர்கள் தமது விளைபொருட்களுடன் யம்புப்பண்ணையை வந்தடைந்தனர். பிறநாட்டு வர்த்தகப் பொருட்களுடன் வந்த மரக்கலங்கள் யம்புத்துறையில் தங்கி, வணிகர்கள் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டார்கள். வர்த்தகர்கள் தங்கும் சத்திரங்களும், தங்குமடங்களும், வர்த்தகம் நடைபெறும் சந்தை மண்டபங்களும் கொண்ட உலகச் சந்தையாக யம்புப்பண்ணை விளங்கியது.

தமிழகத்து வணிகர்கள் மணிபல்லவத்தில் தங்கி வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்ட நிகழ்வுகளை மணிமேகலையில் இடம்பெறும் இப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.²⁴

“வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுடனேறிக்
கால்விசை கடுக்கக் கடல்கலக் குறுதலின்
மாலிதை மணிபல் லவத்திடை வீழ்த்துத்
தங்கிய தொரு நாள்”

-காதை 24, வரி 79-84

“கலஞ்செய் கம்மியர் வருக' எனக் கூஉய்,
இலங்குநீர்ப் புணரி யெறிகரை எய்தி
வங்கம் ஏறினன் மணிபல்லவத்திடைத்
தங்காது அக்கலஞ் சென்று சார்ந்திறுத்தலும்”

-காதை 25 வரி 124-127

யாப்பண்ணை (ZAPANE)

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கை, இந்தியா, சீனா ஆகிய நாடுகளுக்கு நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்ட மொகம்மதிய யாத்திரீகர்களான சுலைமான் (Suleyman), அபு செயத் (Abu Zaid) ஆகியவர்கள் யாழ்ப்பாணத் தீவகத்தை யாப்பணை (Zapane), யாப்பகே (Zapage) ஆகிய பெயர்களால் குறிப்பிடுகிறார்கள்.²⁵

கி.பி.850 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு வந்த சுலைமான் பாத பங்கய மலைக்கு (Adams Peak) யாத்திரை செய்ததையும்- இலங்கைத் தீவானது இரண்டு அரசர்களால் ஆளப்படுவதையும்- அவர்களில் ஒரு அரசன் யாப்பணை (Zapane) என்ற தீவகத்தை ஆட்சி செய்து வருவதையும் தனது பிரயாணப் பதிவேட்டில் பதிவு செய்திருக்கிறார். இதை ஆராயுமிடத்து “யம்புப்பண்ணை” என்ற பெயரே காலப்போக்கில்- பல நூற்றாண்டுகளில்- “யாப்பண்ணை” யாகத் திரிந்து அதுவே இந்த நாட்டின் பெயராக மாறியிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாப்பண்ணையாக இருந்த பெயர் பத்திற்கும் பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மேலும் மாற்ற-மடைந்து யாழ்ப்பாண தேசம் என வழங்கப்பட்டது. கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் கதிர்மலை (கந்தரோடை)யிலிருந்து ஆட்சிசெய்த உக்கிர-சிங்கன் அங்கிருந்து விலகி சிங்கை நகரில் (செங்கடக நகர்) புதிய அரசமையத்தை அமைத்தான்.²⁶

சிங்கை நகர் கடற்கரையோரமாக இருந்த ஒரு பட்டினம் என்பதை “கொட்டகம கல்வெட்டு” காட்டுகிறது.

“கங்கணம் வேற் கண்ணினையாற் காட்டினார் காமர் வளைப்
பங்கயற்கை மேற்றிலதம் பாரித்தார் - பொங்கொலி நீர்ச்
சிங்கை நகராரியனைச் சேரா வனுரேசர்
தங்கள் மடமாதர் தாம்”

இக்கல்வெட்டு சாசனத்தின் காலம் 14ஆம் நூற்றாண்டு.

சிங்கை நகரைத் தலைநகராகக் கொண்ட யாழ்ப்பாணம், அந்நகரம் துறைமுகத்தையும் கொண்டிருந்தபடியால் “யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்” எனப் பெயர்பெற்றது.

இந்த ஆய்வின் கருதுகோள்

இதுவரை கிடைத்த ஆதாரங்களின்படி யம்புப்பண்ணை என்ற பெயரே யாப்பண்ணையாகி- அதுவே பின்னர் யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் தோன்றக் காரணமாக இருந்தது என்பதே இந்த ஆய்வுமூலம் நான் முன்வைக்கும் கருதுகோள் ஆகும்.

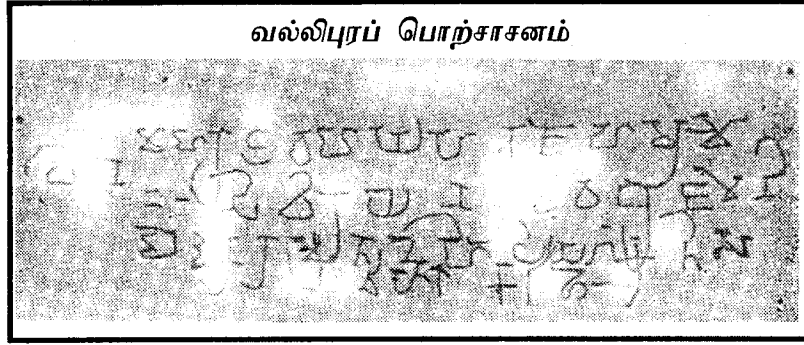
முதலில் யம்புத்துறைக்கும், யம்புப்பண்ணைக்கும் உரிய யாப்பண்ணை என்ற பெயர் காலகதியில்- பலநூற்றாண்டுக்கால இடைவெளியின் பின்னர்- யாழ்ப்பாணத் தீவகம் முழுவதற்கும் உரிய பெயராக மாறி- பின்னாட்களில் “பொங்கொலி நீர்க்கரையில்” அமைந்த- கடல்துறை கொண்ட சிங்கை நகர் அரச பட்டினம் “யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்” என்றும், இந்த நாடு “யாழ்ப்பாண தேசம்” என்றும் அழைக்கப்படலாயிற்று.

“யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்”, “யாப்பண்ணை” ஆகிய பெயர்களிலிருந்தே பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் சிங்கள இலக்கியங்கள் கூறும் “யாப்பா பட்டுன” “யாப்ப நெ” ஆகிய பதங்கள் உருவாக்கப்பட்டன என்பதே ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கருத்தாகும்.

அடிக்குறிப்பு

1. மணிமேகலை (உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு): சென்னை, 1956. காதை 8 வரி 54; காதை 9 வரி 21, 58; காதை 24 வரி 54, 169; காதை 25 வரி 178.
2. Mahavamsa (Wilhelm Geiger Edition): Colombo, 1950. ch.1 line 47
3. Rajavaliya (B.Gunasekara Edition): Colombo, 1911
4. ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி: யாழ்ப்பாண வைபவமாலை விமர்சனம், அச்சுவேலி, 1928.
5. கையாயமாலை (சா.வே.ஜம்புலிங்கம் பதிப்பு): சென்னை, 1939.
6. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (குல சபாநாதன் பதிப்பு): சன்னாகம், 1949.
7. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (குல சபாநாதன் பதிப்பு): 1949; பக்.23-24
8. இந்திரபாலா, கா.: யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம், கண்டி, 1972.
9. Pathmanathan, S.: The Kingdom of Jaffna, Colombo, 1978.
10. நடராஜன், வசந்தா: ஈழத்தமிழர் வரலாறு, கனடா, 1999: பக்.69
11. ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி: மே.சு. நூல் பக். 18-19
12. Paranavithana, S.: The Arya Kingdom in North Ceylon: Journal of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch- Vol. vii, part 2 (New Series) p.174
13. Kokila Sandesaya (P.S.Perera Edition): Colombo 1906; p.243
14. Selalihini Sandesaya (M.C. Fernando Edition): Moratuwa, 1956
15. Nilakanta Sastri, K.A.: A History of South India, Madras, 1958
16. திருப்புகழ்: அருணகிரிநாதர்: சைவசித்தாந்த சமூகம், சென்னை, 1935.
17. சிற்றம்பலம், சி.க.(பதிப்பு): யாழ்ப்பாண இராச்சியம்; யாழ்ப்பாணம் 1992, பக்.25
18. மணிமேகலை (உ.வே.சா.பதிப்பு): மே.சு.காதைகள்
19. Mahavamsa (Geiger Edition): ch i, line 47
20. Mahavamsa (Geiger Edition): ch iii, line 13
21. Mahavamsa (Geiger Edition): ch xix, lines 23, 28, 60
22. Mahavamsa (Geiger Edition): ch xix, The coming of the Bodhi Tree.
23. Mahavamsa (Geiger Edition): above chapter
24. மணிமேகலை (உ.வே.சா.பதிப்பு): காதை 24, 25
25. Suleyman & Abu Zaid: The account of India and China: Hakluyt Society, Delhi 1920, p.171
26. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (க.குணராசா பதிப்பு): யாழ்ப்பாணம், 2001, பக்.18-19

5. வல்லிபுரப் பொற்சாசனம் ஒரு மீளாய்வு

யாழ்ப்பாணத்தில் வல்லிபுரத்திலிருக்கும் விஷ்ணு கோயிலுக்குச் சமீபமாக இருந்த பௌத்த கோயில்களின் அழிபாடுகளைப் பற்றி அப்பகுதி மக்கள் பல தலைமுறைகளாக அறிந்திருந்தார்கள்.

1916ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசாங்க அதிபராக இருந்த லூயிஸ், வல்லிபுரத்தைப் பார்வையிடச் சென்ற சமயம் விஷ்ணு கோயிலின் பூசகர் அப்பகுதியிலிருந்த பௌத்த கோயில்களின் அழிபாடுகளை அரசாங்க அதிபரைக் கூட்டிச்சென்று காண்பித்தார்.¹

இதைத்தொடர்ந்து வல்லிபுரத்திலிருந்த பௌத்த கோயில்களின் அழிபாடுகள் இருந்த இடத்தில் அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்த அகழ்வுகளின்போது புராதன பௌத்த விகாரம் ஒன்றின் அஸ்திவாரத்தின் கீழ் புதைக்கப்பட்டிருந்த பேழையில் வல்லிபுரப்பொற்சாசனம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

39.16 அங்குல நீளமும் ஒரு அங்குல அகலமும் கொண்ட பொற்கட்டினாலான இச்சுருள் 69.5 கிரெய்ன் நிறையைக் கொண்டிருந்தது.

இப் பொற்கட்டின் நடுவில் பிராமி எழுத்துக்களால் பிராகிருத (பாளி) மொழியில் கீழ்க்கண்ட வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஸித்த* மகரஜ வஹயக ரஜேஹி அமெதெ
இஸிகிரயே நகதிவ புஜமெநி
படகர அதநெஹி பியகுகதிஸ
விஹர கரிதே

*ஸித்த - சித்தி கிடைக்கட்டும்; சாசனத்தின் ஆரம்பத்தில் இடம்பெறும் மங்கலச் சொல்.

இப் பொற்சாசனத்தை முதன்முதலாக வாசித்து இச்சாசனத்தின் மொழிபெயர்ப்பையும் அதன் பொருள் விளக்கத்தையும் பேராசிரியர் பரணவிதான “எப்பிகிராபியா சிலனிக்கா” (Epigraphia Zeylanica) என்ற இலங்கையின் கல்வெட்டுச் சாசன நூலின் நான்காவது பாகத்தில் வெளியிட்டிருந்தார்.²

இப்பொற்சாசனத்தில் காணப்பட்ட பிராகிருத மொழி வாசகங்களுக்கு பரணவிதான கீழ்வரும் இருவகையான மொழிபெயர்ப்புகளைக் கொடுத்திருந்தார்.

1. வஸப மகாராஜாவின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவரது அமைச்சரான
2. இஸிகிரய நாகதீவை நிர்வாகம் செய்யும்போது
3. படகர அத்தனாவில் பியகுகதிஸஸ
4. விகாரையைக் கட்டுவித்தான்.

இன்னொரு வகையான விளக்கம்:

1. வஸப மகாராஜாவின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவரது பிரதிநிதியான
2. இஸிகிரய நாகதீவை நிர்வாகம் செய்யும்போது
3. படகர அத்தனாவில் பியகுக திஸஸ
4. விகாரை கட்டப்பட்டது.

இனி பரணவிதான தரும் விளக்கங்களை வரிவரியாக ஆராய்வோம்.

மகரஜ வஹயக ரஜேஹி அமெதெ

“மகரஜ வஹயக” என்ற பதம் “வஹ மகாராஜாவின்” என்று பொருள்தரும். இச்சாசனத்தை ஆராய்ந்த பரணவிதான இதில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த, இலங்கையின் பெருநிலப்பரப்பில் காணப்பட்ட சாசனங்களை ஒத்திருப்பதாகக் கூறி-இதில் காணும் “வஹ” என்ற பதம் கி.பி.124-168 ஆண்டுக்காலத்தில் அனுராதபுரத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த வசபனைக் குறிப்பிடுவதாகத் தீர்மானித்தார். இதன் பிரகாரம் நாகதீபம் அனுராதபுர அரசனான வசபனின் மந்திரியால் நிர்வகிக்கப்பட்டது என்றும் தெரிவித்தார்.

இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட எல்லாக் கல்வெட்டுகளிலும் வசபனின் பெயர் “வஸப” அல்லது “வஹப” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றதே ஒழிய எந்தக் கல்வெட்டிலும் இந்த அரசனின் பெயர் “வஹ” என எழுதப்படவில்லை.

இலங்கையிலுள்ள புராதன சாசனங்கள் யாவற்றிலும் வஸப/வஹப எனக் குறிப்பிடப்படும் இந்த அரசன் வல்லிபுரப் பொற்சாசனத்தில் மட்டும் ஏன் “வஹ” எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றான் என்பதற்குப் பரணவிதான கொடுக்கும் விளக்கம் நமக்குப் பூச்சுற்றுவதாகவே இருக்கின்றது.

“வசபனின் பெயர் வடபகுதியில் வல்லிபுரத்தில் ஒருவிதமாகவும், இலங்கையின் மற்றைய பகுதிகளில் இன்னொருவிதமாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது” என்கிறார் பரணவிதான.

இந்த எழுத்து வடிவத்தின் மூலத்தை விளக்க வடமொழிப்பதமான “விருஷப” என்ற சொல்லை உதாரணமாகக் காட்டுகிறார். “விருஷப” என்றால் எருது அல்லது மேன்மையான பொருள் என்று கருத்துப்படும். வடமொழியில் “விருஷப” என்ற பதம் “விருஷ”, “ருஷ” எனச் சுருக்கப்பட்டதுபோல “வஹப” என்பது “வஹ” எனச் சுருக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிறார். என்ன ஏமாற்று வித்தை இது!

இலங்கையின் மற்றைய பகுதிகளில் இந்த மன்னனின் பெயரைப் பதிவுசெய்த வடமொழி, பிராகிருதம் தெரிந்த பௌத்தர்கள் ஏன் இந்த மன்னனின் பெயரை “வஹ” எனச் சுருக்கவில்லை என்பதற்கு எந்த விளக்கத்தையும் அவர் தரவில்லை.

இச்சாசனத்தை எழுதியவர் கல்வியறிவுள்ள, பிராகிருதமொழியில் பயிற்சிபெற்ற ஒரு பௌத்த பிக்குவாகவே இருந்திருக்கவேண்டும். அவருக்குத் தனது நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த மன்னனது பெயரைச் சரியாகப் பதிவுசெய்யத் தெரியவில்லை என்பது ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத வாதம்.

மேலும், வசபனின் ஆட்சி வடபகுதியை உள்ளடக்கியிருந்தது என்று மகாவம்சமோ, சூளவம்சமோ உரைக்கவில்லை. இலங்கை முழுவதும் அனுராதபுரத்தின் ஒற்றை ஆட்சியின்கீழ் ஆட்சிசெய்யப்பட்டது என்பதைக் கூறுவதில் மிக அக்கறைகொண்ட பாளி இலக்கியங்கள் வடபகுதிவரை வசபன் ஆட்சி பரந்திருந்தால், அப்பகுதியில் அவன் மேற்கொண்ட அரசியல் நடவடிக்கைகள் பற்றி நிச்சயமாகக் குறிப்பிட்டிருப்பார்கள்.

இன்னும், வசபனின் கல்வெட்டுக்கள் எதிலும் வடபகுதியில் அவன் ஆட்சி பரவியிருந்தது பற்றி எதுவிதமான தகவலும் இல்லை.

இவற்றை நோக்குமிடத்து வல்லிபுரப் பொற்சாசனத்தில் காணப்படும் “வஹ” என்ற பதம் வசபனைக் குறிப்பதாக பரணவிதான எடுத்த முடிவு

அவரது கற்பனை என்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது. வஹ என்ற அரசன் ஏன் கந்தரோடையிலிருந்து நாகதீபத்தை ஆட்சிபுரிந்த அரசனாக இருக்கக்கூடாது?

இச்சாசனத்தின் முதல்வரி இசிகிரயனை “ரஜேஹி அமெதெ” எனக் குறிப்பிடுகிறது. இதன் பொருள் ராஜ்யத்தின் பிரதிநிதி அல்லது அரச அதிகாரி என்பதாகும்.

இஸிகிரயே நகதிவ புஜமெநி

இச்சாசனத்தின் இரண்டாவது வரியில் காணப்படும் “இஸிகிரயே நகதிவ புஜமெநி” என்பதற்கு இஸிகிரயன் நாகதீபத்தை நிர்வகித்த பொழுதில் அல்லது நிர்வகித்த காலத்தில் என்று பொருள்.

இச்சாசனம் எழுதப்பட்டிருக்கும் பிராகிருத மொழியை நாட்டின் பிற இடங்களில் காணப்படுவது போன்ற “பழைய சிங்கள மொழி” எனக் கூறிய பரணவிதான இச்சாசனத்திலிருக்கும் சொற்களுக்கு “சிங்கள மொழி மூலங்களையும்” எடுத்துரைத்தார்.

அவர் “சிங்கள மொழி மூலங்கள்” எனக் கூறிய பதங்கள் சமஸ்கிருதமும் பிராகிருதமும்!

அப்படியிருந்தும் அவரால் இஸிகிரய என்ற பெயருக்கு வடமொழியிலிருந்தோ, சிங்களத்திலிருந்தோ மூலத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமையால் இப்பெயர் இந்நாட்டிற்குப் புறம்பானதொரு பெயர் என முடிவெடுத்தார்.

இஸிகிரயன் என்ற பெயர் “ராயர்” என்ற பதத்திலிருந்து பெறப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதிய பரணவிதானவிற்கு இது ஒரு தமிழ்ப்பெயர் என்று ஏன் தெரியவில்லை?

தமிழில் ராயர் என்பது ஒரு குழுத்தலைவரைக் குறிப்பிடும் பெயராகும். முடிநாகராயர், மழவராயர். பல்லவராயர், வசந்தராயர், காத்தவராயர் என்பன தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் பெயர்களாகும்.

இசிகிரயன் (இசிகிரய) என்ற தலைவன் வல்லிபுரத்திலிருந்து நாகநாட்டை நிர்வகித்த கந்தரோடை அரசனின் பிரதிநிதியாக இருந்திருக்கலாம்.

படகர அதநெஹி

பிராகிருத மொழியில் “அதநெ” என்றால் “ஆஸ்தானம்” என்று பொருள். “அதநெஹி” என்றால் “ஆஸ்தானத்தில்” என்று பொருள்படும்.

யாழ்ப்பாணத்தின் வடகரையிலிருக்கும் வல்லிபுர ஆஸ்தானத்தை இது குறிப்பிடுவதால் “படகர” என்பது “வடகரை” என்ற தமிழ்ப்பதத்தின் பிராகிருத வடிவம் என ஏற்றுக்கொள்வதில் தவறேதும் இருக்கமுடியாது.

“படகர அதநெஹி” என்றால் “வடகரை ஆஸ்தானத்தில்” என்பதே சரியான பொருள்.

பியகுகதிஸ விஹர கரிதே

இந்த வாசகத்திற்கு- இசிகிராயன் “பியகுகதிஸ விகாரை” என்ற பெயர்கொண்ட விகாரையைக் கட்டுவித்தான் அல்லது இசிகிராயனின் நிர்வாக காலத்தில் பியகுகதிஸ என்பவன் இந்த விகாரையைக் கட்டுவித்தான் என இருவிதமாகப் பொருள்கொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாணத் தீபகத்திற்கு அப்பால் மேற்குக்கடலில் உள்ள தீவுகளில் பெளத்தம் பரவியிருந்த முக்கியமான தீவு புங்குடுதீவாகும். இத்தீவை பாளிநூல்கள் பியங்கு தீபமெனவும், நம்பொத்த என்ற சிங்கள நூல் புவங்குதீவு எனவும் குறிப்பிடுகிறது.

பியங்குதீபம் தூய்மையில் சிறந்த பெளத்தர்கள் வாழ்ந்த இடம் என்பது மகாவம்சம் மூலம் அறியக்கிடக்கின்றது. துட்டகாமினி போரில் எல்லாளைக் கொன்றபின் தனது மாளிகைக்குத் திரும்பி, போரில் நடைபெற்ற கொடுமைகளை எண்ணி மனக்கவலையுற்ற நேரத்தில் பியங்குதீபத்தின் தவப்பள்ளியிலிருந்த தேரர் எண்மர் துட்டகாமினியிடம் சென்று அவனைத் தேற்றினார்கள் என்ற தகவலை மகாவம்சம் தருகிறது.³

வல்லிபுர விகாரையைக் கட்டுவித்தவரின் பெயர் பியகுகதிஸ என வல்லிபுரப் பொற்சாசனம் தெரிவிப்பதிலிருந்து, இந்த திஸ்ஸன் பியங்குதீபத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

வல்லிபுர எழுத்து வடிவங்கள்

வல்லிபுரப் பொற்சாசனத்தில் காணப்படும் எழுத்துக்களை ஆராய்ந்த பரணவிதான இச்சாசனத்தின் வரிவடிவம் இலங்கையின் பெருநிலப்பரப்பில் காணப்பட்ட கல்வெட்டுக்களின் பிராமி வரிவடிவமே எனக் கூறிய போதிலும் இந்த எழுத்துக்களின் தண்டுகளின் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள நீண்ட வளைவுகளைக் கவனிக்கத்தவறவில்லை.

இந்த வளைவுகளுக்கான காரணம் இச்சாசனம் கல்லிலல்லாது தங்கத்தகட்டில் எழுதப்பட்டதனால் ஏற்பட்டது எனப் பரணவிதான விளக்கமளித்தார். இச்சாசன எழுத்துக்கள் இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு உரியவை என்றும், இச்சாசனத்தின் மொழி இலங்கையின் பிற கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுவது போன்றே “ஆதிச் சிங்களப் பிராகிருதம்” எனவும் பரணவிதான தீர்ப்பளித்தார்.

இச்சாசனத்தில் காணப்படும் எழுத்துவடிவங்களை கல்வெட்டியலாளரான பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை இந்திய கல்வெட்டியல் நிபுணரான தானியின் உதவியுடன் மறுபரிசீலனை செய்து பின்வரும் உண்மைகளை நிறுவியுள்ளார்.⁴

1. வல்லிபுரப் பொற்சாசனத்தில் காணப்படும் எழுத்து வடிவங்கள் ஈழுத்தின் பிற இடங்களில் காணப்படும் எழுத்து வடிவங்களைவிடத் தனித்துவமானவை. இப்பொற்சாசனத்தில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் ஆந்திர மாநிலத்தில் - இஷ்வாகு வம்ச மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அமராவதி, நாகார்ஜுனா கொண்டா ஆகிய பெளத்த நிலையங்களில் உள்ள கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் எழுத்து வடிவங்களை ஒத்திருக்கின்றன. வல்லிபுரப் பொற்சாசனத்தின் பிராமி எழுத்துவடிவங்கள் இஷ்வாகு கால எழுத்துக்களைப் போன்று தண்டுகளின் கீழ்ப்பகுதிகள் வளைவுகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. பரணவிதான கூறியது போல இந்த வளைவுகள் பொற்தகட்டில் எழுதியமையால் ஏற்பட்டவை அல்ல! அவற்றின் உண்மையான வடிவமே அதுதான்!
2. வல்லிபுரச்சாசனத்தில் காணப்படும் அ, இ, உ, க, ம, ய, ற, வ, ள ஆகிய எழுத்துக்கள் நான்காம் நூற்றாண்டிற்குரிய அமராவதி, நாகார்ஜுனா கொண்டா சாசனங்களில் காணப்படும் அதே எழுத்து வடிவங்களாதலால், இவ்வரிவடிவங்கள் அங்கிருந்தே யாழ்ப்பாணத்தை வந்தடைந்து வல்லிபுரச்சாசனத்தில் இடம்பெறுகின்றன. இதிலிருந்து இச்சாசனத்தின் காலம் நான்காம் நூற்றாண்டாகக் கணிக்கப்படுகிறது. இவ்வரிவடிவங்கள் இலங்கையின் தென்பகுதிக் கல்வெட்டுக்களில் இடம்பெறவில்லை. அனுராதபுரத்தை வசம் மன்னன் ஆண்ட காலத்திற்கு இரு நூற்றாண்டுகளின் பின்னரே வல்லிபுரச் சாசனம் எழுதப்பட்டமையால் இச்சாசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் வஹமஹாராஜா வசபனாக இருக்கமுடியாது!
3. அக்காலத்தில் இந்தியாவின் எல்லாப் பிராந்திய மொழிகளும் பிராமி எழுத்துக்களைக் கொண்டே எழுதப்பட்டமையால் இவ்வரிவடிவம் ஒரு குறிப்பிட்ட மொழிபேசுவோரின் தனிச்சொத்தாக இருக்க-

வில்லை. ஆந்திர, கர்நாடக மாநிலங்களில் காணப்படும் பௌத்த மதக் கல்வெட்டுக்களில் பிராகிருத மொழியில், பிராமி எழுத்துக்களைக் கொண்டே சாசனங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

பரணவிதானவின் கூற்றுப்படி இலங்கையின் பிராகிருத எழுத்துக்களை "சிங்களப் பிராகிருதம்" என ஏற்றுக்கொள்ளும் அறிஞர்கள், இச் சிங்களப் பிராகிருதம் எப்படி ஆந்திராவிலும், கர்நாடகத்திலும் வழக்கத்திலிருந்தது என்பதற்கான விளக்கத்தைத் தருவார்களா?

தென்னாசிய சாசனங்களை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் சிற்றம்பலம் இக்காலகட்டத்தில் தமிழ்நாடு தவிரந்த ஏனைய பகுதிகளில் கல்வெட்டுக்கள் யாவும் பிராகிருத மொழியிலே எழுதப்பட்டிருப்பதையும் - இப்பண்பைப் பின்பற்றியே அமராவதி, நாகார்ஜுனா கொண்டா பகுதிகளில் பௌத்தத்தை ஆதரித்த இஷ்வாகு அரசவம்சத்தினரும் தமது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட, திராவிட மொழியான தெலுங்கு வழக்கிலிருந்த பிரதேசங்களில் பிராகிருத மொழியிலேயே பௌத்தமத சாசனங்களை எழுதி வைத்திருப்பதையும் - எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.⁵

வல்லிபுரச் சாசனத்தைக் கொண்டு இப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் சிங்களப் பிராகிருதம் பேசினார்கள் எனக்கொள்வது - ஆந்திர மாநிலத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டு இப்பகுதி மக்கள் தெலுங்கு பேசவில்லை, பிராகிருதம் பேசினார்கள் எனக்கொள்வது போன்ற தவறான கணிப்பாகும்.

வல்லிபுரப் பொன்னேட்டு மொழி பௌத்த சமயப் பதிவேட்டு மொழியே ஒழிய, ஓர் இனத்தின் பேச்சு மொழியே அல்ல! பௌத்த மத சாசன மொழியான பிராகிருதத்தை மக்களின் பேச்சுமொழியாக பரணவிதான இனம்கண்டது மாபெரும் தவறாகும்!

பரணவிதான வல்லிபுரச் சாசனத்தை ஒருபுறச் சார்வான, பாரபட்சமான கண்களுடனே அணுகியிருக்கிறார் என்பதில் எதுவிதமான சந்தேகமும் இல்லை. இவரது தவறான முடிபுகள் பல வரலாற்றாசிரியர்களை புராதன யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்கள மக்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்றும், யாழ்ப்பாண அரசு (நாகதீப அரசு) அநுராதபுர அரசின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தது என்றும் எழுதுவதற்கு ஏதுவாயிற்று.

சாசனம் சாற்றும் சரித்திரச் சான்றுகள்

நாகதீபம்

இலங்கையின் பௌத்தமத வரலாற்று நூல்களான மகாவம்சம், தீபவம்சம் ஆகியன இலங்கையின் வடபகுதியை "நாகதீப", "நகதிவ"

ஆகிய பதங்களால் குறிப்பிட்டுச் சொல்கின்றன. மணிமேகலை இந்நிலப்பகுதியை "நாகநாடு" எனக் கூறுகின்றது.⁶

இலங்கையின் மேற்குக்கரையோரமாக கதம்பநதியின் (அருவியாறு) முகத்துவாரத்திலுள்ள அரிப்பு என்ற இடத்திலிருந்து - அவ்வாற்றுப் படுக்கை நிலங்கள் வழியாக நாகபொக்கணை வரைக்கும் - நாகபொக்கணையிலிருந்து கிழக்குக்கரையோரமாக திரிசுடத்தை (திருக்கோணமலை) உள்ளடக்கிய ஒரு கோட்டுக்கு வடக்கேயுள்ள பிரதேசம் யாவும் நாகதீபம் என அழைக்கப்பட்டது.

நாகதீபத்தில் இன்றைய யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, அதைச் சுற்றியுள்ள தீவுகள், திருக்கோணமலை, முல்லைத்தீவு, பூநகரி, மாந்தை, மன்னார், மதவாச்சி (மகாவில்லாச்சி), வவுனியா ஆகிய பகுதிகள் அடங்கியிருந்தன. இருந்தபோதிலும், தமிழில் பாண்டித்தியதம் பெற்றதாகக் கூறிக்கொள்ளும் சில அறிஞர்கள் நாகதீபம் என்ற பெயர் நயினாதீவைக் குறிப்பிடுவதாகத் தீர்மானித்துள்ளார்கள். வையா என்ற யாழ்ப்பாண வரலாற்று நூல் நயினாதீவை "நாகநயினாதீவு" எனக் கூறுவதால் ஏற்பட்ட மயக்கமாக இது இருக்கலாம்.

இசிகிராயன் (இஸிகிரய) என்ற தமிழ்ப்பெயர் கொண்ட தலைவன் வல்லிபுரத்திலிருந்து நாகதீபத்தை நிர்வாகம் செய்தான் என்ற சாசனக் கூற்று நாகதீபம் என்பது நயினாதீவு என்ற சிறியதீவாக இருக்கமுடியாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. மேலும் புங்குடுதீவு (பியங்குதீப) இந்த நாகதீபத்தின் ஒரு பகுதியே என்பதையும் இச் சாசனம் சுட்டிநிற்கிறது.

மொத்தத்தில் மகாவம்சம், தீபவம்சம் ஆகிய நூல்கள் இலங்கையின் வடபகுதி முழுவதையும் நாகதீபம் எனக்குறிப்பிடுவதையே வல்லிபுரப் பொற்சாசனமும் ஊர்ஜிதம் செய்கிறது.

நாகதீப அரசு

கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் மகோதரன், சூளோதரன் ஆகிய நாக மன்னர்கள் நாகதீபத்தின் அரசரிமைக்காகப் போர்புரிந்த வரலாற்றை மகாவம்சம் எடுத்துரைக்கிறது.⁷

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வளைவாணன், புண்ணியராசன் ஆகிய தமிழ் நாகஅரசர்கள் நாகநாட்டை ஆட்சிபுரிந்த செய்தியை மணிமேகலை கூறுகின்றது.⁸

இவற்றின் தொடர்ச்சியாக கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் இசிகிராயன் என்ற தமிழ்த்தலைவன் வல்லிபுரத்திலிருந்து நாகதீபத்தை நிர்வாகம் செய்த தகவலை இப்பொற்சாசனம் தருகிறது. கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில்

6. பண்டைய ஈழத்தின் பஞ்ச ஈஸ்வரங்கள்

பண்டைய ஈழநாட்டின் கடற்கரையோரங்களில் இத்தீவகத்தின் நான்கு திசைகளிலும் புராதனமான ஐந்து சிவதலங்கள் இடம்பெற்றிருந்தன. இத்தலங்கள் இலங்கைக்கு விஜயன் வந்ததாகச் சொல்லப்படும் காலத்துக்கு முன்னதாகவே கட்டப்பட்டு மழை, காற்று, புயல் போன்ற இயற்கையின் கோரங்களால் பழுதடைந்து காலத்திற்குக்காலம் இந்நாட்டையாண்ட அரசர்களால் புனர்நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட வரலாறுகளை ஈழத்து சரித்திர ஏடுகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

இவை யாழ்ப்பாணத்தின் வடமுனையில் நகுலகிரியிலிருந்த திருத்தாம்பலேஸ்வரம்-கிழக்குக்கரையில் திரிசூடமலையிலிருந்த திருக்கோணேஸ்வரம்-தெற்கே தேவேந்திர முனையிலிருந்த சந்திரமௌலீஸ்வரம்-மேற்குக் கரையோரமாக சிலாபத்திற்கு அருகாமையிலிருந்த முனிஸ்வரம், மாதோட்டத்திலுள்ள திருக்கேதீஸ்வரம் ஆகிய திருத்தலங்களாகும்.

கடற்கரையிலே- புனித தீர்த்தங்களுக்கும் புராதன துறைமுகங்களுக்கும் அருகாமையிலிருந்த இக்கோவில்கள் புகழ்பெற்ற வழிபாட்டுத்தலங்களாக மட்டுமல்லாது இக்கோயில்களின் நெடிதுயர்ந்த கோபுரங்கள் நெடுங்கடலோடிவரும் மரக்கலங்களுக்கு வழிகாட்டியாகவும், கலங்கரை விளக்கங்களாகவும் அந்நாளில் விளங்கி வந்திருக்கின்றன.

திருத்தாம்பலேஸ்வரம் (நகுலேஸ்வரம்)

யாழ்ப்பாணத்தின் வடமுனையில் புனித தீர்த்தமாக விளங்குவது கீரிமலை நீரூற்று. கீரிமலை என்ற பெயர் இக்காலத்தில் அந்த இடத்தின் பெயராக வழங்கப்பட்ட போதிலும் ஆதியில் இப்பெயர் நகுலகிரி என்ற கற்குன்றையே குறிப்பிட்டது.

கீரிமலை நீரூற்றுக்கு அரை மைல் கிழக்கே கடலலைகள் மோதிக் கொண்டிருக்கும் கற்பாறை தான் நகுலகிரி. இருபத்தைந்து நூற்றாண்டு-

களுக்கு முன்னர் இக்கட்பாறை கடலினுள் வெகுதூரத்துக்குத் துருத்திக்-கொண்டிருந்தது. இக்குன்றின் உச்சியில் கோபுரத்தோடு கூடிய கோயிலாக விளங்கிய தலம் இதுவென்பது ஐதீகம். கிறிஸ்துவுக்கு முன் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் விஜயன் இலங்கைக்கு வந்து புதிய அரசை ஆரம்பித்த சமயம் அழிவுற்ற நிலையிலிருந்த திருத்தாம்பலேஸ்வரத்தை திருத்திக் கட்டுவித்தான் என யாழ்ப்பாண வைபவமாலை உரைக்கின்றது.¹

இக்கோயில் கட்டப்பட்டிருந்த கற்பாறை கடல் அலைகளால் அரிக்கப்பட்டு காலகதியில் இக்கோயிலும் கோயிலோடுகூடிய கோபுரமும் கடலினுள் விழுந்து அழிந்து போயிற்று. கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் கந்தரோடையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட உக்கிரசிங்க மன்னன் இக்கோயிலை நகுலகிரிக்குச் சற்றுத் தள்ளி அது தற்போது இருக்குமிடத்தில் கட்டுவித்தான். உக்கிரசிங்கன் கட்டுவித்த கீரிமலைச்சிவன் கோயில் நகுலேஸ்வரம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டது.

கி.பி. 1621இல் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி இப்பிரதேசத்தின் இந்து ஆலயங்களை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். போர்த்துக்கேய அதிகாரிகள் போர்வீரர்களுடன் கீரிமலையை நோக்கி வருகிறார்கள் என்பதைக் கேள்வியுற்ற நகுலேஸ்வரர் கோவிலின் பிரதம குருக்களான பரசபாணி ஐயர் கோயிலின் ஆதிமூலத்திலிருந்த ஈஸ்வர-பார்வதி விக்கிரகங்களையும் அணிகலன்களையும் கோயிலின் கிணற்றில் போட்டுவிட்டு கிணற்றையும் மண்ணால் தூர்த்திவிட்டு தனது குடும்பத்தினருடன் தலைமறைவாகிவிட்டார்.²

போர்த்துக்கேய அதிகாரிகள் பல ஆண்டுகளாகத் தேடியும் பரசபாணி ஐயரையோ சிவன்கோவில் விக்கிரகங்களையோ கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பரசபாணி ஐயர் மட்டக்களப்புக்குச்சென்று அங்கே குடியேறியிருந்தார்.

கி.பி.1798ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தை நிர்வாகம் செய்த பிரித்தானியர்கள் சதேச மக்களைத் தத்தமக்குரிய மதக்கோயில்களைக் கட்டித் தமது சமய வழிபாடுகளை மேற்கொள்ள அனுமதியளித்தார்கள்.³ கீரிமலையில் நகுலேஸ்வரர் ஆலயம் திரும்பவும் கட்டப்பட்டு, கோயில் கிணற்றிலிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட விக்கிரகங்கள் திரும்பவும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு மூலஸ்தான மூர்த்திகளாக அமர்த்தப்பட்டன.

சமீபகாலங்களில் இலங்கையின் சிங்கள இராணுவம் இவ்விடத்தில், மேற்கொண்ட அடாவடித்தனங்களைத் தொடர்ந்து இப்புராதன ஆலயம் மீண்டும் அழிவுற்ற நிலையை அடைந்திருக்கிறது.

திருக்கோணேஸ்வரம்.

ஈழநாட்டின் சிவதலங்களில் மிகப்புராதனமானதாகக் கருதப்படும் கோணேஸ்வரர் ஆலயம் கிழக்குக் கடற்கரையில் திரிகூடம் என அழைக்கப்பட்ட மலையின் உச்சியில் அமைந்திருக்கிறது. இம்மலைத் தொடரிலுள்ள சிவனின் இருப்பிடமாகக் கருதப்படும் திருக்கைலாய-மலைக்குத் தெற்கே இத் திரிகூடமலை இருந்தமையால் இம்மலை தென்கைலாயம் அல்லது தக்ஷிண கைலாயம் என அழைக்கப்பட்டது.

கி.மு. 900ஆம் ஆண்டு காலத்தில் இலங்காபுரி மன்னன் இராவணன் தொழுதுவணங்கிய திருத்தலமாக திருக்கோணேஸ்வரம் புகழ்பெற்றிருப்பது இந்த ஆலயத்தின் தொன்மையைக் கூறும் ஐதீகம். இக்கோவில் அமைந்திருக்கும் திரிகூடமலையில் உள்ள கற்பாறையில் காணப்படும் பிளவு இன்றும் இராவணன் வெட்டு என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகிறது.

கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் அனுராதபுர அரசனான மகாசேனனால் கோகரணத்திலிருந்த சிவ ஆலயம் அழிக்கப்பட்ட செய்தியை மகாவம்சம், மகாவம்ச திக்கா ஆகிய ஏடுகள் பதிவு செய்திருக்கின்றன.⁴

கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் சைவ நாயன்மார்களில் ஒருவரான திருஞானசம்பந்தர் கோணமலை நாயகனை போற்றித் தேவாரப்பதிகம் பாடினார். 14ஆம் நூற்றாண்டில் அருணகிரிநாதர் இத்தலத்தின் பெருமைகளைத் திருப்புகழில் குறிப்பிட்டார்.

அழிவுற்ற நிலையிலிருந்த இக்கோயிலை கி.பி. 1263 ஆண்டுகாலத்தில் மதுரைப் பாண்டிய மன்னனான ஜாதவர்ம பாண்டியன் திருத்திக் கட்டுவித்ததாக கோணேஸ்வரர் கோவிலுக்குரிய கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. கோயிலையும் கோயிலுக்குரிய குளத்தையும் திருத்தி அமைத்தமையால் இம்மன்னன் அக்கல்வெட்டில் "குளக்கோட்டன்" எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றான்.

கி.பி. 1270-1620 ஆண்டுக்காலங்களில் திருக்கோணேஸ்வரம் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் மேற்பார்வையில் திரிகோணமலைச் சிற்றரசர்களின் பாதுகாப்பிலிருந்து வந்தது. யாழ்ப்பாண மன்னனான ஐயவீர சிங்கை ஆரியன் (கி.பி. 1380-1410) இக்கோவிலின் வரலாற்றை "தக்ஷிண கைலாயபுராணம்" என்றபெயரில் தனது ஆஸ்தான கவிஞரைக்கொண்டு எழுதச் செய்தான். இன்றுவரை இந்நூல் திருக்கோணேஸ்வரத்தின் தலபுராணமாக விளங்கி வருகிறது.⁵

பதின்நான்காம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் திருக்கோணேஸ்வரத்தின் புகழ் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் யாவற்றிலும் பரவியிருந்தது.

கோணேஸ்வரையும், மாதுமை (மாது+உமை) அம்பாளையும் தரிசிக்க ஆண்டுதோறும் ஏராளமான யாத்திரீகர்கள் திரிகூடத்துக்கு விஜயம் செய்தார்கள். இக்கோவில் இருந்தநகரம் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது எனவும்- வேதம் கற்ற அந்தணர்கள் இக்கோவிலை வெகு சிறப்பாக நிர்வாகம் செய்து வந்தார்கள் என்றும் அருணகிரிநாதர் அறியத்தருகிறார்.

கி.பி. 1624இல் திரிகோணமலையைக் கைப்பற்றிய போர்த்துக்கேயர் இந்த ஆலயத்தை இடித்து அக்கற்களைக்கொண்டு திரிகோணமலைக் கோட்டையைக் கட்டினார்கள். கோயிலின் ஒருபகுதி இடித்து கடலுக்குள் தள்ளப்பட்டது.

போர்த்துக்கேய ஆவணங்களிலிருந்து பின்வரும் தகவல்களைப் பெற முடிகின்றது. கோணேஸ்வரர் கோயிலுக்குச் செல்லும் மலைப்பாதையில் மூன்று கோவில்கள் இருந்தன. முதலாவது உச்சியில் (First summit) முதற்கோவிலும், இடைவெளியில் இரண்டாவது கோயிலும், மலையுச்சியில் பிரதம ஆலயமும் இடம்பெற்றிருந்தன. மலையுச்சியில் இருந்த ஆலயம் 600 பாகம் (Fathoms) நீளமும் 60 அடி அகலமும் கொண்டதாக இருந்தது என அறியமுடிகின்றது.

1950ம் ஆண்டில் இக்கோயிலைத் திரும்பவும் அது முன்பு இருந்த இடத்தில் கட்டுவதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. பழைய கட்டிடங்களின் இடிபாடுகளை அகழ்ந்தபோது புராதன ஆலயத்தின் விக்ரிகங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு இவை ஈழமெங்கும் ஊர்வலமாக எடுத்தச்செல்லப்பட்டன. 1963ஆம் ஆண்டில் திருக்கோணேஸ்வரர் ஆலயம் திரும்பவும் கட்டிமுடிக்கப்பட்டது. 1965ஆம் ஆண்டில் மைக் வில்சன் என்ற ஆங்கில நீர்முழுகி நீச்சல்காரர் (Deep sea Diver) கடலுக்கடியில் கிடக்கும் புராதன ஆலயத்தின் இடிபாடுகளைக் கண்டுபிடித்து அவற்றைப் புகைப்படம் பிடித்து வெளியிட்டார். இந்த இடிபாடுகளை வெளியே கொண்டுவர எந்தவிதமான முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

சந்திரமௌலீஸ்வரம் (சந்திரசேகரர் ஆலயம்)

ஈழநாட்டின் தெற்குத் திசையில் தேவேந்திரமுனை (Dondra Head) என அழைக்கப்பட்ட கடற்கரையில் சிவ ஆலயமான சந்திரமௌலீஸ்வரம் இருந்ததை கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டின் கிரேக்க யாத்திரீகர்களின் பிரயாணக் குறிப்புகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

கிறிஸ்தவ காலத்துக்குப் பிற்பட்ட முதலாம் ஆயிரத்தாண்டில் இலங்கையின் தென்கரையில் தமிழ் மக்களே வாழ்ந்தார்கள் என்பதை காலியில் கண்டெடுத்த- தமிழ் சீனம் ஆகிய மொழிகளைக்கொண்ட 10ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பல நூற்றாண்டுகளாகப் புகழ்பெற்று விளங்கிய இக்கோயிலை 17ஆம் நூற்றாண்டில் போர்த்துக்கேயர் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கினார்கள். அவர்கள் எழுதிவைத்துள்ள குறிப்புகளின்படி இந்த ஆலயத்தில் பல பிராமணக்குருமார்கள் பணியாற்றியதாகவும் இக்கோயில் 108 தேவதாசிகளைக் கொண்டிருந்தது என்பதையும் அறிய முடிகிறது. இக்கோவில் கோபுரத்தின் உச்சியில் தங்கத்தகடுகள் பதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் சூரிய ஒளிபட்டு ஜவ்லிக்கும் இத்தகடுகள் கடலில் வரும் கப்பல்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்ததையும் இக்குறிப்புகள் மேலும் தெரிவிக்கின்றன.

தேவேந்திரமுனை என்ற தமிழ்ப்பெயர் கொண்ட இந்த இடத்தை போர்த்துக்கேயர் “தொந்திரா முனை” என்றும் பின்னாளில் வந்த ஆங்கிலேயர் “தொந்திரா தலை” என்றும் பெயரிட்டார்கள். காலப்போக்கில் இப்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் தொகை குறைந்து இந்த இடம் சிங்கள மக்கள் வாழும் பிரதேசமாக மாறியது. சிங்கள மக்கள் இப்போது இந்த இடத்தை “தேவிநுவர்” என அழைக்கிறார்கள்.

சந்திரமௌலீஸ்வரர் ஆலயத்தின் இடிபாடுகள் காணப்பட்ட இடத்தில் “விசித்திராம விகார” என்ற புராதன பௌத்த விகாரை இருந்தது எனச் சொன்ன பௌத்தகுருமார்கள் சமீபகாலத்தில் “ஒத்திலிம விகார” என்றொரு பௌத்த ஆலயத்தை இவ்விடத்தில் கட்டியிருக்கின்றார்கள்.

1998ஆம் ஆண்டில் இப்பௌத்த விகாரையின் முன்புறம் புதிய கட்டிடவேலைகள் செய்வதற்காக அகழப்பட்டபோது நான்கு அடி உயரமும், இரண்டரை அடி விட்டமும் கொண்ட பெரிய சிவலிங்கமும், அதற்கருகாமையில் ஒரு நந்தியும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இச்சிவலிங்கத்தின் பருமனையும், வேலைப்பாட்டையும் கவனித்த அறிஞர் பலர் இது சந்திரமௌலீஸ்வரர் ஆலயத்தின் மூலமுர்த்தி எனக் கருதுகின்றார்கள். சிங்கள பௌத்த குருமார்களோ இவை தங்கள் பௌத்த கோயிலுக்கு உரிமையான சிவதேவாலயக் (Siva Devale) கருவூலங்கள் எனச் சொல்கிறார்கள்.⁶

ஈழத்தின் பண்டைய பஞ்ச ஈஸ்வரங்களில் இன்று இல்லாது அழிந்து விட்ட தலம் சந்திரமௌலீஸ்வரம்.

முன்னீஸ்வரம்.

இலங்கையின் மேற்குக் கடற்கரையில், சிலாபத்திலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவில் இருப்பது முன்னீஸ்வரம் ஆலயம். வெகு தொன்மையான, முந்தோன்றிய ஆலயமாதலால் இது முன்னை-ஈஸ்வரம் என அழைக்கப்படுகிறது.

இலங்காபுரியில் இராமருக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தில், சிவனின் மகா பக்தனான இராவணனைக் கொன்று தோஷத்தை நீக்கும் பொருட்டு இலங்கையில் முன்னீஸ்வரத்தையும், இந்தியக் கரையில் இராமேஸ்வரத்தையும் இராமர் கட்டுவித்து தனது பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்டார் என்பது ஐதீகம்.

முன்னீஸ்வரர் வடிவாம்பிகை சமேதராகக் கொலுவீற்றிருந்த இந்த ஆலயம் ஈழத்தின் செல்வச் செழிப்புமிக்க ஆலயமாக விளங்கியது. பல ஏக்கர் நெல்வயல்களும், பல கிராமங்களும் இக்கோயிலுக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. சிலாபக் கடலில் முத்துக்குளிப்புத் தொழிலிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயின் ஒரு பகுதியை ஈழத்து மன்னர்கள் இந்த ஆலயத்திற்காகச் செலவிட்டார்கள்.

போர்த்துக்கேயர் இந்நாட்டின் இந்துக் கோயில்களுக்கு இழைத்த அநீதி, முன்னீஸ்வரத்தையும் விட்டுவைக்கவில்லை. கோயில் செல்வங்கள் குறையாடப்பட்டு, கோயிலும் அழிக்கப்பட்டது.

இக்கோயில் அழிக்கப்பட்ட போதிலும், கோயில் இருந்த இடத்தில் ஒரு சிவலிங்கத்தை அமைத்து, போர்த்துக்கேய அதிகாரிகளுக்குத் தெரியாமல் மக்கள் வழிபட்டுவந்தார்கள். இக்கோயில் அழிக்கப்பட்டு இருநூறு ஆண்டுகளின் பின்னர் சிலாபக்கடலில் மீன்பிடிக்கச் சென்ற ஒரு மீனவனின் வலையில் அம்பாள் விக்கிரகம் ஒன்று சிக்கண்டது. முன்னீஸ்வர லிங்கத்திற்குப் பூசை செய்துவந்த அந்தணர், அவ்விக்கிரகம் பண்டைய ஆலயத்திலிருந்த வடிவாம்பிகை அம்மனின் விக்கிரகம் என இனங்கண்டு கொண்டனர். 1753ஆம் ஆண்டில் முன்னீஸ்வரம் கோயில் மீண்டும் கட்டப்பட்டு, வடிவாம்பிகை அம்மனின் திருவுருவம் கோயிலில் இடம்பெற்றது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தின் பிரபல சிவாச்சாரியாரான பிரம்மஜீ குமாரஸ்வாமிக் குருக்கள், இந்த ஆலயத்தை அதன் புராதன பெருமை விளங்குமாறு பெரிய அளவில் கட்டுவிக்க பகீரதப்பிரயத்தனம் செய்து 1875இல் இப்போது இருக்கும் கோயிலைக் கட்டிமுடித்தார். 1919இல் மேலும் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. 1963ஆம் ஆண்டில் கோயில் கோபுரம் கட்டிமுடிக்கப்பட்டது.

ஒருசமயம் தேவர்களையும், மனிதர்களையும் மகிஷாசுரன் என்ற அசுரன் வருத்தி வந்ததாகவும், அவன் பெற்ற தவவலிமையினால் சாதாரண தேவர்களாலும், தெய்வங்களாலும் அவனைக் கொலை செய்ய முடியவில்லை எனவும் புராணங்கள் கூறும். சிவபெருமான் “பிச்சாண்டி” என்ற அழகான வேட்டைக்காரன் உருவத்தில் தோன்றி, மோகினி உருவமெடுத்து வந்த மகாவிஷ்ணுவடன் புணர்ந்து அவர்களுக்கு ஹரிஹர புத்திரான ஸ்ரீ ஐயப்பன் பிறந்து மகிஷாசுரனை அழித்த சம்பவம் புராணக்கதை.

சிவபெருமான். பிச்சாண்டி வேடத்தில் தோற்றமளிக்கும் “பிச்சாண்ட முர்த்தியை” விக்ரகமாகக் கொண்ட ஆலயம் உலகிலேயே இது ஒன்றுதான் உள்ளது.

திருக்கேதீஸ்வரம்.

கிறீஸ்தாப்தத்திற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் கொற்கையும், மாந்தையும் தமிழக-ஈழகத்தின் இரட்டைப் பட்டினங்களாக விளங்கி வந்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை, மாதோட்ட நன்னகரின் சரித்திரப்புக்ழ பெற்ற ஆலயமாக திருக்கேதீஸ்வரம் விளங்குகிறது. மகா சிவராத்திரி நாளில் ஈழத்தின் நான்கு திசைகளிலிருந்தும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடி ஆதி அந்தமில்லாத ஜோதி நாயகனுக்குப் பெருவிழா எடுக்கும் திருத்தலம் இதுவாகும்.

கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து மாதோட்டப்பட்டினம் ஈழத்தின் தலையாய துறைமுகமாக விளங்கியது. பபிலோனியர்களும், எகிப்தியர்களும், சோழர்களும் பாண்டியர்களும்- ஒன்றுகூடி உலகச்சந்தை நடத்தும் கேந்திர நகரமாக விளங்கியது மாதோட்டம். முத்துக்குளிப்பதை முக்கிய தொழிலாகக் கொண்ட மக்களும், திரைகடலோடித் திரவியம் தேடும் மாலுமிகளும், பண்டமாற்று வியாபாரம் செய்யும் வாணிபர்களும் வாழ்ந்த - செல்வச்செழிப்புமிக்க இந்நகரின் திலகமாக விளங்கிய திருத்தலம் திருக்கேதீஸ்வரம்.

பாலாவி ஆறு கடலுடன் சேரும் சங்கமத்துறையில் நெடிதுயர்ந்த கோபுரங்களோடு, நெடுங்காலம் நிலைத்திருந்த இந்த ஆலயம், ஈழத்திலும் இந்தியாவிலும் நீண்ட புகழ்பெற்றிருந்தது. ஆறாம் நூற்றாண்டின் தமிழகத்தில்- சைவமதம் பிரம்மாண்டமான மறுமலர்ச்சி கண்ட அந்நேரத்தில்- திருஞானசம்பந்தர், சந்தரமுர்த்தி நாயனார் இருவரும் திருக்கேதீஸ்வரத்தின் மகிமையை தேவாரத் திருப்பதிகங்களாக இசைத்தார்கள்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் மாதோட்டத் துறைமுகம் மணல் படிந்து, அதன் துறைமுக ஸ்தானத்தை இழந்திருந்த சமயம்- பிற நாடுகளிலிருந்து விஜயம் செய்யும் தல யாத்திரீகர்கள் குறைவாக இருந்த காலத்திலும்- இவ்வாலயம் மங்காப் புகழுடன் பொலிவுற்றிருந்தது.

1589 ஆம் ஆண்டில் போர்த்துகேயர் இந்த ஆலயத்தை இடித்து, அக்கற்களைக்கொண்டு மன்னார்க்கோட்டையைக் கட்டினார்கள்.

1910ஆம் ஆண்டில் இக்கோயில் இருந்த இடத்தில் சிறியதொரு ஆலயம் கட்டப்பட்டது. இந்த ஆலயத்தை மீண்டும் பெரிய அளவில்- ஆதிமூலம், மண்டபங்கள், மடப்பள்ளிகள், தேரக் கொட்டகைகள்,

வாகனங்கள், கோபுரம், விமானம் ஆகியவற்றுடன் - மறுபிறப்புப் பெறவைத்த பெருமை சேர். கந்தையா வைத்தியநாதனுக்கே உரியது.⁷

அரசியல்வாதியாகத் தனது வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த இப்பெரியார், அரசியலைத் துறந்து தனது வாழ்க்கையைத் தெய்வத் திருப்பணிக்காகச் செலவிட்டார். 1950ஆம் ஆண்டுகளில் ஆரம்பித்த அவரது பணி 1976 இல் நிறைவுபெற்று, இத்தலம் மீண்டும் மக்களுக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டது.

அடிக்குறிப்பு

1. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (குல சபாநாதன் பதிப்பு): யாழ்ப்பாணம், 1949. பக்.6
2. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்: யாழ்ப்பாணம், 1915, பக். 76.
3. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. மே.கு.நூல் 1915
4. Mahavamsa (W.Geiger Edition): ch xxxvii -41
5. தக்ஷிண கைலாச புராணம் (இ.சி.இரகுநாதையர் பதிப்பு): யாழ்ப்பாணம், 1942
6. "Shiva Linga found at Devinuwara". *Newslanka*, London, 5 November 1998
7. Vaithyanathan, K. Thirukketheeswaram Papers: Colombo.

7. பௌத்தமும் தமிழரும்

பௌத்தத்திற்கும் தமிழ் மக்களுக்குமிடையேயிருந்த தொடர்புகள் அற்றுப்போய் இப்போது ஆயிரம் ஆண்டுகளாகின்றன. இலங்கையின் சிங்கள பேரினவாதம் செய்த அட்டுழியங்களினால் இன்றைய தமிழர்கள் பௌத்தத்தை ஒருவிதமான வெறுப்புடன் பார்ப்பதை நாம் தவிர்க்கமுடியாதுள்ளது. ஆனாலும் பௌத்தம் வரலாற்றுக் காலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே பெற்றிருந்த செல்வாக்கை எடுத்துக்காட்டுவது நமது கடமையாகும். ஈழத்தமிழ் அறிஞர்கள் அதிகமாக ஆய்வு செய்யாத ஒரு துறை இதுவாகும். சமீபத்தில் கந்தரோடையிலுள்ள பௌத்தமத சின்னங்களை அழித்துவிட வேண்டும் என ஒரு அறிஞர் கூட்டம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளும், யாழ்ப்பாணத்தில் பௌத்தமத சின்னங்கள் இருப்பதனால் ஒரு காலத்தில் அங்கே சிங்களவர்களே வாழ்ந்தார்கள் என ஒரு பிரபல தமிழ் எழுத்தாளர் எழுதியதும் இவர்களது வரலாற்று அறியாமையையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இணையத்தளமொன்றில் வெளியாகியிருக்கும் “யாழ்ப்பாணத்தில் பௌத்த மத எச்சங்கள்” என்ற ஆங்கிலக் கட்டுரை சிங்கள மக்களிடையே ஒரு பரபரப்பையும் வரலாறு அறிந்த தமிழ் அறிஞர்களிடையே நியாயமான ஒரு ஆதங்கத்தையும் ஏற்படுத்தி வருகிறது. தனது பெயரைக் குறிப்பிடாத இக் கட்டுரையாசிரியர் பின்வரும் கருத்துக்களை தனது கட்டுரையில் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

- 1) யாழ்ப்பாணம் என்ற பதம் தமிழ்ச் சொல் அல்ல, யாப்பனே என்ற சிங்களச் சொல்லின் தமிழாக்கமே யாழ்ப்பாணம்.
- 2) யாழ்ப்பாண மண்ணின் ஆதிவாசிகளான நாகர்கள் சிங்களவர்கள்.

- 3) பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் சோழப் படையெடுப்புக்களின் பின்னரே யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழர்களின் குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டன.
- 4) யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தரோடை, சன்னாகம், மல்லாகம், உடுவில், புலோலி, நிலாவரை, வல்லிபுரம், வவுனிக்குளம், உருத்திரபுரம் ஆகிய இடங்களில் பௌத்த மதக்கருவூலங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டு உள்ளன. ஆகவே இந்த இடங்களில் முன்னொரு காலத்தில் சிங்கள மக்களே வாழ்ந்தார்கள்.

இக்கட்டுரையின் பொய்த்திரையைக் கிழித்து அவரது ஆதாரமற்ற வரலாற்றுக் கருத்துக்களையும் அபத்தமான வாதங்களையும் எடுத்துக் காட்டி உண்மையான வரலாற்றை தகுந்த ஆதாரங்களுடன் எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

“யாழ்ப்பாணம்” பெயரின் தோற்றம்

புராதன காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு யம்பு, யம்புத்தீவு ஆகிய பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்தது. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் காவியமான மணிமேகலை இத்தீவகத்தை “சம்புத்தீவு” எனச் சொல்கிறது.¹

இத்தீவகத்தின் வடக்கே இருந்த பிரபல துறைமுகம் “யம்புகோவளம்” என அழைக்கப்பட்டது. கோவளம் என்றால் பெரியவழி என்று பொருள்படும். யம்புத்தீவுக்குச் செல்லும் பெருவழியான இக்கடல் துறை யம்புகோவளம் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. மகாவம்சம் இத்துறைமுகத்தை “யம்புகோள” எனச் சொல்கிறது.² யம்புகோள என்பது யம்புகோவளம் என்பதன் பாலிப்பதமே. யாழ்ப்பாணத்தில் சுழிபுரத்திற்குச் சமீபமாக உள்ள இத்துறை இன்றும் சம்புத்துறை, சம்பில்துறை ஆகிய பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அக்காலத்தில் வட இந்தியாவில் இருந்தும் தமிழகத்தின் காவிரிப்பூம்பட்டினம், நாகபட்டினம் ஆகிய துறைகளிலிருந்தும் வர்த்தக பிரயாணக் கப்பல்கள் வந்திறங்கும் முக்கிய துறையாக யம்புத்துறை விளங்கியது. புத்தகாயாவுக்குச் செல்லும் யாத்திரீகர்கள் யம்புத்துறையிலிருந்தும் காயாத்துறையிலிருந்தும் (இன்றைய காங்கேசன்துறை) பிரயாணம் செய்தார்கள்.

மத்திய காலத்தில் இந்தியாவின் பல இடங்களிலிருந்தும் அரேபிய, ரோம, கீழைத்தேச நாடுகளிலிருந்தும் வியாபாரக் கப்பல்கள் வந்து வியாபாரம் மேற்கொள்ளும் உலகச் சந்தையாக விளங்கிய யம்புயம்புப்பண்ணை எனப் பெயர் பெற்றது. காலகதியில் யம்புப்பண்ணை யாப்பண்ணையாகி அதுவே இத்தீவகத்தின் பெயராயிற்று. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் மொகம்மதிய யாத்திரீகர்களான சுலைமான், அபுசெயத் ஆகியோர்கள்

இத்தீவகத்தை “யாப்பனே”, “யாப்பகே” ஆகிய பெயர்களால் குறிப்பிடுகிறார்கள்.³

யாப்பண்ணை என்ற பெயரே பின்னர் யாழ்ப்பாணம் ஆனது. கி.பி 1432ல் மதுரையை ஆண்ட விஜயநகர இளவரசன் லக்கணதண்ட நாயகனின் திருமாணிக்குழிக் கல்வெட்டு யாழ்ப்பாணத்தை “யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்” எனக் குறிப்பிடுகிறது.⁴ பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுதப்பட்ட திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் யாழ்ப்பாணத்தை “யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம்” என அழைக்கிறார்.

சிங்கள இலக்கியத்தில் “யாபாபட்டுன” என்ற பெயர் இடம்பெறும் முதல் நூல் “கோகில சந்தேஸய” என்ற நூலாகும்.⁵ சப்புமால் குமரய என்ற ஸ்ரீசங்கபோதி புவனேகபாகுவின் யாழ்ப்பாணப் படையெடுப்பை விபரிக்கும் இந்த நூல் யாழ்ப்பாணத்தை யாபாபட்டுன எனக் கூறுகிறது. யாப்பனே என்பது யாபாபட்டுன என்ற பதத்தின் சுருக்கமே. இப்படையெடுப்பு நடைபெற்ற ஆண்டு கி.பி 1450 ஆதலால், அதன் பின்னரே இந்த நூல் எழுதப்பட்டிருக்க முடியும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக யம்புத்தீவு, யம்புப்பண்ணை, யாப்பண்ணை, யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம் ஆகிய பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்த ஒரு பூமியின் பெயரை சிங்களத்திலிருந்து மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்ட பெயர் எனக்கூறுவது அபத்தமான கற்பனையாகும்.

யாழ்ப்பாடியும் யாழ் சின்னமும்

மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர் எழுதிய யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் பின்வரும் யாழ்ப்பாடியின் கதை சொல்லப்படுகின்றது.⁶

“அக்காலத்தில் சோழநாட்டிலிருந்து இரு கண்ணுங் குருடாகிய கவிவீரராகவன் என்னும் யாழ்ப்பாணன் செங்கட நகரிலிருந்து அரசாட்சி செய்யும் வாலசிங்க மகாராசன் பேரிற் பிரபந்தங்களியற்றிச் செங்கட நகருக்குப் போய்ராச சமூகத்தில் யாழ் வாசித்துப் பாடினான். அரசன் மிகச் சந்தோசப்பட்டு இலங்கையின் வட திசையிலுள்ள மண்திடல் என்னும் நாட்டை அவனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான். அவன் உபகாரம் பெற்ற இந்த நாட்டுக்கு யாழ்ப்பாணம் எனப் பெயரிட்டு இவ்விடம் வந்து சேர்ந்து வட திசையிலிருந்து சில தமிழ்க்குடிகளை அழைப்பித்துக் குடியேறினான்.”

இக்கதை யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரை விளக்குவதற்காகக் கூறப்பட்ட ஒரு புனை கதையே என்றும் இதில் வரலாற்று உண்மை ஏதுமில்லை என்பதும் வரலாற்று ஆசிரியர்களான பேராசிரியர் இந்திரபாலா (யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம்)⁷, பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் (The Kingdom of

Jaffna)⁸ ஆகியோர்களின் கருத்தாகும். இக்கட்டுக்கதை ஒன்றைத் தவிர யாழ்ப்பாணத்தின் சின்னமாக யாழ் வாத்தியத்தை உபயோகிப்பதற்கான ஆதாரம் வேறேதுமில்லை. அப்படியிருந்தும் யாழ்ப்பாண மாநகரசபையும் யாழ்ப்பாணப் பொதுநூலகமும் யாழ்ப்பாண மண்ணின் சின்னமாக உபயோகித்து வருகின்றன. அதேசமயம் யாழ்ப்பாணத்தின் சின்னம் எருது என்பதற்கு நீண்டகால ஆதாரங்கள் உள்ளன.

எருது யாழ்ப்பாணத்தின் சின்னம்

புராதன யாழ்ப்பாணத்தின் தலைநகரமாக விளங்கிய கந்தரோடையில் (கந்த மாதனம், கந்த கோட்டம், கதிர்மலை) நடைபெற்ற அகழ்வுகளில் எருதுச்சின்னம் பதித்த நாக நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கி.பி 1215இல் 24,000 கேரள, சோழ வீரர்களுடன் யாழ்ப்பாணம் (மணிபுரம்) வந்து அங்கிருந்து பொல்லநறுவை மேல் படையெடுத்துச் சென்ற விஜயகாலிங்கன் கலிங்க மாகன் எருதுக் கொடியைத் தாங்கிய வண்ணமே படை நடத்திச் சென்றான்.

எருதுக் கொடியை ஏந்திய வண்ணமே சங்கிலி மன்னன் போர்த்துக்கேயரை எதிர்த்தான். நந்திக் காவலன் புவிராஜ பண்டாரம் போர்த்துக்கேயருடன் போரிட்டு வீர சொர்க்கம் அடைந்தான். யாழ்ப்பாண மண்ணின் இருபது நூற்றாண்டுக்கால அரச சின்னம் எருது தான். யாழ் அல்ல.

நாகர்கள் யார்?

நாகர்கள் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் புராதன காலம் தொட்டு வாழ்ந்து வந்த எழு மொழி பேசிய திராவிட இனத்தவரின் ஒரு பகுதியினர் ஆவர். கி.மு 4000 ஆண்டளவில் இந்தியாவுக்கு ஆரியர்கள் வருவதற்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து (திபெத்-பர்மா) இந்தியாவுக்கு வந்த இம்மக்கள் நாக பாம்பை தமது இனச்சின்னமாகக் (Clan Totem) கொண்டிருந்தபடியால் நாகர்கள் என அழைக்கப்பட்டார்கள். அக்காலத்தைய இந்தியத் திராவிடர்களுடன் கலந்த இம்மக்கள் புராதன திராவிடமான எழு மொழியைப் பேசினார்கள்.

இந்தியாவின் பல நாடுகளையும் நகரங்களையும் நாக மன்னர்கள் ஆட்சிபுரிந்திருக்கிறார்கள். மௌரிய அரசை ஆரம்பித்து வைத்த பிம்பிசாரன், அஜாத்சத்ரு, நாகதாசகன், சுசுநாகன் ஆகியோர்கள் நாக அரசர்களே. சமுத்திர குப்தனின் அகலபாத் கல்வெட்டில் நாகதத்தன், நாகசேனன் ஆகிய அரசர்களின் பெயர்கள் உள்ளன. மூன்றாம் நான்காம் நூற்றாண்டுகளில் நாகபுரியின் நாக மன்னர்கள் சத்வாகனர்களுடனும்,

பல்லவர்களுடனும் கலப்பு மணம் புரிந்திருக்கிறார்கள். கி.பி 11ம் நூற்றாண்டு வரை மத்திய இந்தியாவின் சக்ரமுத்தா, போகவதி ஆகிய நகரங்களை நாக பாம்பை அரச இலச்சினையாகக் கொண்ட நாக அரசர்கள் ஆட்சி செய்திருக்கிறார்கள்.⁹

தென்னிந்தியாவில் நாகர்கள் அதிகமாக வாழ்ந்த நகரங்கள் நாகபுரி, நாகர்ஜனாகொண்டை, நாகபட்டினம், நாகர்கோட்டை, நாகர்கோயில், நாகர்முனை ஆகிய பெயர்களால் இன்றுவரை அழைக்கப்படுகின்றன. இன்று கேரளாவில் உள்ள நாயர்கள் அன்றைய நாகர்களின் வம்சாவழியினரே என வரலாற்று ஆசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி கூறுகிறார்.¹⁰

கி.மு ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு வந்த விஜயனின் வம்சாவழியினரே சிங்களவர்கள் என்ற மகாவம்சத்தின் கூற்றை ஏற்பவர்கள் இவர்களைப் புராதன நாகர்களோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறுவதற்கு ஆதாரமேதும் இல்லை.

யாழ்ப்பாண நாகர்கள்

மகாவம்சம் எழுதப்பட்ட காலத்துக்கு 400 ஆண்டுகள் முற்பட்ட காப்பியமான மணிமேகலை யாழ்ப்பாணத்தை நாகநாடு, சம்புத்தீவு, மணிபல்லவம், ஆகிய பெயர்களால் குறிப்பிடுகிறது. மணிமேகலை குறிப்பிடும் நாகபுரம் இன்றைய கந்தரோடை என இனம் காணப்படுகிறது. கி.மு ஆறாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்து நாக அரசர்களாக மகோதரன், சுலோதரன் ஆகிய பெயர்களை மகாவம்சம் எடுத்துரைக்கிறது. இவை தமிழ்ப் பெயர்களாக இருப்பதில் வியப்பில்லை.¹¹

மணிமேகலை நாகநாட்டைத் தமிழர்கள் வாழும் நாடாகவும் வளைவாணன் என்ற நாக அரசன் இந்த நாட்டை ஆட்சிபுரிவதாகவும் குறிப்பிடுகிறது.¹² எட்டாம் நூற்றாண்டில் கந்தரோடையின் கடைசி மன்னனான உக்கிரசிங்கனை நாக மன்னன் எனக் கருதுவோரும் உள்ளர்.

இன்றைக்கும் ஆயிரக்கணக்கான யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் நாகமுத்து, நாகசாமி, நாகமணி, நாகராசா, நாகநாதன், நாகபதி, நாகபூபதி, நாகதம்பி, நாகதம்பிரான், நாகேஸ்வரன், நாகேஸ்வரி, நாகசக்தி, நாகநந்தினி, நாகபூரணி, சேரநாகன், பூதநாகன், விசுவநாகன் ஆகிய பெயர்களைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாக என்ற பெயர் கொண்ட சிங்கள மக்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்?

யாழ்ப்பாணத்தின் ஆதிக்குடிகள்

1970ம் ஆண்டில் பென்ஸில்வேனியா பல்கலைக்கழகத் தொல்வியலாளர்கள் கந்தரோடையில் மேற்கொண்ட அகழ்வுகளில் கண்டெடுத்த தொல்லியல் கருவூலங்களும் அவற்றின் ரேடியோ கார்பன் C-14 தேதிக் கணிப்புகளும் இப்பிரதேசம் கி.மு 1000 ஆண்டுக் காலத்திலேயே மக்கள் கூட்டாக வாழ்ந்த இடமாக இருந்ததையும் கி.மு 500 ஆண்டளவில் கந்தரோடை ஒரு நகரமாக உருவாகி விட்டதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.¹³

1980களில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் இந்திரபாலா, சிற்றம்பலம், ரகுபதி, கிருஷ்ணராஜா, முதலிய ஆய்வாளர்கள் யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில் மேற்கொண்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளும் டாக்டர் புஷ்பரட்ணம் பூநகரியில் அகழ்ந்தெடுத்த தொல்லியல் கருவூலங்களும் புராதன யாழ்ப்பாணத்தில் நெல் விவசாயம், கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாண்ட உபயோகம், தாழிகளில் இறந்தோரை அடக்கம் செய்யும்முறை ஆகிய பண்புகளைக் கடைப்பிடித்த பெருங்கற்காலத் திராவிட மக்களே இப்பகுதிகளில் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை நிலைநிறுத்தியுள்ளன.

இரண்டாம் நூற்றாண்டின் காப்பியமான மணிமேகலை புராதன யாழ்ப்பாணத்தை புண்ணியராசன், வளைவாணன், ஆகிய தமிழ்ப் பெயர்களைக் கொண்ட நாக மன்னர்கள் ஆட்சிபுரிந்ததை எடுத்துரைக்கின்றது.

ஆனைக்கோட்டையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரிய கோவேதன் என்ற வெண்கல முத்திரையும்¹⁴ பூநகரியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஈழ, வேளான், ஆய், வேள் ஆகிய கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரிய தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துக்கள் கொண்ட மட்பாண்ட ஓடுகளும்¹⁵ இவை தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்ந்த பண்டைக்காலப் பிரதேசங்கள் என்பதையும் யாழ்ப்பாணத்து நாகர்கள் தமிழ் மொழியையே பேசியும் எழுதியும் வந்த தமிழ் மக்கள் என்ற உண்மையையும் ஐயந்திரிபுற உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

தமிழகத்தில் பௌத்த மதம்

கி.மு. 500 ஆண்டுக் காலத்திலிருந்து கி.பி. 1300 ஆண்டுக்காலம் வரை-ஏறக்குறைய 1800 ஆண்டுகளாக பௌத்த மதம் தமிழகத்தின் முக்கியமான மதங்களில் ஒன்றாக விளங்கியது.

ஏழாம், எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் சைவ சமய குரவர்களும், வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களும் ஏற்படுத்திய பக்தி வெள்ளம் தமிழகமெங்கும் பெருகி மற்றைய மதங்களைச் சிறிது சிறிதாக அமிழ்த்திவிடும் வரை,

பௌத்தம் திராவிட நாகரீகத்தின் சின்னங்களில் ஒன்றாகப் புகழ்பெற்றிருந்தது.

பௌத்தத்தின் வருகை

கி.மு. 247ஆம் ஆண்டில் இலங்கையின் நாக அரசனான தேவநம்பிய-தீசன் பௌத்தத்தை ஏற்று அம்மதத்தைத் தனது நாட்டு மக்களிடம் பரப்புவதற்கு இரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழகத்தில் பௌத்தம் பரவியிருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் காணக்கிடக்கின்றன. வரலாற்றின் உதயகாலத்தைய, அகம்-புறம் என்ற கோட்பாடுகளுக்கமைய வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் மத்தியில் சமயம் என்பது ஓர் அமைதியான வாழ்க்கைப் பண்பாகவே விளங்கியது. சிவன், பார்வதி, விண்ணு, குறிஞ்சிக்கடவுள் ஆகியன அவர்கள் வணங்கிய தெய்வங்களாக விளங்கின." அவர்கள் கடைப்பிடித்து வந்த புராதன மதத்திற்குத் தனியாக ஒரு பெயர் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. சைவம், வைஷ்ணவம் என்ற பிரிவுகள் தோன்றாத காலம் அது. வடநாட்டு மதங்களின் தொடர்புகள் ஏதும் அன்று இல்லை.

இவர்களின் மத்தியில் கி.மு.500ஆம் ஆண்டுக்காலப் பகுதியில் வடநாட்டிலிருந்து பௌத்தம், ஜைனம், பிராமணியம் எனப்படும் வைதீக மதம், ஆசீவகம் ஆகியன தமிழ்நாட்டை வந்தடைந்தன. ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட கொள்கைகளைக் கொண்ட இம்மதங்கள் ஒன்றையொன்று இழித்துப் பழித்துப் பேசி அவற்றை அழித்துவிட முற்பட்டன.

கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் கௌதம புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடைந்த பிறகு அவரது போதனைகளைப் பின்பற்றிய அவரது சீடர்கள் இந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்குச் சென்று அவரது மதக் கொள்கைகளைப் பரவச் செய்த காலத்தில் தமிழ்நாட்டிற்கும் வந்து பௌத்தமதக் கொள்கைகளைப் போதித்தார்கள்.

புத்தர் பெருமான் உயிருடன் வாழ்ந்த காலத்திலேயே காஞ்சிநகருக்கு விஜயம் செய்தார் என்ற மரபுவழிக்கதைகளும் புராதன தமிழகத்தில் வழக்கிலிருந்தது. அதன் காரணமாகவும் பௌத்த தேரர்கள் ஆதரவு பெற்றார்கள்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்த அரசர் வணிகர் செல்வந்தர் முதலானவர்களின் பொருளுதவி பெற்று விகாரைகளையும் பள்ளிகளையும் சேதியங்களையும் மடாலயங்களையும் பௌத்த குருமார்கள் ஆங்காங்கே நிறுவினார்கள். மடங்களில் வாழ்ந்த பௌத்த துறவிகள், மருத்துவம் பயின்று, தம்மிடம் வரும் பிணியாளர்களுக்கு இலவசமாக மருந்து கொடுத்துத் தொண்டு புரிந்தார்கள். மடாலயங்களில் பாடசாலைகள் அமைத்து சிறுவர்களுக்கு கல்வி கற்பித்து வந்தார்கள். பண்டைய தமிழகத்தில் பாடசாலைகளை

அமைத்து எழுத வாசிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தவர்களில் முக்கியமானவர்கள் பௌத்த குருமார்களே.

பௌத்த மதத்துக்குரிய புனித நாட்களில் நாட்டு மக்களை தமது பள்ளிகளுக்கு அழைத்து மணல்பரப்பிய முற்றங்களில் அவர்களை அமரச் செய்து திரிபிடகம், பௌத்த ஜாதகக் கதைகள், புத்தரின் சரித்திரம் முதலான நூல்களை வாசித்து பொருள்சொல்லியும் மக்களுக்கு மத போதனைகளையும் செய்து வந்தார்கள். மேலும் அறச்சாலைகளை நிறுவி, குருடர், செவிடர், முடவர் முதலானவர்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் உணவு வழங்கிய செய்திகளை மணிமேகலை எடுத்துரைக்கிறது.

அக்காலகட்டத்தில் வட இந்தியாவிலிருந்து தமிழகத்தில் புகுந்த பிராமணிய வைதீக மதம் போதித்த சாதிப்பிரிவினையை ஏற்றுக் கொள்ளாத தமிழர்கள்- பிறப்பினால் மேல்சாதி, கீழ் சாதியென்று எதுவும் இல்லையெனப் போதித்த பௌத்த மதத்தை இலகுவாக ஏற்றுக் கொண்ட- தில் வியப்பிருக்க முடியாது.

தமிழ்நாட்டில் பௌத்த மதம் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை சிலப்பதி-காரம், மணிமேகலை, வீரசோழியம், தேவாரம், நாலாயிரப் பிரபந்தம், பெரியபுராணம், நீலகேசி முதலிய நூல்களால் அறிய முடிகின்றது.

அசோகனின் அற வெற்றி

மகத நாட்டின் அசோகச் சக்கரவர்த்தி பௌத்தத்தின் மீது கொண்ட அதீத ஈடுபாட்டினால், இம்மதத்தை இந்திய நாட்டிலும் இந்தியாவுக்கு வெளியிலும் பரப்பும் பணியை மேற்கொண்டார்.

தமிழகத்தில் பௌத்தத்தைப் பரப்ப அசோகன் மேற்கொண்ட பணியை கி.மு.258 இல் எழுதப்பட்ட அசோகரது மூன்றாவது பாறைக் கல்வெட்டு (Rock Edict III) இவ்வாறு எடுத்துரைக்கிறது.

“தர்மவிஜயம் என்னும் அறவெற்றியே மாட்சி மிக்க மன்னரால் (அசோகர்) முதல்தரமான வெற்றியென்று கருதப்படுகின்றது. இந்த வெற்றி இந்த இராச்சியத்திலும் இதற்கப்பால் அறுநூறு யோசனை தூரத்திலுள்ள யவன தேசத்திலும் அதற்கும் அப்பால் தொல்மி, அண்டிகோணஸ், மகஸ், அலெக்சாந்தர் என்னும் பெயர்களாகக் கொண்ட நான்கு அரசர்களின் தேசங்களிலும், இப்பால் தெற்கே உள்ள சோழ, பாண்டிய தாம்பிரபரணி வரையிலும் இந்த அறவெற்றி அரசரால் கைப்பற்றப்பட்டது.”

அசோகச் சக்கரவர்த்தி பல நாடுகளிலும் பௌத்த தர்மத்தை பரவச் செய்ததனால் பெற்ற வெற்றியை அவர் இந்நாடுகளை “அறவெற்றியால் கைப்பற்றி” பெற்ற வெற்றியென இச்சாசனம் உரைக்கிறது.

இச்சாசனத்தில் காணப்படும் “தாம்பிரபரணி” என்ற பதம் இலங்கையைக் குறிப்பிடுவதாக சிங்கள அறிஞர்களும் தாமிரபரணி ஆற்றின் வடிநிலப் பகுதிகளைக் குறிப்பதாக தமிழக அறிஞர்களும் பொருள் கொள்வர்.

பாண்டிய நாணயங்கள்

தமிழகத்தின் ஆதி அரசு பாண்டிய அரசே. கி.மு.500ம் ஆண்டுக் காலத்திலேயே கொற்கைப் பாண்டிய மன்னர்கள் உலோக நாணயங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

புராதன பாண்டிய நாணயங்களை ஆராய்ந்த வேலூர் வுதீரியன் மிஷனைச் சேர்ந்த அறிஞர் நாணயியல் வல்லுநரான வண. பிதா. லோவந்தால் (Rev. E.Loventhal) பின்வரும் தகவல்களைத் தருகிறார்.¹⁷

கி.மு.500ம் ஆண்டுக் காலத்தில் வெளிவந்த கொற்கைப் பாண்டிய நாணயங்களில் பாண்டியர்களின் அக்காலத்தைய அரச சின்னமான போர்க் கோடரி (Battle axe) பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கி.மு.300ம் ஆண்டுக்கால கொற்கைப்பாண்டிய நாணயங்களில் பாண்டிய மன்னர்களின் அரச இலச்சினை யானையாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. போர்க்கோடரியை யானையாக மாற்றியமைக்கு கொற்கைப் பாண்டிய மன்னர்கள் பௌத்த மதத்தைத் தழுவினதே காரணம் என்பது லோவந்தாலின் முடிபாகும்.¹⁸

பௌத்த சக்கரம்

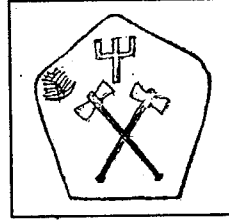
இலங்கையில் பௌத்தமதம் பரவிய-கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரிய-யானைச் சின்னம் பதித்த புராதன நாணயங்கள் பௌத்த சக்கரங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இலங்கையின் பல பகுதிகளில் நடைபெற்ற அகழ்வுகளில் இந்தப் பௌத்த சக்கர நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையின் புராதன நாணயங்களை ஆராய்ந்த பிரித்தானிய நாணய இயல் வல்லுநரான கொடறிங்ரன் இந்த நாணயங்கள் பாண்டிய மன்னர்களின் வெளியீடுகளே என இனம்கண்டிருக்கிறார்.¹⁹

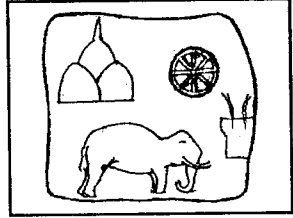
1990 ஆம் ஆண்டில் பிரித்தானிய அகழ்வாராய்ச்சிக் குழுவினர் அநுராதபுரத்தில் நடாத்திய அகழ்வுகளில் கண்டெடுத்த பௌத்த சக்கர நாணயங்கள், பாண்டிய நாட்டு நாணயங்களே என மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார் கேம்பிரிஜ் பேராசிரியர் ஆல்சின்.²⁰ ரேடியோ கார்பன் C 14 தேதிக்க

கணிப்புக்களின்படி இந்த நாணயங்கள் கி.மு.300ஆம் ஆண்டு காலத்திற்கு உரியனவாகக் கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பாண்டிய நாணயங்கள்

திரிகுலம்
திரிகுலம். போர்க்கோடரிகளைக் கொண்ட கொற்கைப் பாண்டிய நாணயம் — கி.மு. 500.

பௌத்த சக்கரம்
கொற்கைப் பாண்டியர் வெளியிட்ட தாதுகோபம். யானைச் சின்னங்கள் கொண்ட பௌத்த சக்கர நாணயம் — கி.மு.300 — கி.மு.200.

பௌத்த சக்கர நாணயங்கள் திருநல்வேலிப் பகுதிகளிலும், கொற்கையிலும், இலங்கையில் மாந்தை, கந்தரோடை, வல்லிபுரம், அநுராதபுரம் ஆகிய இடங்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒள்ளியூர் தந்த புத்தப்பாண்டியன்

கி.பி.25ஆம் ஆண்டில் கொற்கைப் பாண்டியர்கள் மதுரை (கூடல்) மீது படையெடுத்து அங்கேயிருந்து ஆட்சி புரிந்த சிற்றரசனான அகுதி என்ற அரசனை விரட்டிவிட்டு, புதியதொரு அரச வம்சாவளியை மதுரையில் ஆரம்பித்தார்கள். அதன் பின்னர் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பாண்டிய அரச வம்சங்கள் ஒரே சமயத்தில் கொற்கையிலும் மதுரையிலும் அரசபீட-மமைத்து ஆட்சி புரிந்தன.

முன்னர் கூடல் எனப் பெயர் கொண்டிருந்த இந்த நகரத்தின் பெயரை, கூடல் கொண்ட தென்மதுரையின் நினைவாக மதுரை எனப் பாண்டியர்கள் மாற்றினார்கள். கூடல் நகரைக் கைப்பற்றிய பாண்டிய மன்னரின் பெயரை ஒள்ளியூர் தந்த புத்தப்பாண்டியன் என உரைக்கின்றார் சங்கப் பெரும்புலவர் பரணர்.

பௌத்த மதத்தைத் தழுவிருந்த ஒள்ளியூர் தந்த புத்தப்பாண்டியன், மதுரைப் பாண்டிய வம்சத்தின் அரச சின்னமாக மீனைத் தேர்ந்தெடுத்தான். யானையைப் போன்று மீன் சின்னமும் பௌத்த மத சின்னமே என உறுதிப்படுத்துகின்றார் அறிஞர் லோவந்தால்.²¹

அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய சங்க இலக்கியங்களின் இன்றைய காலப் பதிப்புக்களில் ஒள்ளியூர் (ஒல்லையூர்) தந்த புத்தப்பாண்டியனின் பெயர் பூதப்பாண்டியன் என பதிப்பாசிரியர்களால் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. நாம் பெருமைப்படும் திராவிடச் சின்னங்களான "கொற்கை காத்த வீரவேழமும்", "மதுரையிற் பறந்த மீன்கொடியும்" பௌத்த மதச் சின்னங்களே என்பதை அறியும் போது பண்டைத்தமிழர் நாகரீகத்தில் பௌத்தம் வகித்த உன்னதமான நிலையை இன்று நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பௌத்தம் தழுவிய சோழமன்னர்கள்

சோழநாட்டில் பௌத்தம் சிறப்பாகக் காஞ்சி, காவிரிப்பூம் பட்டினம், ஆகிய நகரங்களில் சிறப்புடன் திகழ்ந்திருந்தது என்பதை மணிமேகலை எடுத்துரைக்கின்றது. களர்கிள்ளி, இளங்கிள்ளி ஆகிய சோழ மன்னர்கள் பௌத்த மதத்தை ஆதரித்து காஞ்சி நகரில் பௌத்த சைத்தியங்களைக் கட்டுவித்தார்கள் என்பதையும் நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.²²

காஞ்சி மாநகரில் அறவண அடிகள் நடாத்திய பௌத்தப்பள்ளியிலே மாதவியும் மணிமேகலையும் பௌத்த தர்மத்தைப் பயின்று கொள்ளுகிறார்கள். இந்த அறவண அடிகளே நாகர்ஜுனா எனப் பிற்காலத்தில் புகழ்ப்பெற்ற பௌத்த ஞானி என மேனாட்டு அறிஞர் அலெய்ன் டானியலு கருதுகிறார்.²³

ஹுவான் திஸாங் (Hieun Tsang)

தமிழ்நாட்டுக்கு வருகை தந்த சீன யாத்திரிகரான ஹுவான் திஸாங் தமிழகத்தில் பௌத்தமதம் பற்றிய பல செய்திகளைத் தருகிறார்.²⁴

கி.மு.ஆறாம் நூற்றாண்டிலேயே கௌதம புத்தர் காஞ்சி நகருக்கு விஜயம் செய்ததாயும், அங்கே நடைபெற்ற வாதத்தில் தீர்த்தங்கார் என்ற வேதமதப் பிராமணரை தோல்வியடையச் செய்து, அவரைப் பௌத்தம் தழுவச் செய்தார் என்ற மரபுக்கதைகள் இருந்ததை எடுத்துச் சொல்கிறார்

அசோக மன்னன் காலத்தில் காஞ்சிபுரத்தில் பௌத்தம் வெகுவாகப் பரவியிருந்தது என்பதையும், காஞ்சியில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பௌத்த விகாரைகள் இருப்பதாயும் அங்கே 300க்கும் மேற்பட்ட இலங்கைப் பௌத்த தேரர்கள் பயிற்சி பெறுவதாயும், கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மதுரையில் மகிந்தர் கட்டியதாக வழங்கப்படும் பௌத்த பள்ளி ஒன்று இருப்பதையும் ஹுவான் திஸாங் தெரிவிக்கிறார்.

நாகப்பட்டினம் சூடாமணி விகாரம்

தமிழகத்தில் பௌத்தமதம் தழைத்தோங்கிய மற்றொரு நகரம் நாகப்பட்டினமாகும். பல பௌத்த விகாரைகளைக் கொண்டிருந்த இப்பட்டினம் பிரசித்திபெற்ற சூடாமணி விகாரத்தைக் கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீ விஜயத்து மன்னனால் புனர்நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட இந்த விகாரம் திராவிடக் கட்டிடக்கலை அமைப்பில் கட்டப்பட்டு, மூன்று மாடிகளுடன் கோபுர வாசலையும் கொண்டிருந்ததாக லெய்டன் செப்பேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன.²⁵

தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகள்

சமீப காலங்களில் காவிரிப்பூம்பட்டினம், நாகப்பட்டினம் ஆகிய துறைமுக நகரங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகளில் பௌத்த விகாரைகளின் அடித்தளங்களும், பௌத்தமத கருவூலங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டுக்குரிய புத்தரின் கற்சிலைகளும், கி.மு.முதலாம் நூற்றாண்டிற்குரிய செப்புத் திருவுருவம் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.²⁶

மதுரையில் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குரிய பிராமி எழுத்துக்கள் வரையப்பட்ட பௌத்த மதக்குகைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவையாவும் தமிழகத்தில் பௌத்தமதம் பரவியிருந்த ஒரு காலகட்டத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

சூடாமணி விகாரத்தின் கோபுரம்

கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் பௌத்தம் சிறிது சிறிதாகத் தனது ஆதிக்கத்தை இழந்து 13ஆம் நூற்றாண்டளவில் தமிழகத்திலிருந்து இல்லாமலே போய்விட்டது. சூடாமணி விகாரமும் ஆதரிப்பாரில்லாது அழிவற்ற நிலையை அடைந்துவிட்ட போதிலும் அதன் கோபுரம் 19ஆம் நூற்றாண்டுவரை நெடிதுயர்ந்து நின்றது.

17ஆம் நூற்றாண்டின் சீன யாத்திரிகரான லின் கியு, நாகப்பட்டினத்துறையை அடைவதற்கு வெகு தூரத்திலிருந்தே இக்கோபுரத்தைத் தனது கப்பலிலிருந்து காணக்கூடியதாக இருந்ததைப் பதிவுசெய்திருக்கிறார்.

பல நூற்றாண்டுகளாக இந்துக்களாலும், பௌத்தர்களாலும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த சூடாமணி விகாரமும், அதன் கோபுரமும் 1867ஆம் ஆண்டில் பிரெஞ்சு கிறிஸ்தவ சங்கத்தினரால் இடிக்கப்பட்டுத் தரைமட்டம் ஆக்கப்பட்டது.

புத்தரின் செப்புருவச் சிலை
நாகபட்டினம் சூடாமணி விகாரம்

திராவிடக் கட்டிடக்கலையில் அமைந்த
நாகபட்டினம் சூடாமணி விகாரத்தின் கோபுரம்.
— ஒரு பிரெஞ்சு ஓவியரின் வரைபடம். 1890.

பௌத்த மகாகாவியம்

தமிழ்நாட்டில் பௌத்தமதம் உன்னத நிலையை அடைந்திருந்த காலத்தில் மணிமேகலை, உதயணன் காதை, குண்டலகேசி, நீலகேசி, வீரசோழியம் ஆகிய காப்பியங்கள் தமிழ்ப்பௌத்தப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டன.

மதுரைக் கூலவாணிகள் சாத்தனாரின் மணிமேகலைக்கு நிகரான இன்னொரு பௌத்த காவியம் உலகின் வேறெந்த மொழியிலும் இன்றுவரை உருவாகவில்லை என்றும்- சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை இரண்டும் தமிழர் நாகரீகத்தின் உச்சநிலையை எடுத்தியம்பும் காவியங்கள் என்றும்- மேனாட்டு அறிஞர் அலெயின் டானியலு எடுத்துரைக்கிறார்.²⁷

இன்று பௌத்தத்தின் பாதுகாவலர்கள் எனப் பீற்றிக்கொள்ளும் சிங்களவர்களால் மணிமேகலை, குண்டலகேசி, நீலகேசி, உதயணன் காதை, வீரசோழியம் ஆகிய தமிழ்ப்பௌத்த காப்பியங்களுக்கு நிகரான ஒரு பௌத்தமத காவியத்தை இருபத்துமூன்று நூற்றாண்டுகளாகத் தரமுடியவில்லை என்பதே நிதர்சனமான உண்மை.

தமிழ்ப்பௌத்த ஞானிகள் இயற்றிய

பாளி மொழி இலக்கியங்கள்

தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பௌத்த ஞானிகளும், துறவிகளும் பௌத்த மத மொழியான பாளி மொழியைப் பயின்று, அந்த மொழியிலேயே பல பௌத்த சமய இலக்கியங்களை உருவாக்கியிருக்கின்றார்கள்.¹³

தமிழகத்திற்கும் இலங்கைக்குமிடையே நிலவிய பௌத்த கலாச்சாரத் தொடர்புகளை எடுத்துரைக்கும் உபாசக ஜனலங்கார (Upasaka Janalankara) என்ற பாளி நூலில் தமிழகத்தின் பௌத்த துறவிகளைப் பற்றியும், அவர்கள் உருவாக்கிய பாளி இலக்கியங்களைப் பற்றியும் விவரங்களும் தரப்பட்டுள்ளன.²⁸

ஆச்சாரிய புத்தகோசர்

தமிழகத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த பௌத்த ஞானிகளில் காஞ்சிபுரத்துப் பௌத்த பள்ளியைச் சேர்ந்த புத்தகோசர் குறிப்பிடத் தக்கவர். இலங்கையை மகாநாமன் (கி.பி.409-431) ஆட்சி புரிந்த காலப் பகுதியில் அநுராதபுரம் மகாவிகாரையில் மூன்று ஆண்டுகள் தங்கியிருந்த புத்தகோசர் "விசுத்தி மார்க்கம்" என்ற பௌத்தமத நூலை பாளிமொழியில் இயற்றினார்.

ஆச்சாரிய புத்த தத்தர்

உறையூரைச் சேர்ந்த புத்தத்த மகாதேரர், தமிழகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் மதுரத்த விலாசினி, வினய வினிச்சயம், உத்தர வினிச்சயம், ரூபாருப விபாகம் ஆகிய பௌத்த நூல்களை எழுதியுள்ளார். பின்னர் இவர் இலங்கைக்கு வந்து தங்கியிருந்த காலத்தில் ஜினாலங்காரம், தந்ததாது, போதிவம்சம், ஆகிய நூல்களை இயற்றியபின் திரும்பி காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்றடைந்தார்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் காளிதாசரின் பௌத்தப் பெரும்பள்ளியில் தங்கி அபிதம்மாவதாரம் என்ற காவியத்தை உருவாக்கினார். புத்தத்தரின் நூல்கள் இன்று இலங்கையின் பௌத்தசங்கத்தினரால் பொக்கிஷங்களாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஆச்சாரிய தருமபாலர்

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் காஞ்சிபுரத்தின் பௌத்த மஹாவிகாரையின் மஹாதேரராக இருந்தவர் ஆச்சாரிய தருமபாலர். இவர் இலங்கைக்கு வந்து அநுராதபுரம் மஹாவிகாரையில் தங்கியிருந்த பொழுதில் தமிழகத்துப் பௌத்தப் பள்ளிகள் வைத்திருந்த பழைய தமிழ் உரைகளையும் இலங்கையிலிருந்த பாளி உரை நூல்களையும் ஆராய்ந்து திரிபிடகத்திற்கு பதினான்கு உரைகளை எழுதியுள்ளார். ஆச்சாரிய தருமபாலர் பல்லவ அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்தவராவார். கந்தவம்சம் என்னும் நூல் இவர் இயற்றிய பௌத்த நூல்களை பட்டியலிட்டுச் சொல்கிறது.

அநிருத்த தேரர்

பாண்டிய நாட்டில் மதுரையிலிருந்த சோமவிகாரையின் தலைவராக இருந்தவர். அநிருத்த தேரர். இவர் எழுதிய அபிதர்மார்த்த சங்கிரகம் என்ற பாளி நூல் இலங்கைப் பௌத்த சங்கத்தினராலும், பர்மா பௌத்த சங்கத்தினராலும் படித்துப் பேணப்பட்ட பிரபல பௌத்த காவியம். பரமத்த வினிச்சயம், காமரூபப் பரிச்சேதம் ஆகியன இவர் எழுதிய மற்ற நூல்களாகும்.

காஸ்யப தேரர்

சோழநாட்டில் காவிரிப் பட்டினத்தைச் சேர்ந்த காஸ்யப தேரர் விமதிவிச்சேதனி, விமதிவிநோதின், மோகவிச்சேதனி, அநாகத வம்சம் ஆகிய பௌத்த தர்ம உரை நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவரது நூல்களும் இலங்கையின் பௌத்த சங்கத்தினரால் பேணப்பட்ட இலக்கியங்களே.²⁹

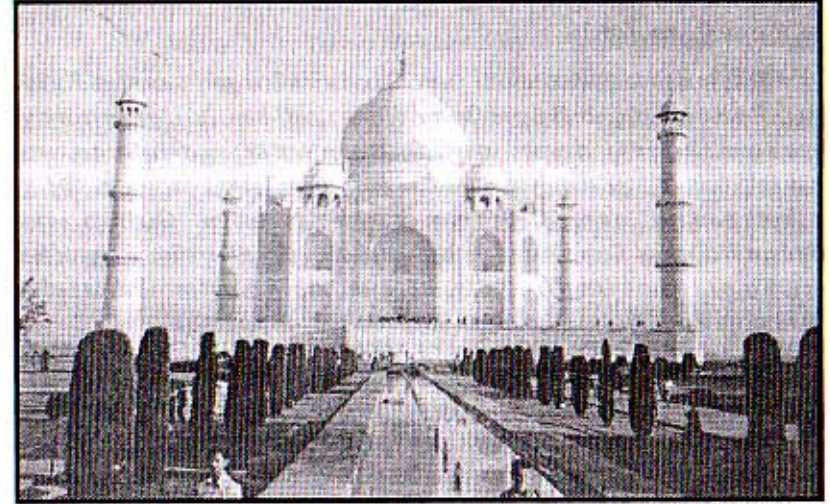
இவ்வாறு தமிழ்நாட்டின் பௌத்த சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஞானிகளும், துறவிகளும் காலத்திற்குக் காலம் இலங்கைக்கு வந்து இலங்கையின் தேரவாத பௌத்த கோட்பாடுகளை ஆதரித்துப் பேசியும் எழுதியும் வந்த சம்பவங்களும்-அதே போன்று இலங்கையின் பௌத்த சங்கத்தைச் சேர்ந்த தேரர்கள் தமிழகத்தில் பரவியிருந்த மகாயான பௌத்தத்தை ஆதரித்து வந்த செய்திகளும்- இலங்கையிலுள்ள பௌத்த பாளி நூல்களில் பொதிந்து கிடக்கின்றன.

அடிக்குறிப்பு

- 01 மணிமேகலை (உ.வே சாமிநாதய்யர் பதிப்பு) காதை 8, 11
- 02 Mahavamsa : (Wilhelm Geiger ed.) Ch XIX:23, p.130
- 03 Suleyman & Abu Zaid: The Account of India and China: Hakluyt Society, Delhi 1920
- 04 சிற்றம்பலம், சி க : யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு, பக் 228
- 05 Kokila Sandesaya :(P.S.Perera ed.) Colombo 1906, p.243
- 06 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (குல சபாநாதன் பதிப்பு) சுன்னாகம் 1949 : பக் 23-24
- 07 இந்திரபாலா, கா : யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம் : கண்டி 1972
- 08 Pathmanathan, S.: The Kingdom of Jaffna, Colombo, 1978
- 09 Epigraphica Indica, Vol X, p.25
- 10 Nilakanta Sastry,K.A.: A History of South India
- 11 Mahavamsa:(Wilhelm Geiger ed.) Ch I:46, p.6
- 12 மணிமேகலை : காதை 14 வரி 170
- 13 Begley, V.: Archaeological Exploration in Northern Ceylon; Expedition, Vol 9, NO.4, 1967 pp 21- 29
- 14 Ragupathy, P. : Early Settlements in Jaffna, Madras 1987
- 15 புஷ்பரட்ணம், ப : பூநகரி தொல்பொருள் ஆய்வு : யாழ்ப்பாணம் 1993.
- 16 சிவன் அல்லது சிவந்தன் (Sun God): சமஸ்கிருதத்தில் ருத்திரன் (Red God), பார்வதி-பாரின் தேவி (Earth Goddess), விண்ணு-விண்ணகக் கடவுள் (Sky God): சமஸ்கிருதத்தில் விஷ்ணு, குறிஞ்சிக்கடவுள்-குமரன்: பிற்கால ஸ்கந்தன், கந்தன், புராதன திராவிடர்கள் மேற்கொண்டிருந்த இயற்கை வழிபாட்டிலிருந்தே அவர்களது தெய்வங்கள் தோன்றியிருப்பதற்கு, அத்தெய்வங்களின் பெயர்களே ஆதாரமாகின்றன.
- 17 Loventhal, Rev. E. Coins of Tinnevely, Madras 1888, Repr.1938.

18. துடித லோகத்தில் எழுந்தருளியிருந்த அவலோகிதர் எனப்படும் போதிசத்தவர், புத்தராக மாயாதேவியின் திருவயிற்றில் வந்து அமர்ந்தபோது வெள்ளை யானைக் கன்று உருவமாக வந்தார் என்று பௌத்த நூல்கள் உரைக்கின்றன.
19. Codrington, H.W. Ceylon coins and Currency, Colombo 1924.
20. Allchin, F.R. The Archeology of early historic south Asia, Cambridge 1995.
21. Loventhal. Rev. E. ibid
22. மணிமேகலை, உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு
23. Alain Danielou: Introduction to Manimekhalai, New York 1959.
24. மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பொ. "தமிழ்நாட்டில் பௌத்தம்": உலக நாகரீகத்தில் தமிழரின் பங்கு, சென்னை 1982, பக். 76-81.
25. Leidon Copper Plates இராஜராஜ சோழன் 1 வழங்கிய ஆணைமங்கலச் செம்பேட்டுச் சாசனம்.
26. இராசவேலு.க. திருமுர்த்தி, கோ. தமிழ்நாட்டுத் தொல்லியல் அகழ்வுகள், சென்னை 1995.
27. Alain Danielou: ibid
28. ஆமரதாச, கே.ஜி: தமிழ் சிங்கள இலக்கியங்களில் இந்து-பௌத்த சமய உறவுகள், வீரகேசரி 12.5.1958
29. தனபாக்கியம், ஜி. இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாச்சாரமும், சென்னை 2001, பக். 256-258.

8. தாஜ்மஹால் ஒரு கண்ணோட்டம்

ஐரோப்பிய மண்ணிலிருந்து வெளிவந்திருந்த ஏப்ரல் 2003 மாதத்திற்குரிய "குருத்து" என்ற சஞ்சிகையில் "தாஜ்மஹால்: ஷாஜஹான் அபகரித்த சிவன்மஹாலா?" என்ற தலைப்பில் வெளிவந்திருந்த கட்டுரையை நூலகவியலாளர் நண்பர் என். செல்வராஜா அவர்கள் எனக்கு அனுப்பி வைத்து இக்கட்டுரை பற்றிய எனது கருத்தைக் கேட்டிருந்தார்.

இக்கட்டுரை ஆசிரியர் தாஜ்மஹால் என்பது ஆரம்பத்தில் ஒரு சிவன் ஆலயம் என்றும், "தேஜோ மஹாலயா" என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லே தாஜ்மஹாலாக மாறி இருக்கிறது என்றும் ஒரு "புதிய உண்மையை" முன்வைத்திருந்தார். தாஜ்மஹால் கட்ட ஆரம்பிக்கப்பட்ட 1631ம் ஆண்டுக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே சமஸ்கிருதமொழி தனது பேச்சுவழக்கை இழந்துவிட்டது என்பது வேறு விடயம்.

வரலாறு என்பது ஒருபுறச்சார்பற்ற நடுநிலைமையோடு உண்மைச் சான்றுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அணுகப்படவேண்டிய விடயமாகும். வரலாற்று உண்மைகளைத் திரித்தும் மறைத்தும் எழுதப்பட்டிருக்கும் இக்கட்டுரை மதவெறி கொண்டதோர் உணர்வோடு எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதில் ஐயம் இல்லை. மதப்பற்று வேறு; மதஅபிமானம் வேறு; ஆனால் மதவெறி உண்மையைத் திரித்து, பொய்மையை வாய்மை என வாதிட வைக்கும்.

இந்தியாவில் பாபர் மசூதி இடிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பண்டைய இஸ்லாமியத் தலங்களை இந்து ஆலயங்களாகக் காண்பது இன்று ஒருசிலரின் காரியக்கிரமமாக ஆகிவருகின்றது. அந்த வரிசையில் இந்தக் கட்டுரையும் அடங்கும்.

இந்தியாவில் இஸ்லாமியப் படையெடுப்பின்போதும் ஒளரங்கசீப்பின் ஆட்சிக்காலத்திலும் இந்துக்கோயில்கள் அழிக்கப்பட்டது வரலாற்று உண்மை. ஆனால் அக்பர், ஜகங்கீர், ஷாஜஹான் ஆகிய மொகலாய மன்னர்கள் இந்து மதத்தையும் அனுசரித்து, பலம்வாய்ந்த இந்து மன்னர்களான ராஜபுத்திரர்களின் ஆதரவையும் பெற்றே ஒரு பிரம்மாண்டமான மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தை இந்தியாவில் உருவாக்க முடிந்தது. ஒளரங்கசீப் இந்துக்களை எதிர்த்ததே பின்னாளில் இச்சாம்ராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தது.

இந்தியாவின் மொஹலாய மன்னர்கள் பாரம்பரிய (Traditional) இஸ்லாமிய மதத்தைக் கடைப்பிடித்தவர்கள் அல்லர். இஸ்லாமின் ஒரு பிரிவான சூஃபி மதத்தைக் கடைப்பிடித்தவர்கள். இஸ்லாம், இந்துமதம், பௌத்தம் ஆகிய மதங்களின் பல கோட்பாடுகளை அடக்கியது சூஃபி. (Arthur J.Arberry: The Doctrine of the Sufis; London, 1935). பரந்த மனப்பான்மை கொண்ட சூஃபி மதவாதியான அக்பரால்தான் ஹீநகரிலிருந்து தெக்காணம் வரை-காபுல்லிலிருந்து வங்காளம் வரை- ஒரு பெரிய மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்க முடிந்தது.

இக்கட்டுரை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டிய “சான்றுகளை” அவர் தனது கட்டுரையில் தந்திருக்கும் வரிசைப்படியே ஆராய்வோம்.

1. மொகலாய மன்னர் காலத்தைய பதிவேடுகளில் “தாஜ்மஹால்” என்ற பெயர் இடம்பெறவில்லை என்பது இவரது வாதம்.

இந்தியாவில் மொஹலாயர்களின் ஆட்சிக்காலத்திலேயே பிரித்தானியா, ஐரோப்பாவுடனான வர்த்தக உறவுகள் ஆரம்பித்துவிட்டன. பதினான்காம் நூற்றாண்டுக் காலத்திலிருந்தே பல ஆங்கிலேய, ஐரோப்பிய யாத்திரீகர்கள் இந்தியாவுக்கு விஜயம்செய்து தாம் நேரில் கண்டவற்றைப் பதிவுசெய்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

பிரித்தானிய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் (East India Company) இந்தியப் பிரதிநிதியான பீட்டர் முண்டி (Peter Mundy) 1608இலிருந்து 1667வரை இந்தியாவில் பணிபுரிந்தவர். 1631ம் ஆண்டில் தாஜ்மஹாலின் அஸ்திவார வேலைகள் ஆரம்பித்தபோதே அதை நேரில் சென்று பார்வையிட்டு அக்கட்டிட வேலைகளைப்பற்றிய நேர்முக வர்ணனைகளை எழுதியவர். மும்தாஜின் நினைவாக ஷாஜஹான் கட்ட ஆரம்பித்திருக்கும் மாளிகையைப் பற்றிப் பின்வருமாறு அவர் பதிவுசெய்துவைத்திருக்கிறார்:

“The Building being built for the memory of queen Mumtaz Mahal goes on with excessive labour and cost, prosecuted with extraordinary diligence, gold and silver being esteemed common metal, and marble being ordinaire stone”

Mundy,P.: The Travels of Peter Mundy in Europe and Asia 1608-1667, Vol.2, p.213.

2. “மஹால் என்ற சொல் முஸ்லிம் சொல் அல்ல” என்கிறார் கட்டுரையாசிரியர். “முஸ்லிம்” என்பது எந்த மொழி? “மஹால்” என்பது பாரஸீக் மொழிச்சொல். பாரஸீகத்தில் மஹால் என்றால் மாளிகை என்று பொருள். ஜேமி, ருமி, இக்பால், பிஃர்தோஸி ஆகிய கவிஞர்களின் பாரஸீகக் கவிதைகளில் இப்பதம் இடம்பெறுகின்றது.

மொஹலாயர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் பாரஸீகம் இந்தியாவின் அரசகருமொழியாக விளங்கியது. பாரஸீகம் வட இந்திய மொழிகளுடன் கலந்து “உருது” மொழி உருவாகியது. மஹால் என்ற பாரஸீகச் சொல், உருதுக்குப் போய், இந்திக்கு அறிமுகமாகி, இன்று தமிழுக்கும் வந்து விட்டது. (உதாரணம்: வாணிமகால்)

3. ஷாஜஹானின் மனைவியின் பெயர் வெறும் மும்தாஜ் அல்ல; மும்தாஜ் மஹால் என்பதே அவளுடைய பெயர். “மும்தாஜ் மஹால்” என்ற பெயரை “தாஜ்மஹால்” எனச்சுருக்கியவர்கள் இந்தியாவைக் கைப்பற்றி ஆண்ட பிரித்தானியர்களே. “மும்” என்ற எழுத்தை ஏன் விட்டார்கள் என்பதை பிரித்தானியர்களைத்தான் கேட்கவேண்டும். “எலிஸபெத்” ராணியின் பெயரை “லிஸ்” என்று சுருக்கியதுபோல இதுவும் இருக்கலாம்.

4. புனிதமான இடங்களில் காலணிகளைக் கழற்றுவது இந்திய மக்களின் பொதுவான பண்பு. இதைக்கொண்டு இது ஒரு சிவன் ஆலயம் என்பது பொருத்தமற்றது.

5. கட்டிடப்பராமரிப்புப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் பளிங்குத் தளத்திற்குக் கீழே சிவலிங்கத்தையும், வேறு மூர்த்திகளையும் கண்டதாகக் குறிப்பிட்டிருப்பது வியப்புக்குரியது. இதற்கான நூலா-தாரத்தை அறிய ஆசைப்படுகின்றேன்.

6. தாஜ்மஹாலின் சுவர்களில் இந்துமதச் சின்னம் எதுவுமே இல்லை! குர் ஆனிலிருந்து 107 வாசகங்களும், பல மலர்வடிவான சித்திர வேலைப்பாடுகளுமே சுவர்களில் உள்ளன.

புதைகுழி அறையின் (Burial Chamber) வாசல் நிலையில் பின்வரும் பாரஸீக வாசகம் காணப்படுகின்றது:

“எங்கும் நிறைந்த எல்லாம் வல்ல அல்லாவே!

எங்களால் தாங்கமுடியாத துயரங்களை எங்களுக்குத் தந்துவிடாதீர்கள். நாங்கள் வலுவழிந்த வெறும் மனிதர்கள்.”

சோகமும், துன்பியலும் பொதிந்த இந்த வாசகமே இந்த மஹால் ஒரு கல்லறை மாளிகை என்பதை உறுதிசெய்கிறது. இவ் வாசகத்தின் தாற்பரியத்தை மறைந்த எழுத்தாளர் அகிலன் தன் “பாவை விளக்கு” நாவலில் அற்புதமாக விளக்கியிருக்கிறார்.

7. ஜமுனாநதி தீர்த்தில் ஜெய்ப்பூர் மகாராஜாவுக்குச் சொந்தமான நிலத்தை ராஜா ஜெய்சிங்கிடமிருந்து விலைகொடுத்து வாங்கி அந்த இடத்தில் தாஜ்மஹாலைக் கட்டியதாக மொஹலாய ஆவணங்கள் தெரிவிக்கின்றனவே ஒழிய அந்த இடத்தில் ஏற்கெனவே ஒரு மாளிகையோ, இந்துக்கோயிலோ இடம் பெற்றிருந்ததாகவோ-அதை ஷாஜஹான் அபகரித்தான் என்றோ எந்த வரலாற்று ஆதாரமும் இல்லை.

“The site at which Taj stands was provided at a price by Raja Jai Singh, the Kachwaha successor of the Loyal Rajput Amir, Man Singh of Amber.”

-John Keay: A History of India; Harper Collins, London, p.336.

8. தாஜ்மஹால் முழுக்க முழுக்க இந்திய இஸ்லாமிய பண்பாட்டிலமைந்த மொஹலாயக் கட்டிடக்கலைப்பாணியில் (Synthesis of Indian and Islamic tradition) கட்டப்பட்டதென்பதே கட்டிடக்கலை வல்லுநர்களின் கருத்தாகும்.

பார்க்க: Asher, C.B. : Architecture of Mogul India; New Cambridge History of India: Part I, Vol. 4. p.200.

9. ஷாஜஹான் ஒரு ஆலயத்தை அபகரித்து அந்த இடத்தில் தாஜ்மஹாலைக் கட்டினான் என்பதற்கு எந்தவிதமான வரலாற்று ஆதாரமும் இல்லை. வெறும்நிலத்தில் ஆரம்பத்திலிருந்தே அத்திவாரமிட்டு இக் கல்லறை மாளிகையைக் கட்டினான் என்பதற்கான ஆதாரங்களே உள்ளன.

1999-2000 அண்டுகளில் இந்திய தொல்லியல் திணைக்களத்தினர் மேற்கொண்ட அகழ்வாராய்ச்சிகளின்படி தாஜ்மஹால் ஷாஜஹான் கட்டத் திட்டமிட்ட இரட்டை மாளிகைகளில் ஒன்று என்பது நிரூபிக்கப்பட்டிருக்க-

கிறது. ஆக்ராவில் ஜமுனா நதிதீர்த்தில் தாஜ்மஹாவுக்கு எதிர்க்கரையில், தாஜ்மஹாலின் பிரதிபிம்பமாக, கறுப்புநிறப் பளிங்குக்கற்களைக் கொண்டு ஒரு மாளிகை எழுப்பி தான் இறந்தபின் அதில் தன்னை அடக்கம் செய்யவேண்டி ஆரம்பவேலைகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஓளரங்க-சீப்பினால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டபடியால் ஷாஜஹானின் இந்த ஆசை நிறைவேறாது போயிற்று.

அகழ்வாராய்ச்சியாளர்கள் கண்டுபிடித்த இக்கறுப்பு மாளிகையின் அஸ்திவாரங்கள் இன்று உல்லாசப்பயணிகளின் கண்காட்சித் தொல்பொருளாக விளங்குகின்றது.

10. இந்து ஆலயங்கள் மட்டுமல்ல; உலகெங்கும் பல கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய வழிபாட்டுத் தலங்கள் நதிக்கரைகளிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற “தெல் ஹமால்” இஸ்லாமிய ஆலயம் டைகிரிஸ் நதிக்கரையில் அமைந்திருக்கிறது.

ஆக்ராவில் தாஜ்மஹாவுக்கு அருகாமையில் 14ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட இந்து ஆலயங்கள் ஏதும் இல்லை.

11 “மும்தாஜ் அரசகுலத்தைச் சேர்ந்தவள் அல்லள்” என்பது அப்பட்டமான பொய்! “மும்தாஜ் மஹால்” என்றால் பாரஸீக மொழியில் மாளிகையின் பொக்கிஷம் (Treasure of the Palace) என்று பொருள். அவள் பிறந்தபோது பெற்ற பெயர் இது.

மும்தாஜ் அக்பர் பாதுஷாவின் மைத்துனரான கியாஸ்பேக்கின் பேத்தி; ஷாஜஹானின் சிறியதாயாரான நூர்ஜஹானின் மருமகள். நூர்ஜஹானின் சகோதரனான ஆசுப்கானின் மகள். அரச மாளிகையிலேயே பிறந்து, வாழ்ந்து, இறந்தவள்.

12 “அரசு உரிமைக்கு உரியவர்கள் பலரைக்கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய ஷாஜஹானுக்கு ஆரம்பத்தில் பண்பலம் இருக்கவில்லை. அப்படிப்பட்டவன் அரசுகட்டில் ஏறிய ஒருசில வருடங்களில் மும்தாஜுக்கு நினைவாலயம் கட்டினான் என்பதை நம்புவது கடினம்.” என்கிறார் கட்டுரை ஆசிரியர். இதிலிருந்து இக்கட்டுரையாசிரியருக்கு ஷாஜஹானின் சரித்திரம் தெரியுமா என்ற ஐயப்பாடு எழுகிறது.

ஷாஜஹானைப்போன்ற பெருஞ்செல்வம் படைத்த பேரரசன் இந்தியச் சரித்திரத்தில் எவருமே இருந்ததில்லை. உலகங்களின் அரசன் (Emperor of the Universe) என அழைக்கப்பட்ட ஷாஜஹான், மொஹலாயர்களின் தலைநகரத்தை புதிதாக நிர்மாணிக்க விரும்பி “ஷாஜஹானாபாத்” என்ற நகரை உருவாக்கினான். 6,400 ஏக்கர் நிலத்தில் மதிலால் சூழப்பட்ட இந்நகரம் 27 கோபுரங்களையும் 11 நுழைவாயில்களையும்

கொண்டிருந்தது. நகரின் மத்தியில் வானளாவ எழுந்து நின்றது பிரம்மாண்டமான செங்கோட்டை. 400,000 மக்களுக்கு வதிவிடமாக விளங்கிய இந்த நகரம் 1639இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1648இல் பூர்த்தியானது. இந்த நகரமே பின்னர் டெல்லி என அழைக்கப்பட்டது.

ஷாஜஹான் கட்டிய மற்றைய முக்கிய கட்டிடங்களின் பட்டியல் இது:

- காஷ்மீரிலுள்ள ஷாலிமார் தோட்டம், அதனுள் உள்ள பளிங்கு மாளிகைகள், கட்டிடங்கள், ஸ்தூபிகள்
- லாகூரிலுள்ள ஜகங்கீர் நினைவாலயம். சிறிய அளவிலான தாஜ்மஹால் என வர்ணிக்கப்படும் இந்தக் கல்லறை மாளிகை ஷாஜஹானால் அவனது தகப்பனுக்காகக் கட்டப்பட்டதாகும்.
- அஜ்மரிலுள்ள வெண்பளிங்கு மாளிகை
- லாகூரிலுள்ள இஸ்லாமிய மசூதி
- டெல்லியிலுள்ள, இந்தியாவின் மிகப்பெரிய இஸ்லாமிய ஆலயம்- ஜம்மா மஸ்ஜித்.
- பிரம்மாண்டமான ஆக்ரா கோட்டை
- நூற்றுக்கணக்கான அறைகள் கொண்ட டெல்லி செங்கோட்டை
- தாஜ்மஹால் (1631-1643)

13. சிவன் ஆலயங்கள் திராவிட மக்களின் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிலிருந்து உதயமான கற்கோவில்கள் (Megalithic monuments). கருங்கற்களையும், பெருங்கற்களையும் கொண்டே சிவாலயங்கள் அரப்பாவி-லிருந்து அங்கோர் வரை எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. பளிங்குக் கற்களால் கட்டப்பட்ட சிவ ஆலயங்கள் வரலாற்றுக்கால உலகில் எங்குமே இல்லை!

அதே சமயம் பளிங்குக்கற்களினாலான மசூதிகளும் இஸ்லாமியக் கோயில்களும், ஸ்தூபிகளும் இஸ்லாமிய உலகெங்கும் ஆயிரக்கணக்கில் பரவியிருக்கின்றன.

பலநூறு அறைகள் கொண்டபடியால் தாஜ்மஹால் ஒரு கல்லறை அல்லவென்பது விதண்டாவாதம். இது வெறும் கல்லறையல்ல. உலகம் கண்டிராத கல்லறை மாளிகை.

“தாஜ்மஹால் வெறும் கற்கோயில் அல்ல;
தாஜ்மஹால் ஷாஜஹான் வடித்த கண்ணீர்!
கால ஊழியில் அது கவிதையாக உறைந்துவிட்டது!”

- இந்து மாகுவிஞன் ரபீந்திரநாத் தாகூர்.

நூலாசிரியரைப் பற்றி

இந்நூலாசிரியர் டாக்டர் எஸ்தியாகராஜா உயிரியல், மருத்துவம், மனோவியல், தொல்லியல் ஆகிய வேறுபட்ட பல துறைகளில் பல்கலைக்கழகப் பட்டங்கள் பெற்றவர். இப்போது பிரித்தானியாவில் மனநோய், மருத்துவ ஆலோசகராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று அழிந்துபோய்விட்ட கட்டுவன் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை தெல்லிப்பழை மகாஜனாக் கல்லூரியிலும், உயர்தரக் கல்வியை யாழ்ப்பாணம் சென்ற ஜோன்ஸ் கல்லூரியிலும் பயின்றார். பின்னர் 1963இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் உயிரியல் (Biology) B.Sc பட்டத்தையும், 1969இல் கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியின் MBBS வைத்திய கலாநிதிப் பட்டத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

தொல்லியல், வரலாறு ஆகிய துறைகளில் கொண்ட ஆர்வத்தினால் 1999 முதல் சஸ்செக்ஸ் பல்கலைக்கழகத்திலும் இலண்டன் ஓரியண்டல்—ஆபிரிக்க கலைக் கல்லூரியிலும் (SOAS) பயின்று வந்த இவர் 2003இல் சமர்ப்பித்த “திராவிட நாகரீகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” (The Origins and Evolution of Dravidian Civilization) என்ற ஆய்வுக்கு தத்துவக் கலாநிதிப் பட்டம்(Ph.D) பெற்றுள்ளார்.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் வரலாற்று ஆய்வுக்கட்டுரைகள் இலங்கை வீரகேசரி பத்திரிகையிலும், இலண்டன் தேசம் சஞ்சிகையிலும் வெளிவந்து பல வாசகர்களின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றுள்ளவை.

என். செல்வராஜா,